

Mai Thảo

Gần mười bảy tuổi

Vào truyện

Một thứ tiếng động dữ dội, mang trong nó ý nghĩa một réo gọi lay tỉnh thảng thốt, lẫn với tiếng mưa đêm trên mái rì rào, từ ngoài cửa trước vọng vào. Tôi giật mình, mở mắt. Và bàng hoàng thức giấc.

Cảm giác thứ nhất của tôi là lúc này, đêm đã khuya lắm, đêm đang nằm tròn trong cái đáy cùng mịt mùng sâu thẳm của đêm. Và tôi, tắt đèn, lên giường từ chập tối, tôi đã ngủ được một giấc thật ngon. Thành phố đang bần bật. Mưa đan lưới cùng khắp. Chung quanh chỗ tôi nằm, biển bóng tối dày đặc. Ai đến vào giờ này? Cái tiếng động hồi hả, gấp rút vừa nghe thấy có phải là của một người vừa gọi cửa? Tôi trở mình, nhắm mắt, toan ngủ lại, thì tiếng động, đúng là một tiếng đập cửa, lại nổi lên, cùng với một tiếng gọi:

"Hoan! Hoan có nhà không?"

Hoan là tôi. Nhưng người gọi là ai! Từ ngày đến ở căn nhà gỗ trong cái ngõ hẻm sau chợ Tân Định này, tôi đã đoạn tuyệt, gần như hoàn toàn, với cuộc sống ban đêm, đám bạn hữu chơi bời biết vậy, không còn ai tới kiếm vào giờ này nữa. Tôi bực bội xuống khỏi giường, lần bước trong bóng tối, vừa tìm đường đi ra phía cửa trước, vừa hỏi lớn:

"Ai đó?"

Tiếng của người bên ngoài, lè nhè, sặc sụa:

"Viễn đây, vào được không?"

Thì ra kẻ say rượu, chờ một đêm mưa lớn đến phá vỡ giấc ngủ của tôi là Viễn, một người bạn cũ, chẳng thân thiết gì lắm, đã lâu ngày không gặp. Tôi ngẩn người, không biết Viễn đến kiếm tôi để làm gì. Và tại sao cái tiếng đập cửa của y lại nóng nẩy, hoảng hốt đến như vậy. Chắc là đang giữa cơn say, còn muốn say thêm nữa, tới sáng, Viễn rủ tôi tới một quầy rượu nào đó còn mở cửa vào giờ này. À, không được. Tôi đã ra khỏi cái thế giới ban đêm, cái thế giới mù sương chuech choáng, cái thế giới của những cơn say không còn biết trời đất là gì. Ra khỏi. Từ lâu rồi. Và không bao giờ trở lại.

Tôi hỏi, không mở cửa, giọng nói tỏ ra khó chịu ra mặt, cho Viễn biết là tôi bực mình:

"Ngủ rồi. Mai lại chơi đi".

Một giây im lặng, làm nổi bật tiếng mưa vẫn đều đều trên mái. Giọng Viễn dịu xuống:

"Thì mở cửa ra".

Tôi gắt:

"Anh đến phá giấc ngủ của tôi đấy nhé. Mà tôi sẽ ngủ tiếp. Ngay bây giờ. Xin lỗi, không đi đâu với anh giờ này được hết".

Một tiếng động khác. Như của một thân người đứng không vững đến độ vừa ngã nghiêng vào thành cửa. Rồi Viễn nói vọng vào, giọng sầm sập làm tôi kinh ngạc:

"Tôi không đến rủ anh đi chơi".

Tôi gắt, lớn hơn:

"Vậy đến làm gì?"

"Ngủ nhờ một đêm".

Trong cái thành phố đầy đặc những sự việc lạ lùng và những hiện tượng quái đản này, một thành phố từng giờ từng phút phơi bày những cảnh tượng mà một tâm thể bình thường không còn hiểu được, có những người đàn ông như thế. Như Viễn. Đêm mưa còn lang thang như một con chó đói ngoài đường. Say rượu. Ngã vào thành cửa. Đánh thức một người bạn

không lấy gì làm thân thiết lắm vào khoảng một, hai giờ sáng. Đòi mở cửa, vào ngủ nhờ một đêm. Tôi thở dài, nghĩ đến ngày trước, mình cũng đã từng có những đêm lang thang buồn rầu như vậy. Lang thang dưới trời mưa.

Một mình trong đêm tối. Đành là mất ngủ một lần.

Tôi mở cửa:

"Anh vào đi".

Tiếng nói, từ sâu thẳm, chuyển thành ngạc nhiên mừng rỡ:

"Được không?"

Tôi gắt gỏng trở lại:

"Đã bảo anh vào mà! Mau lên cho tôi đóng cửa lại".

"Phiền anh quá!"

Tôi chép miệng:

"Không sao. Lâu lâu mới có một lần. Nhưng đêm mai, anh còn đến phá nữa, tôi để mặc anh đứng ngoài đường suốt đêm".

Tôi bật đèn phòng khác. Từ ngoài vùng bóng tối dày đặc của con ngõ lầy lội, trên một nền mưa bay thoang thoảng, một bóng hình lão đảo bước vào. Ánh sáng làm cho Viễn đứng lại, như ngỡ ngàng, với cơn say choáng váng bừng bừng trong da thịt.

Viễn khoác trên cái thân gầy guộc của Viễn chiếc áo mưa màu xám nhạt. Chiếc áo mưa đã cũ, hai cổ tay và gáy áo đã sờn rách. Chiếc áo ướt lướt thướt, nước từ đó chảy xuống ướt sũng nền đá hoa. Trong chiếc áo mưa toi tả là một chiếc sơ mi để hở hết một hàng khuy trước ngực. Viễn không mang theo một cái gì, ngoài trừ cơn say điên loạn thần trí.

Tôi đứng ngây, nhìn Viễn, không thể nào tưởng tượng được người đang đứng trước mặt tôi lại là Viễn. Nhớ những lần gặp trước, ở ngoài phố, trước cửa một tiệm ăn, một rạp chiếu bóng, nếu trí nhớ tôi không lầm, Viễn không phải là gã say rượu tiêu tụy, thiếu não này. Mà là một người đàn ông phong cách ung dung, phục sức diêm dúa, dáng điệu nhanh nhẹn, với một khuôn mặt sáng hồng và một nụ cười tưởng như không bao giờ tắt trên môi.

Viễn mà tôi vừa mở cửa cho vào, khác hẳn. Đó là Viễn của một mái tóc rũ rượi, một khuôn mặt hốc hác, hai gò má nhọn hoắt làm cho vực mắt đã sâu trũng càng sâu trũng hơn. Chùng như Viễn đã đội mưa đi lang thang hàng giờ trên những hè đường. Chùng như mưa trời, hơi lạnh, đêm tối, hết thấy đã thấm tới những chân tóc Viễn hơn. Tới máu huyết, tới da thịt Viễn. Và Viễn đứng đó, run rẩy, siêu đồ trước mặt tôi.

"Anh nhận ra tôi?"

Tôi đáp, gượng gạo, thiếu thành thật:

"Có. Có chứ. Nhưng anh cũng thay đổi nhiều. Đi đâu mà giờ này không về nhà. Mưa lạnh có thể làm cho ah đau được lắm".

Viễn tròn mắt nhìn tôi.

"Về đâu?"

Tôi đang bực mình cũng phải bật cười:

"Về nhà anh".

"Tôi không có nhà".

Viễn rũ rũ mái tóc, nói tiếp:

"Tôi biết có nhiều người trẻ tuổi, lãng mạn, điên cuồng, thích bịa đặt ra cho mình những tình huống trầm trọng, để có được cái ảo tưởng đang sống một cuộc đời ly kỳ như tiểu thuyết. Nhưng Viễn không phải là một người trẻ tuổi. Với Viễn, cái thuở điên cuồng, cái thời lãng mạn đã qua. Đêm mưa gió đầy trời, Viễn vất vưởng, Viễn cùng đường, "không một nơi nào để về" thật sao? Mà thôi bản khoăn làm gì về lời nói thiếu tỉnh táo của một người say. Chuyện riêng của Viễn! Mặc Viễn. Y lỡ độ, đến nhà ngủ nhờ một đêm thì cho y ngủ nhờ một đêm, sáng mai y về sớm.

Nghĩ vậy, tôi vẫy tay cho Viễn đi theo vào buồng ngủ.

"Vào đây. Tôi lấy quần áo cho anh thay. Sau đó, sẽ thu xếp chỗ cho anh ngủ. Sáng mai, anh có thể tự nhiên về bất cứ lúc nào".

Viễn lắc đầu. Mưa đổ lớn hơn. Nhạc mưa dữ dội, rào rào trên mái:

"Tôi chưa buồn ngủ".

Tôi nhìn đồng hồ, ôn tồn:

"Gần hai giờ sáng rồi".

Viễn vẫn đứng đó, với chiếc áo to mưa thùng thình trên cái thân hình gầy guộc và mái tóc rũ rượi ướt sũng:

"Nhưng tôi chưa buồn ngủ. Tôi chưa muốn ngủ".

Tôi sẵn giọng:

"Tôi buồn ngủ".

Viễn chỉ tay vào buồng trong.

Tôi bắt đầu cảm thấy hơi hận để cho Viễn vào nhà. Người say nào cũng vậy. Lăn khân, rắc rối, quái gở. Sự lảng nhảng của một người say rượu là một sự lảng nhảng kéo dài không biết đến bao giờ.

Tôi nghiêm mặt:

"Anh muốn gì?"

Viễn nhếch mép, cay đắng:

"Muốn chết".

Tôi phì cười:

"Cũng được. Tùy anh. Nếu anh muốn chết. Nhưng xin ở nơi khác, đừng ở nhà tôi".

Viễn ném cho tôi một cái nhìn trách móc. Như sự đau khổ, tuyệt vọng đến độ thâm thúy của Viễn không nên là một đầu đề cho tôi châm biếm riếu cợt. Đoạn, cởi cái áo to mưa, Viễn lảo đảo ngã ngồi xuống cái ghế bành gần đó. Và, đầu ngã trên thành ghế, mặt ngửa lên nhìn trần, hai tay buông thõng, hai chân duỗi thẳng, Viễn nhắm nghiền mắt lại.

Tôi đứng lặng, ngắm nhìn người đàn ông say, nhớ lại những lần gặp Viễn ở ngoài đường. Sao Viễn có thể xuống dốc một cách thảm hại mau chóng như thế được? Đời sống là một phá huỷ, tiêu diệt người. Đã đành. Nhưng ở Viễn, sao sự huỷ diệt đó ghê gớm đến như thế được? Nhớ lại, những lần gặp trước, tôi chỉ nhớ được một người đàn ông hào hoa, phong nhã, di chuyển bằng xe Mercedes, lúc nào cũng có những người đàn bà xinh đẹp vây quanh.

Nhớ là Viễn mới ở ngoại quốc về được ba bốn năm nay. Phải, chỉ mới thế,

không hơn. Người ta nói Viễn có một biệt thự lớn trên đường Công Lý, có văn phòng làm việc ở đường Nguyễn Huệ, lấy vợ đầm, về Sài Gòn, sống rất đế vương và làm ăn phồn chấn. Tôi đã nhìn thấy người đàn bà tây phương ấy một lần. Tóc vàng, mắt xanh, khuôn gọt, cao lớn. Tôi còn nhìn thấy những người đàn bà khác nữa, lộng lẫy, diễm lệ, khoác tay, sánh vai với Viễn như tình nhân, như vợ chồng. Họ đâu hết? Và sao Viễn chỉ còn là một hình hài tiêu tụy, khổ sở như thế kia?

Bỗng, Viễn mở choàng mắt:

"Nhà anh có rượu không?"

Tôi lắc đầu chán nản:

"Anh uống chưa đủ sao?"

Viễn thều thào:

"Tôi cần say. Chưa bao giờ tôi cần say như đêm nay".

Tôi mở tủ, lấy chai rượu. May là tôi đã cử rượu từ mấy tháng. Còn nguyên một chai Martell của một người bạn cho, chưa động đến. Tôi lấy ly, mở nút chai đặt nó trước mặt Viễn. Thấy rượu, Viễn ngồi thẳng lại, mắt sáng lên mừng rỡ:

"Anh không uống?"

Tôi lắc đầu:

"Không. Anh cứ tự nhiên".

Bằng những ngón tay run rẩy Viễn rót một ly rượu đầy, ngửa cổ tu thẳng một hơi, lại rót luôn một ly khác. Có rượu vào, Viễn như hồi tỉnh lại. Viễn đang tuyệt vọng, đang chán đời thật. Và men rượu, với Viễn, quả là một cần thiết.

Uống một hơi mấy ly rượu, rồi Viễn ngã đầu vào thành ghế, nhìn quanh quất.

"Anh ở một mình?"

"Phải!"

Viễn buông một tiếng, cốc lộc:

"Sướng".

Nói tiếp:

"Sống một mình như anh là nhất".

Tôi cười:

"Anh tưởng thế. Ai cũng sống như nhau mà thôi. Điều này, anh định thức đến sáng?"

Viễn khăn khăn:

"Anh thức với tôi một đêm được không?"

"Để làm gì?"

"Uống với tôi cho đời đỡ buồn. Mà nếu anh không uống, thì chịu cho đời đỡ buồn, chịu khó nghe tôi nói chuyện".

Tôi cười, bắt đầu bị kích thích bởi sự tò mò:

"Chuyện gì?"

Viễn vung tay, làm một cử chỉ rộng rãi:

"Tất cả. Đời tôi. Những người đàn bà tôi đã gặp, đã yêu, đã làm cho tôi điêu đứng".

Viễn ngửa cổ uống một ngụm rượu thật lớn. Cái yết hầu nhọn hoắt lộ ra dưới ánh đèn. Rượu trào khỏi mép, chảy thành một dòng vàng ánh xuống cổ. Con say biến đổi trạng thái. Nó không còn bê bết rũ liệt như lúc Viễn mới, đội mưa và mang theo đêm tối vào nhà. Con say bây giờ bùng bùng quấy động. Rượu vào lời ra, đúng là lúc này, tôi nghĩ thầm. Quả nhiên:

"Anh cho hai chân lên ghế đi. Ngồi thoải mái. Nghe thằng Viễn kể chuyện những thằng trâm, những nỗi chìm, những điêu linh, những lên voi xuống chó của nó".

Viễn vung tay:

"Căn phòng anh từ phút này nếu sáng sẽ đầy đặc những hình ảnh đàn bà. Những con vợ dê tiện, khốn nạn, ác đức của thằng Viễn, thằng đàn ông chết vì đàn bà".

Rồi Viễn cất tiếng cười. Một tiếng cười chua chát cay đắng, nửa như bắt cần đời, lại nửa như của một tên đang bị cuộc đời điên đảo rượt đuổi, hành hạ. Rượt đuổi đến cùng đường. Hành hạ đến mê loạn. Lăn lộn theo những

tên đàn bà được gọi đến:

"Marlène. Nguyệt. Thu Hà. Cái bộ ba yêu tinh thần nữ. Những con vợ xinh đẹp giết người của thằng Viễn".

Viễn nói không phân biệt ai là người yêu, ai là nhân tình. Tất cả đều là vợ.

Tôi cười, sau khi đã làm theo lời Viễn, là thu cả hai chân lên ghế:

"Là vợ hết?"

Viễn đập mạnh lòng bàn tay xuống mặt bàn, khiến cái ly rung rinh muốn đổ:

"Hết".

"Anh hơi nhiều vợ đấy".

"Con đàn bà ở với tôi dù chỉ một ngày cũng là vợ tôi. Cũng là bà Viễn hết".

Câu nói trang nghiêm mà khô cứng đến cực điểm. Những người say có hai loại. Một buồn thê thảm, tê liệt, mất hồn. Một vui điên cuồng, đập phá và làm ồn. Ngắm Viễn, tôi phân vân không biết nên xếp y vào loại tửu đồ nào.

Có lẽ Viễn không có một chỗ nào hết, để về. Không có một người đàn bà nào. Chỉ có con say làm vợ. Tôi phát biểu ý kiến thứ nhất vào câu chuyện đang ở khúc dạo đầu đầy hứng thú của người say:

"Cho nên anh mới lăm mồi tối năm không?"

Viễn gật lia lịa:

"Đúng. Anh biết Marlène không đã?"

Tôi nhớ lại người đàn bà cao lớn có một thân hình khêu gợi, dữ dội, như của một minh tinh màn bạc, người đàn bà tóc vàng ánh như một cánh đồng lúa chín, mắt xanh biếc màu đại dương, mà nghe đâu Viễn đã đem từ ngoại quốc về. Phải, tôi nhớ đã gặp người đàn bà đó, một vài lần với Viễn, trên một sàn nhảy, trước một dàn nhạc. Dư luận nghe đồn đã một thời kỳ xôn xao vì người đàn bà tây phương Viễn mang về bên kia biển rộng. Tôi gật:

"Thấy lâu rồi. Không nhớ lắm. Sao?"

"Một trong mấy vợ tôi".

Tôi hỏi:

"Sao nữa?"

"Anh biết Nguyệt, biết Thu Hà?"

Tôi xua tay:

"Làm gì biết nhiều thế được. Hồi này tôi ở nhà, không đi đâu, ít gặp ai, càng ít gặp đàn bà".

"Cũng là vợ tôi nữa".

"Anh đã nói tôi".

Ly rượu cầm trên tay, mái tóc xoã trên đài trán, Viễn ngã người trên thành ghế. Và Viễn bắt đầu kể. Tiếng mưa rào rào trên mái nhà như một điệu nhạc làm nền. Ánh đèn chiếu xuống khuôn mặt Viễn làm nổi bật những khoảng trống, khuôn mặt đó là một vùng tàn phá, như một nửa vườn trồng sau một trận bão cuồng nộ thổi qua. Giọng Viễn lúc nhanh, lúc chậm lúc buồn bã, lúc sôi nổi. Chai rượu vơi dần. Viễn kể tới sáng. Chưa từng một lần nào trong đời tôi phải chịu trận ngồi nghe một người say kể chuyện đời y nhiều và lâu như thế. Nghe suốt một đêm không dứt. Nghe tới khi mưa ngớt, và ngoài đầu ngõ, những tiếng xe cộ thứ nhất nổi lên trong ban mai mờ mờ. Nghe tới khi Viễn ngừng lời, buông ly rượu trên tay xuống. Và gục xuống thành ghế, thiếp đi.

Gần mười bảy tuổi

Chương 1

Theo ngón tay trỏ của Viễn, và qua cái khung hình tròn nhỏ xíu của chiếc máy bay dần dần hạ thấp, thoát đầu, Marlène chỉ nhìn thấy những tảng mây trắng nổi lơ lửng giữa một vùng trời chói nắng. Người đàn bà tây phương hát mái tóc vàng ánh của nàng về phía sau gáy, nheo mày, bực bội:

"Chẳng thấy gì hết".

Viễn cười, nhắc mình khỏi lòng ghế, ôm ngang lưng vợ, âu yếm:

"Nhìn thêm nữa đi. Phía dưới những đám mây. Marlène lại nhìn. Đôi mắt xanh biếc chăm chú tìm kiếm. Nàng vẫn chỉ thấy không gian vô bờ bên ngoài phi cơ, chiếc cánh máy bay dài vút, sáng lóe dưới mặt trời nhiệt đới, một thoáng hơi nước nhẹ như một làn khói và những đám mây trắng treo lơ lửng giữa khoảng không gian bằng những sợi dây vô hình. Marlène hỏi chồng:

"Anh thấy gì?"

Viễn trả lời, ánh mắt say mê theo dõi, khám phá những màu sắc, những hình thù nổi hình trên mặt đất dưới thấp, lúc mất đi, lúc hiện rõ giữa khoảng cách của những dải mây đang trôi nhẹ giữa một biển khơi quê hương:

"Cây cối. Ruộng đồng. Những xóm làng. Những con đường".

Chàng reo lên:

"Một dòng sông nữa. Đổ thắm. Và phía trái là một cây cầu. Tất cả nhỏ li ti. Nhưng anh nhận thấy rõ". Marlène không chịu nhìn theo ngón tay trỏ của Viễn nữa. Nàng tựa đầu vào thành ghế, nét mặt vắng lạnh trở lại trong một bức bối không che giấu:

"Thế là đã tới Tân Sơn Nhất chưa?"

Viễn ôn tồn lấy lòng:

"Chưa. Nhưng phi cơ đang bay trên không phận Sài Gòn".

Tân Sơn Nhất. Sài Gòn. Việt Nam. Những dải mây trắng toát trôi nổi lững lờ giữa một bầu trời chói nắng. Không khí đoán thấy hầm hập, nóng bỏng bên ngoài. Những người ở dưới đất chưa gặp, nhưng khác biệt xa lạ hoàn toàn, bởi một màu da và một ngôn ngữ bất đồng. Một thế giới, một khí hậu, những hiện tượng không quen thuộc chút nào của một xã hội, một đời sống hứa hẹn một hoà hợp khó khăn đầy miễn cưỡng. Tất cả hiện lên trong cõi đầu óc hoang mang, khó chịu của Marlène. Người đà bà tây phương bỗng cảm thấy hối hận tràn ngập vì đã chịu để cho chồng nàng thuyết phục theo chàng về quê hương đất nước của chàng. Lúc đợi máy bay ở phi trường Orly, suốt dọc đường bay giữa không gian mênh mông, qua những biển rộng qua những biên thùy, Marlène nhớ Viễn đã luôn miệng tả cho nàng nghe những cảnh đẹp của quê hương chàng, nơi chốn chàng vui mừng được trở về sau năm năm lênh đênh ở hải ngoại. Viễn đã nói đến cái nắng Sài Gòn vàng như dải lụa. Đến mưa Sài Gòn, hối hả, hân hoan. Đến những con đường thành phố xanh ngấn bóng cây. Đến những đêm mùa hè của Sài Gòn, những đêm ấm áp nồng nàn, với nền trời sâu thẳm và lấp lánh sao dải như một tấm áo kim tuyến lộng lẫy cùng khắp.

Viễn còn kể nhiều cái nữa. Nói đến nhiều vẻ đẹp khác nữa của cảnh vật và đời sống ở Việt Nam, nơi chốn xa lạ nghìn trùng, mà theo chồng, Marlène sẽ phải nhận như quê hương thứ hai của mình. Chàng hơn hờ giọng đầy tin tưởng: "Em sẽ thích". Marlène nghi ngờ hỏi lại: "Sao anh biết trước là em sẽ thích?" "Em đã chẳng từng yêu những gì anh yêu sao?" Đúng. Viễn thích đi dạo dưới trời khuya, trên những vỉa hè đã ướt đầm sương đêm, đọc sách buổi tối, xem phim trình thám, cà phê, rượu mạnh. Chàng thích được sống dưới một mái nhà yên tĩnh, mỗi năm đi biển hay lên núi thay đổi không khí một vài tuần.

Marlène cũng thích như vậy. Sự phù hợp tâm tính và một sở thích đã là một trong những nguyên nhân đưa hai người từ một cuộc tình mới đầu tưởng chỉ là chốc lát và đùa bỡn tới hôn nhân. Nhưng từ những sở thích nhỏ nhỏ đến chấp nhận sống chung, vĩnh viễn, dưới một vòm trời, trên một nơi chốn hoàn toàn trái ngược khác lạ, với Marlène lại là một chuyện khác. Nàng đã bằng lòng theo Viễn về Việt Nam.

Bây giờ người đàn bà tây phương mới bàng hoàng khám phá thấy sự ung thuận đó là một yếu mềm, một miễn cưỡng. Hơn nữa. Gần như một lần nữa, một hồi hận.

Màu tóc của Marlène là màu của lúa mì chín vàng trên những cánh đồng thơ ấu, màu mắt nàng là màu biển quê hương. Đời sống, cảm nghĩ, ăn ngủ, rung động ở Marlène đều thuần túy Thụy Điển. Từ thuở nhỏ, nàng chỉ biết yêu những đỉnh núi tuyết cao ngất nhìn xuống những cánh đồng tuyết bát ngát. Nàng chỉ quen sống với những đêm giáng sinh có khiêu vũ tung bừng sau khi đi lễ ở nhà thờ.

Cuộc hành trình mệt và dài. Lê thê giữa những từng không. Miệt mài giữa những dặm biếc. Marlène lại không thích đi máy bay. Chuyến đi luôn luôn đem lại cho nàng những bức dọc nhiều mặt. Không thể chia sẻ được niềm vui trở về quê hương với chồng, Marlène nhắm mắt lại, nghĩ đến, bằng một nghĩ đến đầy luyến nhớ, vùng trời nàng đã dời bỏ. Đó là Thụy Điển. Thụy Điển, nơi Marlène ra đời. Thụy Điển, nơi Marlène lớn lên, và đã được sống ở đó những ngày tháng trẻ trung, tươi sáng nhất của một tuổi dậy thì dào dạt. Nàng đã sống dưới trời Thụy Điển, với những bạn gái mắt xanh, da trắng như nàng. Với những bầy chim én tới báo hiệu mùa xuân. Với tuyết tan trong thung lũng khi mùa nắng tới. Bây giờ, tất cả những cái đó, cái thể giới thân quen, ruột thịt, đầy đặc những kỷ niệm còn rục rở trong trí nhớ ấy không còn nữa. Không còn. Không bao giờ còn nữa.

Tiếng Viễn, nghe thấy lọt qua vành tai mơ hồ:

"Em mệt?"

Marlène từ từ mở mắt. Đáp gượng:

"Một chút thôi".

Nàng thở dài, nhả nhục:

"Bao giờ mới tới đây?"

Viễn đặt tay lên đùi người vợ ngoại quốc:

"Chịu khó một chút nữa. Sắp hạ cánh rồi".

Chàng cười:

"Em sẽ được giới thiệu với gia đình anh".

Marlène thờ thần gật đầu:

"Phải. Với gia đình anh".

Bên cạnh Marlène, còn Elga ngủ vùi mê mết bần bật trong giấc ngủ hồn nhiên của đứa nhỏ lên bốn. Tuổi của Elga là tuổi của cuộc hôn nhân.

Marlène ôm con vào lòng, dịu dàng lay gọi:

"Thức dậy, thức dậy đi con".

Nàng hôn lên mái tóc đứa nhỏ, mái tóc giống mẹ cũng vàng ánh như mật ong, như một cánh đồng lúa chín. Phút này, liên hệ đầm thắm gắn bó nhất với Marlène lại không phải là Viễn nữa. Viễn vừa có một người tình, một người vợ mới. Đó là quê hương của chàng. Đó là vòm trời sinh trưởng của chàng. Người tình nhân thù địch đó, Marlène đã thầm ước mong là Viễn đoạn tuyệt được vĩnh viễn, một đời. Nàng thất vọng lớn lao vì biết nàng đã lầm. Vì Viễn đã trở về, máy bay sắp hạ cánh. Một cuộc đời mới bắt đầu cho Marlène, hứa hẹn những va chạm dữ dội, những thử thách khốc liệt.

Marlène linh cảm thấy rõ ràng, như vậy. Ôm chặt đứa con gái bốn tuổi vào lòng, Marlène nghĩ thầm, hoang mang và buồn rầu, là nàng đang ôm trong tay một liên hệ mong manh, cuối cùng và duy nhất. Vì, trên một ý nghĩa nào đó, tuy Viễn đang ngồi bên cạnh, sẵn sóc nàng, và mặc dầu tình yêu của chàng vẫn tràn đầy, nguyên vẹn, chính là nàng bắt đầu mất Viễn.

Bao nhiêu lần, trong tuần lễ trước khởi hành dời bỏ những vòm trời tây phương quen thuộc, Marlène đã hỏi:

"Gia đình anh có nhìn nhận em không?"

Lần nào, Viễn cũng sôi nổi trả lời:

"Em sẽ hoà hợp vào gia đình anh. Như một người ruột thịt".

Marlène muốn tin như vậy. Nhưng lòng nàng thì phân vân và chứa đầy ngờ vực. Nàng lại hỏi:

"Còn anh?"

Viễn ôm hôn nàng, nồng nàn, đến nghẹt thở.

"Không bao giờ anh thay đổi. Anh sẽ yêu em suốt đời".

Sau chuyện đó, Marlène đã nín thinh. Viễn thề nguyện không bao giờ chàng thay đổi, chàng sẽ thuỷ chung, gắn bó đến tận cùng. Nhưng nàng? Nàng có như thế? Hay nàng sẽ thay đổi? Đó là câu hỏi Marlène không trả lời được.

Phi cơ hạ thấp hơn nữa. Trời bên ngoài quang đãng. Những phiến mây trắng biết mất. Trong tưởng tượng và đợi chờ của người đàn bà tây phương chừng như đã có những tiếng động rì rào từ mặt đất và đời sống dưới thấp vọng lên. Đất mới tới rồi. Vĩnh biệt những đỉnh núi ngời ngời tuyết phủ, vĩnh biệt Thụy Điển quê hương. Marlène thấy nàng lẻ loi hơn bao giờ. Ôm con trong lòng, có chồng bên cạnh, nhưng tôi chỉ là một người lữ hành cô độc. Cuộc lữ hành bắt đầu.

Tiếng người chiêu đãi viên thánh thót, duyên dáng: "Phi cơ đã bay trên không phận Sài Gòn, tới phi trường Tân Sơn Nhất. Xin quý vị chuẩn bị" Marlène nhìn sang người chồng Việt Nam. Khuôn mặt quen thuộc của Viễn, khuôn mặt hàng ngày trầm tĩnh thư thái đã được thay thế bằng một khuôn mặt mới, đầy kích thích xúc động. Cũng dễ hiểu. Viễn đã xa nhà năm năm. Ở Thụy Điển, ở Pháp, ở Đức, ở những miền nghỉ mát trên núi Thụy Sĩ, trong những vụ hè đi tắm nắng trên những bãi biển Địa Trung Hải, không lúc nào là Viễn không nói đến ngày về.

Phi cơ đã thấp hẳn xuống. Là là mặt đất. Bên ngoài khung kính cái nắng chói loà. Thấp thoáng những ngọn cây. San sát những mái nhà. Bên ngoài khu vực phi trường xe cộ chạy như mắc cửi trên những con đường chẳng chịt. Marlène thở ra một hơi dài. Nàng cố tạo cho nàng một nét mặt tươi tỉnh. Cho cuộc gặp gỡ đầu tiên với những người thân trong gia đình nhà chồng. Những người thân tới phút này, với Marlène vẫn chỉ là những người lạ mặt.

Đứng lẫn trong đám đầu người lố nhố vây bọc lấy nàng như một vòng đai ngọt ngào, Thu Hà kiễng chân, đứng chênh vênh trên đầu ngón, cố ném một cái nhìn tìm kiếm ra phi đạo chói nắng.

Căn phòng đợi thỉnh linh trở nên chật chội. Thu Hà đứng chờ đã cả nửa tiếng đồng hồ. Hai bắp chân nàng mỏi nhừ. Thân thể bồn chồn nóng nẩy. Buổi chiều hôm trước. Giao, người em gái của Viễn đến chơi, báo tin nhận được điện tín Viễn về bằng chuyến máy bay bốn giờ chiều hôm sau. Tin Viễn trở về bất ngờ. Phản ứng đầu tiên của Thu Hà là lạng người đi trong một bàng hoàng tê liệt. Ngày Viễn bỏ đi, nghe theo tiếng gọi giang hồ phiêu lãng, Thu Hà đã thức suốt đêm tới sáng. Nước mắt nàng đã chảy xuống đầm đìa. Chan hoà gò má. Ướt đầm chần gối.

Viễn lên đường một cách đột ngột. Tàn nhẫn. Chàng không thém cho nàng gặp lại lần cuối cùng, ngoài một lá thư ngắn, với câu nói vĩnh biệt không bao giờ lặp lại: "Anh xin lỗi. Nên tìm xây dựng hạnh phúc và cuộc đời với một người đàn ông khác". Thu Hà đã xé nát lá thư thành hàng trăm mảnh nhỏ. Đã nguyên rửa Viễn. Đã oán thù chàng. Đã coi chàng như thôi, như chết hẳn. Bao nhiêu đổi thay ghê gớm đã đến với đời nàng sau đó. Những người đàn ông khác xuất hiện, đẩy lui hình bóng người tình đi xa về một hậu trường quá khứ. Rồi qua những lần gặp Giao, nàng được biết Viễn đã lấy vợ, đã lập gia đình, vợ của Viễn là một người đàn bà Tây phương chàng gặp trong đổi dời và xê dịch. Viễn đã chết, lại bị coi thêm như một lần chết nữa. Và Thu Hà đào mộ chôn Viễn, đã tưởng rằng trên nấm mộ tình ái đó, chỉ còn những đời kiếp lãng quên.

Nàng lẩm. Giao đến báo tin Viễn trở về, và qua phút tê liệt bàng hoàng, Thu Hà nghe thấy trái tim nàng đập, như vỡ tan lồng ngực.

Câu hỏi đầu tiên:

"Anh ấy về với ai?"

Người em gái của Viễn:

"Vợ anh ấy và đứa con gái đầu lòng. Chị ra đón anh ấy với gia đình chúng em không?"

Thu Hà đã nhún vai trả lời:

"Tất nhiên là không".

Nàng cười, ngạo mạn:

"Chị coi anh Viễn như chết rồi, từ lâu. Còn đón, còn gặp nhau làm gì nữa nhỉ?"

Câu nói hữu lý được nói liền bằng một hành động tối thậm vô lý buổi trưa ngày hôm sau. Ba giờ. Thu Hà đã thấy nàng ngồi trước bàn phấn. Vội vã trang điểm, vội vã mặc quần áo và vội vã lái xe hơi riêng ra phi trường. Viễn về đánh thức dậy ở Thu Hà mối tình cũ, thấm thiết, chỉ chôn vùi trong tâm thể mà không đuổi khỏi được cuộc sống. Yêu, nhớ, thù hận, vương vấn, ở Thu Hà lẫn lộn, cùng với sự kích thích mãnh liệt của óc tò mò muốn biết, ngay từ những giây phút trở về đầu tiên của Viễn, con người Viễn bây giờ ra sao. Nhất là người đàn bà Tây phương kia, người đàn bà đã thấp thoáng cái hình dáng thách thức khó chịu của một tình địch.

Chiếc áo dài màu cá vàng ôm sát lấy cái thân hình óng ả của Thu Hà đã lấm tấm mồ hôi. Phi đạo ngoài xa vắng ngắt dưới mặt trời lênh láng. Thu Hà quay lại, hỏi Giao đứng sau lưng:

"Có chắc máy bay sắp tới không em?"

Thay cho câu trả lời, Giao chỉ tay ra phi đạo:

"Kia rồi, chị!"

Như một con chim bạc không lò, chiếc máy bay xuyên đại dương từ một đầu phi đạo không nhìn thấy, hiện ra trước tầm mắt. Đà lặn của máy chậm lại. Phi cơ tới cuối phi đạo. lượn vòng trở lại. Rồi im sững dưới nắng. Trái tim Thu Hà bắt đầu hồi hộp đập mạnh.

Marlène đứng thẳng người, trang nghiêm và chăm chú. Bồng con nhỏ Elga trên tay, đôi mắt xanh biết mở lớn, trong sự lễ độ có lẫn sự kinh ngạc, người đàn bà Tây phương yên lặng nghe chồng giới thiệu những người thân của gia đình chàng. Nàng mới chỉ biết đến họ. Qua một vài tấm hình. Bây giờ Marlène mới được nhìn thấy tận mặt. Ông lão già, gầy guộc, đeo kính cận thị dày cộm kia là cha Viễn. Và mẹ Viễn, bà lão già nhút nhát với cái nhìn hoảng hốt và một vành khăn nhung trên mái tóc đã có nhiều sợi bạc. Và em gái Viễn là người thiếu nữ hiền lành đứng sau lưng mẹ, nhìn Marlène không rời. Marlène muốn ôm hôn từng người như nàng vẫn biểu lộ tình cảm một cách tự nhiên như thế ở Thụy Điển. Nhưng ai nấy chỉ gạt đầu nhìn Marlène dăm dăm, như nhìn một hiện tượng lạ mắt, một con quái vật. Marlène đành chỉ đưa tay ra bắt tay từng người, sau mỗi lời giới thiệu. Những cái bắt tay gượng gạo, lạnh nhạt. Sau cuộc giới thiệu, sự xa lạ, vẫn nguyên vẹn. Cái hô cách biệt cũng vậy, chưa được lấp đầy.

Giao đánh bạo hỏi anh:

"Sau đây anh và... chị về đâu?"

Viễn đón ý Marlène bằng cái nhìn dò hỏi. Chàng trả lời:

"Khách sạn".

"Cháu kháu khỉnh quá. Tên là gì thế anh?"

"Elga".

Giao chia tay. Marlène trao con nhỏ cho cô em chồng. Elga chùn người lại, mặt mũi hốt hoảng thiếu điều muốn khóc. Viễn cười:

"Cháu còn lạ. Để quen cô dần".

Chàng hỏi mẹ:

"Thầy mẹ vẫn ở nhà cũ?"

Bà mẹ chưa nhìn xong người nàng dâu mới, lớn hơn bà hẳn một cái đầu, đáp vắn tắt:

"Phải".

"Ngày mai con sẽ đưa nhà con đến thăm thầy mẹ".

Và bằng một giọng thân mật, Viễn nói với em gái:

"Marlène mua cho Giao nhiều quà lắm đấy. Mai em sẽ nhận được. Thôi bây giờ mời thầy mẹ ra xe về nhà. Chúng con đến thăm khách sạn Caravelle".

Phòng đợi đã vơi người. Nhiều tiếng máy xe liên tiếp nổi lên ở bãi đậu phía trước phi trường. Cha mẹ Viễn nhìn Marlène một lần cuối cùng, gạt đầu chào rất kiểu cách, rồi bỏ đi. Lúc này, Viễn mới nhìn thấy Thu Hà. Chàng kêu lên một tiếng bất ngờ, đầy kinh ngạc bối rối. Đứng khá xa, ở một góc phòng, Thu Hà đã thấy Viễn ngay từ lúc chàng tươi cười đi vào phòng đợi.

Viễn thay đổi nhiều. Như phải thế, cho một đời người đàn ông chìm nổi. Chàng rần rỗi, đứng đắn hơn, một người chồng đã thay thế cho chàng thanh niên được người tình cũ ngay từ tia nhìn đầu tiên. Nàng không giết chết được Viễn trong trí nhớ. Trí nhớ nàng chính là Viễn đó, Viễn đã trở về. Hai mắt mở lớn, nét mặt nghiêm lặng nhưng căng thẳng, Thu Hà đứng im, hai tay buông thõng. Đám đông không còn nữa. Những khoảng trống chung quanh làm nổi bật lên sự cách biệt của nàng. Thu Hà hoang mang không biết nàng muốn gì. Gần như nàng muốn bỏ chạy. Lại gần như nàng cứ muốn đứng đó, chôn chân xuống đất. Gần như nàng thầm mong Viễn đừng nhìn thấy nàng, chàng bỏ đi với vợ con chàng mà không hề biết nàng đã ra đón. Cũng gần như nàng muốn Viễn xem thường hết. Để chạy đến với nàng, ôm hôn. Thật chặt, lên tóc, lên môi, lên cổ. Thành một trận mưa hôn. Như ngày xưa hai người yêu nhau.

Ở Viễn thì là một bất ngờ lớn lao kéo dài. Chàng đã tưởng chàng nhìn lầm. Nhưng không, Thu Hà là loại đàn bà chỉ có một, không thể có một Thu Hà khác, Chàng bảo nhỏ Marlène:

"Em nhìn thấy bên xe phía trước kia không?"

Marlène gật:

"Thấy".

"Đưa con ra đó chờ anh năm phút. Anh lấy va ly sẽ ra ngay. Thấy chiếc taxi nào, lên ngồi trước kéo nặng".

Marlène hơi cau mày nhưng rồi cũng làm theo lời chồng. Chờ cho Marlène ra khỏi phòng đợi, Viễn từ từ tiến đến trước mặt người tình cũ. Chàng vuốt tóc, hơi mỉm cười, dịu dàng:

"Hà đây à!"

Câu trả lời của người đàn bà lập tức là một khiêu khích:

"Anh tưởng là người khác hay sao?"

Viễn ôn tồn:

"Đâu có. Nhưng anh ngạc nhiên. Em ra đây làm gì vậy?"

"Xem phong cảnh".

Thu Hà quay nhìn đi chỗ khác, nét mặt hiện đầy vẻ hờn giận oán trách.

Nàng vẫn đẹp, đẹp khác thường, đẹp lạ lùng. Thời gian đã in lên khóe mắt, vùng trán, những thoáng tàn phai thứ nhất. Nhưng chính vì thế mà Viễn vừa gặp lại ở người tình cũ một vẻ đẹp riêng, nào nùng và mới lạ. Thu Hà mím môi:

"Đón anh đây. Không bằng lòng sao?"

Viễn lắc đầu:

"Đừng nói với anh như vậy. Tất nhiên anh bằng lòng".

Chàng nhắc lại:

"Rất bằng lòng".

Hát hàm ra phía bên xe, ở đó Marlène và con Elga đang chờ đợi, Viễn hỏi:

"Em thấy vợ anh?"

"Có".

"Cả con gái anh nữa?"

"Phải. Người đàn bà ấy với anh đẹp đôi lắm".

Viễn làm ngơ, như không nhận thức được ý nghĩa giấu cọt châm biếm trong câu khen ngợi. Thu Hà còn muốn gì chàng? Bao nhiêu năm tháng đã trôi qua cuộc sống của hai người. Bây giờ là hai con đường riêng tây. Dư hương còn lại của cuộc tình ngày nào là chút ngậm ngùi luyến tiếc. Phải như thế. Nhưng cũng chỉ là như thế. Chuyện cũ đã chết. Kỷ niệm là đồng nghĩa với lãng quên và xa cách một đời. Viễn ôn tồn:

"Hà vẫn được mạnh".

"Phải".

"Chắc em còn giận anh".

Những câu thăm hỏi dịu dàng pha lẫn một phút buồn rầu thành thực của Viễn cuối cùng làm cho Thu Hà xúc động. Bằng một kìm giữ phi thường, Thu Hà đã cố làm ra cứng rắn. Nhưng nàng chỉ tự mâu thuẫn với mình. Cứng rắn, nàng ra phi trường đón Viễn để làm gì? Sự có mặt của nàng đã là một thú nhận. Là nàng chưa quên được Viễn. Hơn nữa, còn yêu Viễn. Giọt nước đã tràn khỏi cái ly đầy ắp. Và trào. Hai bờ vai rung lên, Thu Hà nhìn Viễn đăm đăm rồi nàng lắc đầu như tức giận và gục đầu xuống.

Tiếng Viễn bao trùm, trầm trầm:

"Anh có tội với em nhiều lắm".

Thu Hà cố giữ một giọt nước mắt khỏi chảy xuống gò má, trong khi Viễn nói tiếp:

"Anh không thể đứng lại ở đây lâu với em. Nếu như anh có làm cho em đau khổ, tha tội cho anh".

Thu Hà vùng quát lớn:

"Tôi không nghe. Tôi không nghe. Anh đi đi. Đừng đứng trước mặt tôi như thế nữa".

Viễn đứng im, không biết nên xử trí thế nào. Chàng biết chàng không thể đứng lâu hơn được, dù chỉ là một phút. Marlène đang chờ đợi và chắc đã nóng nảy. Đứng lại, chàng cũng không còn biết nói thêm với Thu Hà như thế nào. Mọi chuyện đã tan vỡ, đã lở đổ hoàn toàn. Chàng biết chàng có tội, nhưng tội lỗi đó chắc chắn không bao giờ được tha thứ. Cố nhiên là như thế, tình yêu. Nó không phải là một tha thứ. Nó được làm bằng những đam mê bốc lửa, những thù oán một đời. Bởi vậy mà không thể bỏ qua, không thể tha thứ.

Thu Hà thấy một bàn tay đặt thật nhẹ lên vai nàng và tiếng Viễn, nhỏ, chỉ vừa đủ cho nàng nghe thấy:

"Thôi em về sau. Anh rất bằng lòng đã được gặp em ở. Cảm ơn em một lần nữa".

Ngừng một giây, Viễn nói tiếp:

"Quên anh đi. Anh đã về, nhưng hãy coi anh như đã chết".

Thu Hà ngừng đầu lên và nhìn theo. Nàng thấy Viễn bước rảo ra phía bên xe, như người đi trốn, không quay nhìn trở lại. Một tiếng máy xe nổi lên. Một chiếc xe lăn bánh rời khỏi phi trường. Thu Hà đứng thật lâu, mắt đăm đăm nhìn khoảng không trước mặt. Phòng đợi chỉ còn mình nàng. Xa xa cái nắng loà chói trên phi đạo đã dịu xuống. Ngày đang ngã về chiều. Chiều thê lương, buồn bã. Một lúc thật lâu như thế rồi Thu Hà bừng tỉnh khỏi

dòng mơ mộng đắm đuối. Nàng lấy khăn tay ở sắc ra, lau mắt. Nàng biết nàng sẽ phải gặp lại Viễn. Phải coi Viễn như đã chết rồi? Một ngàn lần không. Phải, Thu Hà, biết rằng thế nào nàng cũng phải gặp lại Viễn, ít nhất cũng một lần.

Chiếc taxi nhỏ chật, cũ nát, lăn từng vòng nhọc mệt, ậm ạch. Mặt nhựa nóng chảy. Không khí thả vào lòng xe những hơi lửa bỏng rát. Hai bên đường, những bức tường màu vàng, những mái ngói đỏ chói thấp thoáng sau những hàng cây đứng im. Buổi chiều nung nấu với cái nắng vẫn loà choá như khi mới tới phi trường khiến Marlène cảm thấy ngạt ngạt tức thở. Da mặt nàng bừng bừng. Thái dương nhức nhối, và mồ hôi đã đầm đìa khắp cùng thân thể.

Sài Gòn hiện dần, trước cặp mắt thiếu thiện cảm của Marlène. Chiếc taxi càng đi sâu vào trung tâm thành phố Marlène càng thấy bị vây bọc bởi những cảnh tượng hoàn toàn xa lạ. Con đường trở về Thụy Điển đã bị lấp kín, lấp hẳn.

Viễn hỏi sang:

"Đã thấy lạ mắt chưa? Rồi anh sẽ đưa em đi chợ Bến Thành, vào Chợ Lớn. Sài Gòn có những kỳ quan khắp thế giới không đâu có".

Marlène phát biểu một nhận xét trái ngược làm Viễn cụt hứng:

"Thành phố nào cũng giống thành phố nào".

Nàng nhớ lại một lời hứa của Viễn. Và nhắc luôn cho Viễn đừng quên lời hứa đó:

"Giáng Sinh năm nay, anh cho mẹ con em trở về bên ấy đấy nhé!"

Viễn cười:

"Chưa tới nơi đã nhớ nhà rồi sao?"

Thình lình Marlène hỏi:

"Người đàn bà mặc áo dài Việt Nam màu cá vàng là ai vậy?"

Viễn làm như đã quên đứt Thu Hà:

"Người đàn bà nào?"

Marlène bĩu môi giễu cợt:

"Sao trí nhớ anh đột nhiên mất tiêu đi vậy. Anh bắt mẹ con em đợi ngoài taxi quá lâu. Để đứng lại nói chuyện với người đàn bà đó mà".

Viễn nhún vai, đáp cho qua:

"Một người bạn của em gái anh".

"Thân thiết gần bó lắm mới ra đón tận phi trường như thế chứ?"

Viễn lại nhún vai nữa:

"Thường thôi".

"Chứ không phải là vợ cũ hay nhân tình? Đừng đánh lừa tôi. Tôi đã thấy hai người nhìn nhau đắm đuối như thế nào rồi".

Viễn cười lớn, ôm lấy người vợ đã ghen tuông, đã nghi ngờ. Tiếng cười lớn che lấp một tâm trạng lo lắng. Marlène ghen, ghen ghê gớm. Mỗi lần Marlène ghen là một lần Viễn điên đầu. Chàng còn nhớ mãi vụ "sì căng đan" ấy, trong một tiệm nhảy ở Stockhom. Chàng chỉ nhảy với người bạn gái có một bản. Ôm rất xa, nhảy rất đứng đắn. Sau đó chàng trở về bàn với

Marlène ngay tức khắc, vậy mà cơn ghen của Mar-lène vẫn bùng nổ như thường. Ngay tại chỗ. Ngay lúc đó. Đêm đó, Viễn đã phải đưa ngay Marlène về nhà, trước hàng trăm cặp mắt vui thú của những người chung quanh. Về đến nhà, Marlène lại nổi cơn ghen. Nàng gào thét. Đập phá. Đòi ly dị.

Lần này sẽ còn khủng khiếp hơn những lần trước nếu Marlène biết Thu Hà là người tình cũ của chàng. Thật là tai hại. Chàng không thể ngờ Thu Hà còn nhớ. Và đã ra đón chàng tận phi trường. Đàn bà như thế. Luôn luôn đẩy người đàn ông họ ưa thích vào những trường hợp khó xử. Đàn bà đem lại hạnh phúc cho đàn ông? Không đâu. Nghìn lần không. Đàn bà là nỗi khổ tâm vô tận cho đàn ông. Viễn đã định nín thinh. Bỏ qua. Nhưng sự im lặng với Marlène chắc chắn là một thú nhận tội lỗi. Viễn đành chỉ biết nói đùa:

"Em nhiều tưởng tượng quá!"

Marlène hầm hầm:

"Mong là như thế".

Viễn ngồi im, nghĩ đến Thu Hà vừa gặp lại và còn biết bao nhiêu người khác, thân quen, xa gần, mà chàng sẽ tiếp xúc lại, dù muốn dù không, sau năm năm xa nhà. Hoà nhập trở lại đời sống quê hương, có thêm Marlène và con Elga, không phải là một hoà nhập thuận hợp, dễ dàng như chàng lầm tưởng. Thuyết phục Marlène cho tới khi nàng chấp nhận đời sống mới dưới vùng trời này, thuyết phục hứa hẹn sẽ khó khăn và muôn vàn cực nhọc. Mặt khác, chàng cũng lại phải thuyết phục gia đình chấp nhận Marlène nữa. Những cái nhìn trao đổi đầu tiên giữa người nàng dâu tây phương và bố mẹ ở phi trường cho Viễn biết là một hố thẳm cách biệt đã khơi đào giữa họ. Cuộc hôn nhân của chàng ở hải ngoại không được cha mẹ bằng lòng. Hay chỉ bằng lòng một cách miễn cưỡng, Viễn biết rõ như vậy. Chàng bắt đầu sống với cảm tưởng đầy lo âu xao xuyến là chàng đã lầm khi đưa Marlène về Việt Nam. Niềm vui mừng được hội ngộ với đất trời quê hương ở Viễn chợt như không còn toàn vẹn. Đã có một dải mây đen kéo tới giữa vòm trời xanh biếc.

Chiếc taxi chạy ngang qua nhà thờ Đức Bà. Nó chậm đà lại giữa dòng xe cộ tuôn chảy nườm nượp vào đường Tự Do. Hai bên vỉa hè, dòng người chen lấn. Những tà áo nhiều màu tha thướt. Hàng cây trên đầu xanh ngắt. Những cửa tiệm tấp nập. Viễn chỉ trở ra ngoài:

"Đây là đường Tự Do, đó em!"

"Con đường đẹp nhất?"

"Phải, một thứ Champs Elysées của Sài Gòn. Một thứ 5ème Avenue của Nữ Ước".

Marlène bĩu môi:

"Mà chỉ là thế này".

Viễn đập đập lên tay vợ:

"Khó tính".

Marlène nhìn thẳng, như không có một cảnh tượng nào chung quanh xứng

đáng làm cho nàng để ý. Như thế, cho đến khi chiếc taxi đậu lại trước thêm khách sạn Caravelle.

Gần mười bảy tuổi

Chương 2

Tôi ở tạm khách sạn Caravelle chừng một tháng thì đòi lại được ngôi nhà trước khi xuất ngoại, tôi cho một người bạn sử dụng trong thời gian đi xa. Lúc cho mượn nhà, thật dễ. Lúc đòi lại nhà, thật khó. Marlène tức giận, bảo bạn hữu tôi toàn là một đồ lưu manh mất dạy. Người bạn là Lưu. Trước kia, Lưu không đến nỗi nào. Từ tể, dễ chịu là đằng khác. Tôi với Lưu chơi bời với nhau khá thân. Những lần tôi đi ăn, đi khiêu vũ cùng với Thu Hà, bao giờ nàng cũng đòi rủ Lưu đi cùng. Thu Hà nói Lưu vui tính, biết làm trò hề cho đàn bà cười, nói chuyện có duyên hơn tôi nhiều lắm. Hôm tôi gọi điện thoại báo tin cho Lưu là tôi mới về, Lưu kêu lớn mừng rỡ trong ống nói, khẩn khoản mời tôi đến nhà dùng cơm tối, còn dặn thể nào cũng phải đưa Marlène tới cho Lưu được biết mặt. Tôi ngạc nhiên:

"Anh nói chúng tôi?"

Tiếng cười của Lưu trong ống nói:

"Anh chưa biết tôi đã lấy vợ?"

"Chưa. Kể cả chuyện lấy vợ của anh cùng tất cả những chuyện lớn nhỏ ở Việt Nam nói chung và Sài Gòn nói riêng".

"Thật không?"

Tôi xác nhận bằng một giọng văn hoa, trịnh trọng:

"Trong suốt năm năm ở nước ngoài, tôi sống đứt rời hoàn toàn với tổ quốc. Tin anh lấy vợ là một bất ngờ vui thú. Có con chưa?"

Lưu trả lời:

"Đã ba mống. Nghịch như quỷ sứ".

Tin Lưu lấy vợ, lập gia đình, khiến cho tôi băn khoăn về chuyện đòi Lưu trả lại ngôi nhà Lưu mượn. Nhưng tôi phải đòi. Bắt buộc. Lý do thứ nhất vì tôi không có chỗ ở nào khác. Lý do thứ hai, ở khách sạn Caravelle, tuy chỉ ở một căn trung bình có một phòng khách và một phòng ngủ, quá tốn. Mà tôi thì đã ở cái thế không thể tiêu xài hoang phí được nữa. Lý do thứ ba cũng là lý do bất khả kháng nhất. Marlène không chịu ở khách sạn. Chỉ sang đến tuần lễ thứ nhì, nàng đã gây chuyện với tôi sáng chiều. Nói căn buồng khách sạn nào cũng như một nhà ngục. Nói giam thân hoài trong một căn buồng bùng bít, nàng đã đau thần kinh muốn phát điên lên.

Marlène còn dọa:

"Anh không kiếm được nhà mau mau, em đưa con trở về Thụy Điển".

Tính Marlène lại không biết nói đùa. Nàng nói là làm. Và đã làm thì đất trời cũng không ngăn cản được. Tôi trình bày cho Lưu biết sự cần cấp phải lấy lại ngôi nhà trong nửa giờ nói chuyện với Lưu bằng điện thoại. Ở đầu

dây đàng kia, một phút im lặng. Rồi giọng Lưu, cố làm ra vui vẻ như thường:

"Đương nhiên là phải trả lại nhà cho anh chứ".

Tôi nói cho rõ hơn:

"Mà anh phải trả ngay cho tôi mới được".

"Rồi. Nhưng phải lại ăn cơm đây nhé".

Một buổi tối, hai ngày sau khi gọi điện thoại, tôi đưa Marlène đến ngôi nhà cũ. Nhớ hôm đó, tôi đòi Marlène trang điểm thật đẹp, phục sức thật long lẫy. Ngồi vào bàn phấn, Marlène hỏi:

"Để làm gì vậy?"

Tôi cười, cúi xuống, hôn nhẹ lên mái tóc vàng ánh của nàng, mái tóc mà nhiều lần tôi đã ngợi khen là đẹp nhất thế giới.

"Cho những người bạn Việt Nam biết anh đã lấy được một người vợ ngoại quốc tuyệt đẹp".

Marlène nhún vai:

"Bạn anh có biết thưởng thức vẻ đẹp dữ dội, nóng cháy, chan hoà sự sống của một người đàn bà Tây phương không?"

Tôi gật:

"Biết chứ".

Marlène bĩu môi:

"Chắc gì. Mấy lần đưa em đi dạo phố, anh không thấy sao, đồng bào anh quay lại nhìn em như một con quái vật. Đàn ông của cái thành phố thô tả này nhìn đàn bà ngoại quốc bằng cái nhìn hết chỗ nói".

Lời nhận xét của Marlène hàm hồ. Hồn xược, mắt dạy là đàng khác. Nhưng tôi nhin cho qua. Marlène theo tôi về Việt Nam, tôi coi đó là một hy sinh lớn lao của nàng, và tôi không muốn làm Marlène buồn lòng vì những cuộc cãi vã, bất hoà chừng như lúc nào cũng muốn nổ bùng giữa thời tiết Sài Gòn nóng bỏng. Thời tiết và khí hậu có những ảnh hưởng rất sâu đậm vào tâm tính Marlène. Động nóng nực một chút là Marlène bực bội, gắt gỏng, mất hẳn bình tĩnh. Ở Thụy Điển, ở Pháp, đâu có thế. Marlène không thích mùa hè không thích mặt trời. Bao nhiêu lần tôi đưa nàng đi nghỉ mát chỉ có lần sang Thụy Sĩ là Marlène hài lòng nhất. Chẳng phải vì phong cảnh Thụy Sĩ huyền ảo hay chuyến du lịch trữ tình, thơ mộng. Chỉ là lần đó, mùa đông thật buốt lạnh dưới vòm trời Thụy Sĩ và thời tiết dưới không độ thích hợp với nàng. Tôi lại trái ngược hẳn. Tôi không chịu được lạnh. Trở về Việt Nam, tôi gặp lại mùa hè như gặp lại người tình và đắm mình vào cái nắng chói lọi như cái nắng là tình yêu, là bằng hữu. Marlène thì không thế. Và để đối phó với cái nóng làm cho mặt mũi nàng lúc nào cũng đỏ gay, nhể nhại mồ hôi, Marlène đã tạo cho nàng những thói quen mới. Chẳng hạn như ban đêm, nàng ngủ hoàn toàn khoả thân, và ban ngày, nàng vào buồng tắm dội nước ào ào ít nhất cũng ba bốn bận. Tôi chưa nói là Marlène có một thân hình tuyệt mỹ. Nở nang. Cân đối. Khêu gợi. Nồng cháy. Người ta nói nhiều đến những thân thể đàn bà gợi nghĩ đến một trái núi lửa nóng bỏng dục tình. Là trái núi lửa đó, cái khối da thịt bồng bồng dào dạt của Marlène. Biết mình có một thân hình tuyệt đẹp, Marlène có cái ý nghĩ táo bạo là thân

hình đó phải được phô bày. Nguyên cái sự ngủ khoả thân của nàng đã là một phô bày mà tôi không ngăn cản được. Buổi tối, trong căn phòng khách sạn còn sáng trưng ánh đèn Marlène đã thản nhiên trút thoát hết quần áo. Nàng trần truồng đi đi lại lại, xem sách, nghe nhạc. Nàng loã thể trước khung cửa sổ mở rộng.

Tôi bảo nàng nhiều lần:

"Em có thể khoả thân trên giường. Khi đèn đã tắt".

Nàng ngạc nhiên.

"Đèn sáng thì sao?"

"Trông nó... lộ liễu quá".

Nàng nhún vai. Tôi chỉ tay về mấy khung cửa sổ mở thật rộng mà ở những ngôi nhà chung quanh, những cặp mắt tò mò có thể nhận thấy bằng hết, những cảnh tượng trong phòng kể cả cái cảnh tượng Marlène thoát y, phơi bày tự nhiên những vùng bí mật mê mẩn nhất của nàng dưới ánh sáng soi chiếu:

"Người ta nhìn thấy".

Marlène lại nhún vai:

"Mặc. Nếu đóng hết mọi cánh cửa, căn phòng này là một lò lửa. Muốn em khỏi khoả thân, mọi người khỏi nhìn thấy, anh hãy làm cho cái thành phố này dịu mát đi. Hoặc đưa mẹ con em trở về Thụy Điển".

Gai chướng như thế đó. Tôi đành thua. Và để mặc cho Marlène muốn làm gì thì làm. Ra đường, sợ dĩ nàng bị những cái nhìn làm cho nàng tức giận, chỉ bởi vì Marlène phục sức thật hở hang. Nàng chỉ mặc một chiếc áo ngoài, bên trong không có gì hết. Nghĩa là không có nịt vú cũng không có quần lót nữa. Đã thế cái áo lại thường hở cả tay cả ngực, ngắn cùn cốn thật cao trên đùi gối. Mặc thế làm sao thiên hạ không nhìn cho được. Nhớ một buổi chiều, tôi đi dạo với Marlène trên hè đường Tự Do thì gặp một người bạn cũ. Tôi đứng lại bắt tay anh bạn, giới thiệu với Marlène. Anh bạn miệng trả lời những câu tôi hỏi, mắt thì nhìn Marlène không chớp. Lúc Marlène tới mua thuốc lá ở một quầy thuốc gần đó, anh bạn thì thào vào tai tôi:

"Vợ anh ăn mặc quá khích hết sức".

Tôi trả lời:

"Bên Âu Châu, đàn bà như thế hết".

"Đã đành, tôi biết. Nhưng ở đây không nên. Anh đã nghe thấy dân ăn chơi ở đây ồn đại gì chưa?"

"Chưa, gì vậy?"

"Vợ anh nổi tiếng như cồn. Anh không hay biết gì hết?"

"Thành thực là không. Nổi tiếng ở điểm nào?"

"Lần đầu tiên, mãi đến hôm nay, tôi mới được giới thiệu với vợ anh. Nhưng nghe thiên hạ kháo nhau từ lâu rồi. Rằng người đàn bà phục sức hở hang, kêu gọi nhất thành phố này là vợ ông Viễn".

Tôi thuật lại câu chuyện đó cho Marlène nghe. Khi chúng tôi trở về phòng khách sạn. Nàng chỉ nhún vai không trả lời. Và lại tiếp tục ngủ khoả thân, tiếp tục đi dạo phố với những cái áo hở hang cùng mình như cũ. Quả thật là

Marlène đã được chú ý đến. Đã nổi tiếng. Đã là đầu đề bàn tán của dư luận. Những phiền phức cho tôi, cũng từ đó và vì thế mà bắt đầu.

Bữa cơm tối vợ chồng Lưu đãi chúng tôi tại ngôi nhà của tôi ở đường Phan Thanh Giản khá thịnh soạn. Một vài món ăn cầu kỳ được mua về từ một tiệm Tàu danh tiếng trong Chợ Lớn. Thêm món ăn thuần túy Việt Nam là món chả giò mà Marlène rất ưa thích, vì đã được nghe ca tụng nhiều lần. Nhưng, ngoài món chả giò và những lời thăm hỏi khách sáo, kiểu cách của Lưu khi chúng tôi đến, buổi gặp mặt xem như hư hỏng. Bầu không khí mất tự nhiên, trở thành ngọt ngào. Đôi khi gay gắt nữa. Điều thú nhất làm cho tôi bức mình là ngôi nhà giao cho Lưu mượn, gần như không còn là ngôi nhà của tôi ngày trước nữa. Nó tiêu tụy, nó thảm hại quá chừng. Những cánh cửa long gãy. Những vì tường loang lổ. Nhà chứa xe đổ nát. Cả một bức tường phía sau đổ gục vì một trái hoả tiễn rớt xuống gần đó, Lưu cũng để mặc không cho xây lại. Tôi đi xem xét qua một lượt, giận đến tím mặt. Nhưng cũng đành nín thinh không dám phiền trách gì Lưu. Chỉ thầm mong Lưu trả ngay nhà lại cho tôi. Để trang hoàng và sửa sang lại.

Đã thế Lưu còn pha trò, rất vô duyên:

"Anh cho tôi mượn nhà là hên cho anh lắm đó".

Tôi ngăn người:

"Còn hên nữa?"

Lưu thần nhiên:

"Chứ sao, âm đức nhà tôi lớn lắm. Nên nhà của anh mới còn được nguyên vẹn như thế này. Anh thử tưởng tượng xem. Trái hoả tiễn chỉ cần rớt gần hai mươi thước nữa..."

Tôi gật, nói mĩa:

"Âm đức nhà anh lớn thật. Tôi phải nhớ ơn anh suốt đời. Hôm nào anh giao nhà lại?"

Lưu nói lảng:

"Để lát nữa nói chuyện. Nhà tôi sẽ nói chuyện rõ ràng với anh chị".

Tôi vừa nghe Lưu thuật lại những đêm kinh hoàng của Sài Gòn trước trận bão lửa của những trái hoả tiễn từ những vùng ngoại ô tối tăm bắn cầu vồng vào thành phố vừa cùng Lưu trở lại phòng khách. Vợ Lưu tiếp chuyện Marlène. Ngôn ngữ bất đồng. Câu chuyện giữa hai người đàn bà xem ra chẳng đậm đà gì lắm. Marlène ngồi giữa đi-văng, chiếc mini-jupe Marlène mặc trên người, gấu váy kéo cao khỏi đầu gối. Ngực Marlène thật hỏ, căng phình, nhể nhại, dưới ánh đèn. Và hai vợ chồng Lưu nhìn vợ tôi. Cái nhìn của Lưu khả ố bẩn thỉu. Cái nhìn của vợ Lưu tò mò, soi mói. Như Marlène không phải là một người mà là một con vật lạ mắt.

Chúng tôi vào bàn ăn. Marlène ghé vào tai tôi nói thầm, nàng muốn về khách sạn càng sớm chừng nào càng hay chừng nấy. Tôi cũng đồng ý với Marlène như vậy. Bữa ăn kéo dài. Điều làm tôi lạ lùng là vợ Lưu cứ đánh trống lảng sang chuyện khác mỗi khi căn nhà được đề cập tới. Cuối cùng tôi mới vỡ nhẽ ra rằng vợ chồng Lưu không có ý định trả lại ngôi nhà cho tôi một chút nào, mà muốn ở lý, muốn chiếm đoạt.

Cố gắng giữ bình tĩnh, tôi nói:

"Anh chị đã thấy chúng tôi đang ở tạm khách sạn Caravelle".

Vợ Lưu:

"Anh đuổi gia đình chúng tôi đi thì chúng tôi lại không có chỗ nào ở tạm hết".

Tôi kinh ngạc:

"Thế là thế nào?"

Vợ Lưu thản nhiên:

"Chừng nào tìm được nhà khác chúng tôi sẽ dọn đi ngay, xin hứa với anh như vậy".

Vợ Lưu nói tiếp, rành rọt từng tiếng:

"Và chỉ dám hứa với anh như vậy".

Mặt tôi đã nóng bừng. Tôi hối hận vô tả đã cho Lưu mượn nhà. Ngu đại thật. Biết thế cứ đóng cửa để đó. Tôi gượng cười:

"Thời gian anh chị tìm nhà là bao nhiêu lâu?"

"Thưa anh, không chừng. Cũng không nói trước được. Năm, ba tháng. Cả năm cũng nên. Anh đi xa mới về không rõ. Ở Sài Gòn lúc này tìm một căn phòng thôi, cũng đã là một chuyện khó khăn. Dù sao vợ chồng tôi cũng xin hết sức cố gắng".

Câu chuyện muốn biến thành một vụ cãi lộn đến nỗi cặp mắt của Marlène đã sáng quắc. Nàng mím môi lại, khuôn mặt bừng bừng sắc giận. Bữa ăn chấm dứt đột ngột. Cả bốn chúng tôi đều không ai muốn nó kéo dài thêm nữa. Tôi nghiêm mặt bảo vợ Lưu:

"Có lẽ chị không hiểu lúc tôi cho anh mượn nhà như thế nào. Tôi đã nhấn mạnh cho anh rõ là chỉ cho mượn trong thời gian tôi đi xa. Đúng không?"

Lưu đành gật đầu công nhận.

"Đúng".

"Tôi còn nói rõ là khi tôi về, anh phải trao lại ngôi nhà này cho tôi tức khắc, đúng thế không?"

Lưu nín thinh. Tôi nói tiếp:

"Nhà cửa của tôi, anh dễ hư hại, tiêu tụy, không thêm tu bổ, không thêm sửa chữa. Tôi sẽ mất mấy trăm ngàn để sửa chữa lại. Nhưng thôi, không sao. Bây giờ tôi hỏi anh một lần cuối cùng. Bao giờ trả nhà tôi, xin cho tôi biết".

Vợ Lưu vừa toan lên tiếng, tôi đã giơ tay cản lại:

"Tôi không nói chuyện với chị. Chị không biết điều chút nào hết".

Vợ Lưu xám mặt, bỏ vào nhà trong. Cảnh tượng buổi tối hôm đó ở nhà Lưu nhớ lại thật hết sức lố bịch. Nó hết như một màn hài kịch vậy. Lúc chúng tôi đến thì đôi bạn thân làm ra vẻ mừng rỡ được gặp lại nhau sau một thời gian xa cách. Chỉ hơn một tiếng đồng hồ sau, không khí thay đổi, trái ngược hẳn lại. Thành một cuộc đấu khẩu quyết liệt. Thấy Lưu nín thinh tôi nạt lớn:

"Anh trả lời tôi đi".

"Tôi sẽ trả lời anh sau".

Cơn điên giận của tôi thành linh bùng cháy. Tôi không còn nhìn thấy Lưu là một người bạn nữa. Mà chỉ còn thấy Lưu như một thằng dê tiện nhất, tráo

trở nhất mà tôi thấy ở trên đời. Trước kia y đâu đến nỗi này. Từ ngày lấy vợ, mới đâm ra khốn nạn, mặt dày mày dạn như thế. Tôi đã tin ở sự ngay thẳng và tôn trọng chữ tín của bạn. Chợt thấy mình ngây thơ, khờ dại, đến một mức độ không thể tha thứ. Tôi quát:

"Anh định chiếm đoạt ngôi nhà của tôi?"

Lưu nhăn nhó:

"Đâu phải thế".

Tôi chỉ tay vào mặt Lưu:

"Không nề anh là bạn cũ, tôi đã đâm vỡ mặt anh ngay lúc này. Từ nay, tôi không thèm bè bạn với anh nữa. Còn về ngôi nhà, tôi cho anh một hạn cuối cùng là mười lăm ngày. Quá hạn, đừng trách tôi không nói trước".

"Anh sẽ làm gì?"

"Khi đó sẽ biết. Thôi, chúng mình đi về".

Tôi nắm lấy tay Marlène, kéo nàng xuống thêm, đi mau ra đường. Vụ ngôi nhà, Lưu, thằng bạn đệ tiện, con vợ khốn nạn của nó làm cho đầu óc tôi u uất, bức bối mấy ngày liền. Trên đường trở về khách sạn Caravelle, tôi ngồi im, không nói một lời nào. Đã thế, Marlène còn không để cho tôi yên.

Nàng giễu tôi ngu xuẩn, mù quáng, để cho kẻ khác đánh lừa dễ dàng như một đứa con nít. Marlène nói có lý. Tôi không biết cãi lại như thế nào. Về gần tới khách sạn, Marlène hỏi:

"Nếu chúng nhất định không trả nhà, anh đối phó ra sao?"

"Nhờ luật sư".

"Nếu nhờ luật sư cũng không ăn thua?"

Tôi cau:

"Sao chưa gì em đã biết là không ăn thua?"

Marlène nhún vai:

"Anh đã nói là ở Sài Gòn này có hàng trăm hàng ngàn vụ đuổi nhà, mà kẻ thua là người có nhà. Anh khác gì những chủ nhà, chủ đất khác".

Tôi nói bừa:

"Khác".

Marlène cười nhạt:

"Để xem. Em chỉ muốn hỏi anh một câu là bạn hữu anh thằng nào cũng đệ tiện như thằng cha vừa rồi sao? Thú thật, em đã chán ngấy cái không khí của những người chung quanh mà anh đang sống với họ. Em muốn trở về Thụy Điển".

Tôi gắt:

"Đừng lúc nào cũng nói đến chuyện dọa anh đưa con trở về Thụy Điển, được không?"

Marlène thản nhiên:

"Không được. Cũng không phải dọa. Chừng nào chịu đựng không được nữa em về Thụy Điển. Anh giữ cũng không được".

Lần đầu tiên từ ngày về nước, buổi tối hôm đó tôi đi uống rượu một mình, tới hơn một giờ mới trở về khách sạn. Rủ Marlène, nàng kêu mệt không đi. Tôi chỉ mong có thế. Tôi muốn được đi một mình, trọn một buổi tối, chìm chết nỗi buồn riêng tây vào men rượu. Lấy Marlène, con người đang từ

trong tôi một phần nào đã chết. Tôi đã quen ngủ sớm, hoà nhập vào nếp sống khá điều độ. Chỉ cần một tâm trạng u uất, một giây phút chán chường, mệt nhọc, và con người đang tử xưa cũ trong tôi đã thức dậy. Tôi gọi xe, bảo đưa đến một quán rượu có âm nhạc. Uống vài ba ly, thấy chuênh choáng rồi, tôi cao hứng đi ra, tìm đến một quán rượu có âm nhạc thứ hai. Chính là ở quán hàng thứ hai này mà tôi gặp Nguyệt.

Nhớ bảy giờ đã khuya lắm. Đã gần nửa đêm. Người tài xế taxi thả tôi xuống một ngôi nhà một tầng ở đường Trần Quý Cáp. Cửa vào đóng kín. Nhưng tiếng nhạc trầm bổng ở bên trong vọng ra, thoảng tan đi trên hè đường đã lồng lộng gió đêm. Hơi rượu trong người tôi bùng bùng. Những bước chân lảo đảo. Đẩy cánh cửa dày, nặng, bước vào, tôi đứng ngờ ngàng trong khoảnh khắc giữa một căn phòng đông đặc.

Khách ngồi kín khắp, không còn một bàn nào bỏ trống. Căn phòng mờ mờ tối. Ánh đèn từ dàn nhạc cuối phòng ném xuống một thứ ánh sáng chập chờn, xanh biếc, ma quái. Suốt hai dãy bàn kê sát tường, những cặp trai gái chụm đầu vào nhau, hôn nhau đắm đuối hay thì thầm trò chuyện. Thì ra quán hàng ca nhạc thứ hai này sở dĩ đông khách vì trước hết nó là một nơi chốn tình tự lý tưởng. Nhạc êm dịu trầm bổng, ướm đắm tình cảm lướt thướt. Những xó góc tối hù. Người ta đến đây, tự do. Và người ta hôn nhau, ôm nhau, tự do trước mặt tôi.

Tôi vừa toan quay trở ra thì một người bồi bàn tiến lại. Y hỏi:

"Ông chưa tìm được chỗ ngồi?"

Đang say, tôi sùng sộ:

"Còn chỗ nào đâu mà tìm?"

"Vâng, đông quá. Đã hết chỗ từ mười giờ. Ông đi một mình?"

Tôi sùng sộ dữ hơn:

"Một mình hay mấy mình thì sao? Tao không có chỗ. Vẫn là tao không có chỗ".

Người bồi bàn tươi cười:

"Nếu ông đi một mình, mời ông lại quây rượu ngồi tạm. Chừng nào có khách về, bàn trống, tôi sẽ mời ông đến".

Đêm đã khuya. Tôi đang say. Lúc đó tôi không muốn trở về khách sạn chút nào. Đã nói là con người đang tử xưa cũ trong tôi lúc đó đã sống lại. Tôi có thể thức, tới sáng. Đi lang thang, tới sáng. Uống rượu liên miên, say ngất, tới sáng. Tôi gật:

"Được quây rượu đâu, đưa tao tới".

Tôi đi theo người bồi bàn tới cái ghế duy nhất bỏ trống trước quây rượu. Cái ghế cao ngất ngưỡng. Tôi ngồi quay lưng lại dàn nhạc, trong cơn say chiêm đoạt. Tôi buồn rũ rượi. Chợt cảm thấy mình lạc lõng, cô đơn hơn bao giờ. Phía bên kia quây rượu, một người đàn bà đứng im nhìn tôi chăm chú. Cô ta nhỏ nhắn, nhưng duyên dáng, với đôi mắt sắc sảo và một nụ cười thật tươi tắn để lộ hàm răng óng ánh. Bộ complet đen cô ta mặc trên người có một vẻ gì khốc liệt, rất khuya, rất đêm. Đang buồn, tôi bắt chuyện, sau khi đã gọi một ly rượu:

"Tôi là Viễn".

Người đàn bà ngồi sau quầy nghiêng đầu, kiểu cách:
"Rất hân hạnh".

Tôi hỏi:

"Cô làm gì ở đây?"

"Ông coi tôi là quản lý cũng được. Tôi thay mặt ông chủ những lúc ông ta không có mặt. Như đêm nay".

Đang buồn, có một người đàn bà để nói chuyện, chuyện trên trời dưới biển, những chuyện không đầu không đuôi của một cơn say, tôi bám chặt lấy Nguyệt suốt buổi tối hôm đó. Phòng trà đông đặc. Nhưng tôi không còn nhìn thấy ai nữa, ngoài tôi và Nguyệt và những ly rượu bày thành một hàng dài trên mặt quầy. Tôi hỏi Nguyệt bằng cái giọng chột nhả nhất của một người say.

"Cô uống được rượu?"

Nguyệt nghiêng đầu, cười:

"Tất nhiên là được. Từ lâu rồi".

Tôi vỗ tay, mừng rỡ:

"Hay lắm. Tôi đang cần có một người bạn. Để uống rượu. Tối lúc không uống được nữa".

Cách nhau một quầy hàng, trong ánh sáng huyền ảo, ma quái, lúc đỏ chói lúc xanh biếc như sương, với tiếng nhạc trầm bổng từ sau lưng ném tới, tôi ngồi đối diện với người đàn bà mới quen, trong một cuộc rượu tuy tình cờ nhưng buông thả và sảng khoái đến cùng. Đầu như tôi đã kể cho Nguyệt nghe gần hết đời tôi. Mộng giang hồ ngày nhỏ. Chuyến xuất dương đầu đời. Những ngày lang thang qua những thủ đô Âu châu. Những đêm la cà trên những bến tàu, trong những quán rượu. Kể cả chuyện tôi gặp Marlène, đã có với Marlène một con gái nhỏ. Cuối cùng tôi cho Nguyệt biết đã trở về Sài Gòn được mấy tuần, và nhiều chuyện phiền phức nhiều mặt đã xảy ra. Như chuyện đòi lại ngôi nhà không được. Như chuyện Marlène không yêu thích đời sống mới của nàng ở Sài Gòn, luôn luôn hăm dọa mang con Elga trở về Thụy Điển.

Nguyệt cười:

"Cho nên anh buồn và tìm khuây trong men rượu?"

Tôi gật, cái nhìn đã lung linh, đầu óc đã quay đảo:

"Chính thế".

"Say là phải say tới sáng. Anh có dám ngồi đây tới sáng không?"

Tôi lắc đầu:

"Ngồi một mình buồn lắm".

Nguyệt gõ gõ tay xuống mặt quầy:

"Tôi ngồi lại đây với anh".

"Tới sáng?"

"Chớ sao. Rồi anh mời tôi đi ăn điểm tâm luôn. Tôi kinh ngạc nhìn Nguyệt. Nàng đã uống sang tới ly rượu thứ ba thứ tư gì đó mà không say chút nào. Nguyệt uống rượu thật giỏi. Như uống nước lã. Càng uống càng tươi thắm. Càng uống càng có duyên.

"Cô không phải về?"

Nguyệt nhìn tôi, tủm tỉm:

"Về đâu?"

"Về nhà. Nơi chồng con đang chờ đợi".

"Mấy đứa con tôi hiện đang ở với bà ngoại chúng. Chồng tôi đã ly dị với tôi từ lâu. Tôi ở một mình. Và không bắt buộc đêm nào cũng phải trở về nhà. Anh cũng vậy chứ?"

Tôi nghĩ đến Marlène. Đi một mình đã là quá đáng. Đi suốt đêm chắc là không được. Marlène sẽ la lối, sẽ gây chuyện. đành thua:

"Không".

"Nghĩa là anh phải về".

"Vâng. Vì vợ tôi dữ lắm".

Nguyệt cau mày:

"Đàn ông phải trị vợ, không thể để cho vợ bắt nạt. Địa vị tôi là vợ, tôi để cho chồng tôi sống hoàn toàn tự do, như một người độc thân".

"Đàn bà nào cũng nói thế".

"Đến khi là vợ rồi, thì không chịu như thế nữa. Ý anh muốn nói vậy?"

"Phải".

"Tôi khác. Chồng tôi ly dị với tôi. Chính vì tôi đã để cho y được quá tự do".

Những điều Nguyệt vừa tiết lộ về đời tư của nàng làm cho tôi ngạc nhiên và thích thú. Không ngờ ở Việt Nam bây giờ cũng có loại đàn bà văn minh như thế, phóng khoáng như thế. Đúng là loại đàn bà mà tôi phải quen biết, để làm bạn trong những lúc có chuyện buồn, một đêm có Nguyệt ở bên cạnh sẽ là một đêm ngắn lắm. Đêm ngắn lại bởi ánh mắt Nguyệt tươi sáng, tinh nghịch. Bởi nụ cười lúc nào cũng nở tươi trên cặp môi hồng của Nguyệt như một đài hoa. Bởi lối nói chuyện của Nguyệt, vừa nhẹ nhõm, vừa duyên dáng. Tôi lại mời Nguyệt uống thêm với tôi một ly rượu nữa.

Lần này, nàng từ chối:

"Thôi, cảm ơn anh".

Tôi cau mày:

"Sao bảo uống đến sáng?"

"Em thì không sao? Sợ anh say".

"Đang muốn say. Đang cần say đây. Say cho quên hết những chuyện ưu phiền".

Nguyệt dịu dàng:

"Anh đang có nhiều chuyện buồn?"

Tôi gật:

"Hàng trăm. Hàng nghìn. Kể ra không hết".

"Những ai làm cho anh buồn".

Tôi nhún vai, giơ tay:

"Đủ hết. Mọi người, nhân loại này. Vợ gây chuyện. Bạn hữu thù nghịch, phản trắc".

Nguyệt ném cho tôi một cái nhìn tình tứ:

"Không phải ai cũng phản trắc, anh đừng vợ dũa cả nắm".

Tôi hỏi:

"Người nào không phản trắc. Nguyệt nói cho tôi hay".

Nguyệt chỉ tay vào ngực nàng:

"Em".

Tiếng nhạc thật lớn ở sau lưng tôi, rồi nhỏ dần. Mãi nói chuyện, tôi không biết là dàn nhạc vừa dạo bài tạm biệt, phòng trà đang sửa soạn đóng cửa, những người khách cuối cùng đã lục tục đứng lên. Tôi hỏi Nguyệt:

"Đóng cửa rồi sao?"

"Tới giờ rồi, anh".

Tôi đập mạnh tay xuống mặt quầy:

"Cho một ly nữa".

Nguyệt lắc đầu với người bồi bàn, rồi dịu dàng khuyên tôi:

"Anh đừng uống nữa".

Tôi nói lớn:

"Ai dám bảo tôi như vậy".

"Em. Nghe em đi. Lần sau anh lại đây em sẽ ngồi với anh đến sáng".

Tôi chán nản:

"Lần sau nào? Không có lần sau nào biết".

Nguyệt đặt bàn tay nàng lên cánh tay tôi:

"Có. Muốn có thì nhất định có. Em tin chúng mình còn gặp lại nhau nhiều lần".

"Sáng mai Nguyệt không còn nhớ đến thằng đàn ông say rượu đêm nay là ai nữa".

Nguyệt dịu dàng:

"Em nhớ. Chỉ sợ anh quên thôi".

Nguyệt chờ tôi trả tiền xong rồi đưa tôi ra cửa. Tôi đòi đưa nàng về. Nhưng Nguyệt cười không chịu, nàng nói tôi đã say lắm, tôi cần ngủ để lần sau.

Rồi bằng một dáng đi nhanh nhẹn uyển chuyển, Nguyệt bước lên một chiếc taxi đã chờ sẵn. Nguyệt vẫy tay, cười với tôi một lần nữa. Chiếc xe lăn bánh, nhỏ dần về phía cuối phố.

Tôi lững thững bỏ đi một mình trên hè đường khuya. Hơi lạnh ban đêm phả vào mặt. Chát men trong cơ thể loãng dần. Con say không thành. Cái vô ích của những cơn say là thế. Say đến mấy, đến nghiêng trời lệch đất, rồi đến lúc cũng phải tỉnh lại. Rượu chỉ là một lãng quên chốc lát. Không bao giờ được là một vĩnh viễn lãng quên.

Đêm hôm đó tôi đi bộ thật lâu, trước khi bước lên một chiếc taxi để trở về khách sạn. Hình ảnh những người đàn bà hiện lên. Marlène. Thu Hà.

Nguyệt. Giữa những người đàn bà này, đời tôi là một khoảng trống trải lớn lao. Như cái bóng tôi cô độc trên hè đường thấp thoáng bóng lá. Đêm mênh mông chung quanh. Những con đường mở rộng trước tầm mắt, thẳng và sâu hút. Trên cao, lưng chừng những chùm lá lay động dịu dàng trong gió đêm, là những bóng đèn bất động tỏa xuống mặt đường thứ ánh sáng lạnh tanh và xanh biếc.

Lần đầu tiên từ ngày trở về Việt Nam mãi tới đêm nay, cái cảm giác hoang mang mới đến với tôi. Đó là cái cảm giác phân vân của một người đứng giữa một ngã ba đường. Không biết đi về đâu. Không biết chọn phương hướng nào. Ngày mai thốt mang một hình ảnh thật mịt mùng. Tưởng như

quá khứ và sau lưng đã không nhìn thấy nữa, thì cái phía trước mặt cũng mù sương. Tôi về tới khách sạn khi đồng hồ đã chỉ đúng hai giờ sáng. Đèn trong phòng còn sáng, Marlène chưa ngủ. Ở trong phòng ngủ vọng ra tiếng của Elga. Từ ngày về Việt Nam con nhỏ đau luôn. Thời tiết và khí hậu ở đây chưa thích hợp cho đứa nhỏ ra đời ở xứ lạnh.

Thấy tôi bước vào Marlène hỏi ngay, bằng một giọng thật gay gắt:

"Anh đi đâu giờ này mới về?"

Tôi giơ tay mỗi một:

"Đã nói là đi uống một ly rượu".

Marlène chống hai tay vào cạnh sườn. Nàng nhìn tôi bằng cái nhìn của một người vợ muốn gây chuyện.

"Một ly thôi?"

Tôi ném mình xuống mặt ghế bành. Đầu óc u uất, thân thể rời ra. Hơi rượu đắng chát ở đầu lưỡi, bùng bùng trong cổ họng:

"Không nhớ. Vài ba ly gì đó".

Marlène bĩu môi:

"Vài ba ly thôi à! Trông cái bộ dạng say sưa bê bết của anh tôi thừa biết anh đã nốc hàng chai. Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không?"

"Biết. Khuya lắm rồi. Sao em chưa đi ngủ?" Marlène la lớn:

"Chờ anh về đây".

Tôi dịu dàng:

"Chờ anh về để làm gì? Con Elga đau hả? Sáng mai anh đưa nó đến bác sĩ".

Marlène sùng sộ:

"Anh trả lời tôi đã".

Tôi gật, chán nản và mỗi một đến cùng cực:

"Hỏi gì thì hỏi ngay đi".

"Anh vừa đi đâu?"

"Đến một quán rượu".

"Quán rượu nào?"

Câu hỏi ngây ngô khiến tôi bật cười:

"Quán nào em cũng không biết được. Chính anh cũng không biết, không nhớ. Anh đến một nơi có một quầy rượu, ở đó có một người bán rượu cho anh uống và trả tiền. Thế thôi".

Marlène bĩu môi:

"Chứ không phải là anh đến nhà con đó?"

Tôi giật mình, ngơ ngác:

"Con đó là con nào?"

"Cái con đàn bà Việt Nam dám ra đón anh tại phi trường. Anh đã đứng lại, nói chuyện thật lâu với nó. Hẹn hò với nó. Và tối nay đã nói dối tôi, anh đã đến nhà nó. Anh đừng tưởng tôi không biết gì hết".

Thì ra Marlène lầm tưởng tôi bỏ mẹ con nàng ở khách sạn một mình để đến với Thu Hà. Thật oan cho Thu Hà hết sức. Tôi đã quên bằng mất Thu Hà.

Marlène làm cho tôi nhớ lại người tình cũ. Mỗi lần Marlène ghen là một lần ghen tuông ghê gớm. Tôi đã có kinh nghiệm về chuyện này. Trong đầu óc tôi lại hiện lên cái cảnh tượng đêm đó, ở một sàn nhảy Paris. Tôi chỉ khiêu

vũ một cách tự nhiên thân mật với một người bạn gái mà Marlène đã ghen lồng ghen lộn. Tôi dịu dàng:

"Anh đến một quán rượu. Không đến nhà một con đàn bà nào hết".

Marlène gầm lên:

"Nói dối".

Tôi gục đầu xuống, thần trí chập chờn dưới cơn say nặng trĩu:

"Đừng gây chuyện".

Lúc bình thường, tươi tỉnh, Marlène là một trong những người đàn bà khả ái nhất. Nàng có tất cả cái bề ngoài lịch sự óng chuốt của một người đàn bà văn minh. Nhưng lúc tức giận, đặc biệt là tức giận vì ghen tuông, nàng để lộ ra cái khía cạnh thô bạo, tục tằn rất đáng ghét. Trong Marlène có hai con người. Con người thứ hai hiện hình khi cái vỏ che đậy con người thứ nhất tan vỡ. Khi đó Marlène không còn là Marlène tôi đã yêu, đã lấy và muốn chung sống nữa. Tôi bỏ sang buồng ngủ. Căn buồng bừa bãi. Những đồ đạc, quần áo ném ngổn ngang cùng khắp. Marlène chưa chịu cho cuộc đấu khẩu chấm dứt. Nàng hùng hổ chạy sang, khi tôi thả buông thân thể mỗi một xuống mặt đệm.

"Con đàn bà ấy với anh là thế nào?"

"Một người quen cũ. Năm bảy năm về trước".

"Nó vẫn theo đuổi anh? Anh vẫn yêu thương nó?"

Tôi vùi đầu vào gối:

"Đã bảo là không. Không có chuyện gì hết". Marlène gật gù, đi đi lại lại trước mặt tôi, đáng điệu thật mất dạy:

"Anh đừng tưởng tôi ghen. Tôi không thèm ghen đâu. Nhưng nói trước cho anh biết là từ nay anh cũng không được ghen tuông lại với tôi".

Tôi vùng ngồi lên:

"Thế là thế nào?"

"Tôi sẽ bắt chước anh, đi với đàn ông cho anh coi".

Tôi quát mắng:

"Anh làm gì mà em bắt chước?"

"Anh ngoại tình. Tôi cũng ngoại tình. Cho đồng đều cả hai vợ chồng".

Từ ngày lấy nhau, chưa từng bao giờ Marlène dám ăn nói với tôi hỗn xược như vậy. Chỉ sang Việt Nam mấy tuần, nàng đã đổi khác, một cách thật đáng lo lắng. Con người thứ hai, con người thấp kém, thô tục ở Marlène đã thức dậy. Nhưng sự hỗn xược cũng chỉ được phép tới giới hạn nào. Tôi ra khỏi giường, đến đứng trước mặt Marlène. Tôi dẫn mạnh từng tiếng:

"Em vừa nói gì?"

Marlène nhún vai:

"Chuyện ngoại tình. Đàn bà bây giờ ngoại tình là chuyện thường lắm mà?"

Một cái tát như trời giáng làm cho Marlène ngã bật ngửa về phía sau. Sự kinh ngạc làm cho nàng há hốc mồm, không kêu lên được một tiếng. Đánh xong, tôi cảm thấy hối hận liền tức khắc. Tôi chưa từng có một cử chỉ vũ phu với Marlène như thế bao giờ. Đây là lần đầu. Tôi nhớ ngay được rằng, chịu đi theo tôi sang Việt Nam, Marlène đã phải hy sinh lớn lao. Nàng đã phải vất bỏ lại bên kia biển rộng những gì thương yêu và gắn bó nhất.

Marlène nhin đau, nín thính. Tôi chạy đến, ôm lấy nàng, xin lỗi. Một lát sau, chúng tôi nằm bên nhau. Marlène nói:

"Những chuyện không hay sẽ xảy đến cho chúng ta".

Tôi bàng hoàng:

"Sao vậy được?"

"Đáng lẽ không bao giờ em nên thuận theo anh về Việt Nam".

Tôi hỏi:

"Hay là chúng mình trở về Âu châu".

Marlène lắc đầu:

"Cũng không được nữa. Em chỉ biết là tình của chúng ta đang tan vỡ".

Marlène ngừng lại một giây. Rồi nói tiếp.

"Tan vỡ mà chúng ta không làm gì được hết".

Suốt đêm hôm đó, mặc dầu say rượu và muốn ngủ, tôi cố gắng giải thích cho Marlène là tình yêu chỉ có thể tan vỡ bởi lòng người khi đã hết thương yêu. Chứ nó không thể tan vỡ vì thay đổi một vòm trời, một nếp sống, một không khí.

"Em hãy nhớ lại thời kỳ chúng mình mới gặp nhau. Chúng mình đã yêu thương, đã thể nguyện với nhau như thế nào?"

Marlène mơ màng, ánh mắt nàng xanh biếc hơn bao giờ:

"Đó là những ngày tháng thần tiên, tuyệt vời đã hết".

"Hãy giữ cho nhau lời thề nguyện đã có".

Marlène lắc đầu:

"Chính anh đã làm khác".

Tôi kinh ngạc:

"Làm khác thế nào?"

"Bấy giờ anh đâu có bảo em là một ngày em phải theo anh về Việt Nam".

"Người đàn ông lang bạt nhất thế giới cũng một ngày phải trở về quê hương, đất nước của mình. Anh cũng vậy. Anh phải trở về với gia đình".

Marlène nhấn mạnh từng tiếng:

"Gia đình anh".

Tôi kêu lên, bức bối:

"Gia đình anh cũng là gia đình em".

Marlène xua tay:

"Em đã muốn như thế. Nhưng bố mẹ, anh em anh đâu có muốn như thế".

Điều này, tôi phải công nhận là Marlène nói đúng. Tới phi trường Tân Sơn Nhất, về khách sạn Caravelle được hai ngày, tôi đã đưa Marlène về gia đình tôi. Cha mẹ và các em tôi ở một căn nhà kiểu cổ trong vùng Chợ Quán. Lần họ mới được giới thiệu với Marlène ở phi trường tôi chưa thấy gì hết. Nhưng tới lần đưa Marlène và con Elga về gia đình, tôi mới biết cuộc hôn nhân của tôi với một người đàn bà Tây phương đã không được gia đình tôi chấp nhận. Chỉ riêng Giao, con em gái tôi có vẻ quý mến Marlène thành thực. Còn hết thảy đều nhìn ngó Marlène bằng những cái nhìn thật lạnh nhạt, thiếu vắng hết mọi cảm tình. Cuộc tiếp đón hôm đó thật gượng gạo, miễn cưỡng. Quả thật là người đàn bà tây phương tóc vàng, mắt xanh là Marlène không tìm được chỗ đứng trong gia đình chúng tôi. Mẹ tôi

giận tôi ra mặt. Người cáo bệnh nằm ở trong nhà. Lúc gần về, nói chuyện riêng với Giao mười lăm phút, tôi mới biết rõ nguyên nhân sự thù ghét rõ rệt mà mẹ tôi đã dành cho Marlène.

Chả là Người vẫn nuôi hy vọng lấy cho tôi một người vợ khác. Một người đàn bà Việt Nam hoàn toàn. Giao cho biết người đàn bà đó tên là Bích. Giàu có. Tuy hơi nhiều tuổi một chút. Bích có một tiệm vàng ở sau chợ Bến Thành, gia đình Bích giao du thân thiết với gia đình tôi từ rất lâu. Mẹ tôi vẫn đinh ninh là chừng nào tôi từ ngoại quốc trở về, tôi phải lấy vợ và người đó phải là Bích.

Không ngờ lại là Marlène. Bà ghét Marlène vì lẽ đó.

Mẹ tôi ghét, cha tôi cũng ghét theo. Sự lạnh nhạt này, Marlène nhận thấy ngay. Tự ái của nàng bị thương tổn nặng nề. Lúc ra về, lời đầu tiên mà Marlène nói ngay với tôi ngoài hè đường là không bao giờ nàng đặt chân trở lại nhà cha mẹ tôi nữa.

Nàng nói, có việc gì tôi về nhà tôi một mình.

"Em phải kiên nhẫn một chút".

Marlène lắc đầu:

"Tính em nóng, thẳng. Không biết kiên nhẫn đối với những người không tốt với em".

Tôi nói:

"Giao rất có cảm tình với mẹ con em".

"Thì bảo cô ấy lại chơi. Chứ anh không bằng lòng cũng mặc anh, em không gặp lại thầy mẹ anh nữa".

Lần thứ nhất đưa vợ về gia đình, với tôi, xem ra cũng là lần cuối cùng. Tôi không trách Marlène vào đâu được. Không phải là về Việt Nam, với gia đình nhà chồng, mà ở Thụy Điển với chính gia đình nàng cũng vậy, Marlène có một thái độ xa cách rất rõ rệt. Mái gia đình nào với Marlène cũng là tù ngục. Nàng sống tự do, một mình, từ rất sớm. Nàng chỉ biết có nàng, đứa con và tôi. Thế thôi. Trách cứ tôi về chuyện Thu Hà xong, Marlène quay sang chuyện ngôi nhà chưa đòi lại được.

"Vợ chồng thẳng cha ấy không chịu trả?"

Tôi đáp:

"Mình cũng nên để cho họ một thời gian".

"Bao nhiêu lâu?"

"Hai tuần, một tháng gì đó. Như anh đã nói".

"Nếu quá hạn đó họ vẫn không chịu trả".

"Khi đó mình sẽ nhờ pháp luật can thiệp giùm".

Marlène tỏ ra nghi ngờ:

"Can thiệp là một chuyện. Điều em muốn anh cho biết là can thiệp có được không?"

Tôi đáp cho xong:

"Phải được chứ".

Marlène hậm hực:

"Cái gì anh cũng nói được. Từ ngày về đây em chưa thấy anh làm được cái gì hết".

Nàng lại bắt sang chuyện khác, toàn những chuyện tôi không muốn nghĩ đến làm gì cho một óc:

"Anh nhớ mỗi tháng chúng mình phải trả tiền phòng bao nhiêu không".

"Nhớ. Nhiều quá".

"Tiền gần hết rồi đó. Anh biết không?"

"Biết".

"Anh chưa tìm được công việc làm?"

Tôi gượng cười:

"Lúc nào có công việc thì biết là lúc đó có, mình có quyết định được chuyện ấy đâu".

Marlène vặn hỏi:

"Sao ở bên ấy anh nói chắc với em là về nước anh có công việc ngay".

Tôi thở dài:

"Thì anh tưởng thế".

"Lúc nào anh cũng như ở trên cung trăng. Anh không thực tế chút nào hết".

Tôi buồn rầu:

"Điều anh không ngờ là về đây, mới thấy là đời sống khó khăn hơn trước nhiều".

"Trước kia, không vậy?"

Tôi lắc đầu:

"Mấy năm trước, Sài Gòn còn được tiếng là một trong những thành phố ở đó người ta sống dễ dàng và thoải mái nhất".

"Thế nghĩa là anh đã làm?"

Tôi nói cho Marlène yêu lòng:

"Không sao. Chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi. Anh giao thiệp nhiều, bạn hữu nhiều".

Marlène giễu:

"Bạn tốt như anh chàng Lưu?"

"Thằng đó là một thằng khốn nạn. Bạn anh đâu toàn là những thằng khốn nạn như vậy".

Marlène bĩu môi:

"Em cũng muốn tin như thế".

Nhớ đêm đó những lời trách móc dồn dập của Marlène đã có hiệu lực làm cho tôi tỉnh hẳn cơn say. Đèn trong phòng đã tắt. Bốn bề vắng lặng. Tôi còn nằm thao thức một mình trong bóng tối. Đầu óc tôi ngổn ngang trăm mối. Bạn hữu. Gia đình. Vợ con. Công việc. Tất cả đều không xuôi chảy tốt đẹp như tôi tưởng. Marlène nói có đúng một phần nào khi nàng chê tôi không thực tế, thơ ngây và khờ dại như một đứa con nít.

Khoản tiền tôi đưa theo được về để chi dùng cho thời kỳ đầu tiên ở Việt Nam, khoản tiền đó chẳng còn được là bao nhiêu. Mọi thứ đều đắt đỏ một cách không ngờ. Giá sinh hoạt vùn vụt leo thang. Tiêu pha dè xẻn lắm, cũng chỉ được hai tháng nữa. Đã đến lúc tôi phải tính đến chuyện đi làm. Kiếm tiền, thật nhiều, mà phải kiếm được ngay không chậm trễ. Tôi đã hứa với Marlène là trở về Việt Nam, tôi sẽ tạo cho nàng một đời sống vật chất thật đầy đủ, nếu không muốn nói là huy hoàng, lộng lẫy. Marlène là loại

đàn bà không thể sống trong nghèo khổ. Với nàng, sống là phải dư thừa tiện nghi, trên tiền trên bạc. Một nếp sống khác chắc chắn sẽ bị nàng từ chối quyết liệt.

Bao nhiêu nỗi lo âu chồng chất làm tôi không tài nào nhắm mắt được. Đêm dài vô tận. Đêm sâu. Đêm sâu thăm thẳm. Thời gian lết từng bước chậm chạp. Chưa bao giờ tôi thấy tôi nhiều bồn phẫn, nhiều trách nhiệm với kẻ khác như vậy. Đời sống không còn cái bộ mặt rực rỡ, phơi phới của ngày trước nữa. Từ lớn lên, tôi chỉ quen ăn chơi. Sống buông thả, không bao giờ bận tâm đến những tháng ngày chưa tới. Bây giờ, không thể còn như thế nữa. Ý nghĩ này làm cho tôi buồn bã lo âu vô cùng. Đêm tàn dần. Tôi nằm nghe đêm đi. Có cảm tưởng như, cùng với sự phai tàn của đêm, những ngày tháng hồng tươi của mình cũng chết cùng tuổi trẻ.

Buổi sáng hôm sau, chúng tôi ngồi ăn sáng ở gần cửa sổ. Cũng may, cơn sốt của Elga đã dịu xuống. Nó ngủ, bần bật. Tôi bàn với Marlène, không thấy cần phải đưa nó đi bác sĩ nữa. Sau một đêm say rượu lại mất ngủ, thân thể tôi đau như từng chổ. Tôi nhăn nhó, muốn ngủ lại không được. Đời sống gai lửa buộc tôi phải xuống đường. Marlène hỏi:

"Anh đi đâu vậy?"

Tôi nhún vai, chán nản:

"Tìm việc".

"Ở đâu?"

"Anh còn một người bạn nữa. Đêm qua nằm nghĩ mãi mới nhớ ra y. Nếu anh không lầm, y đang làm giám đốc một công ty lớn. Công ty này mới thành lập. Đang khuyếch trương mạnh và muốn mở rộng phạm vi hoạt động sang Âu châu".

Đôi mắt xanh biếc của Marlène sáng lên khi tôi nói đến Âu châu. Nàng đã nhìn thấy một cơ hội ngàn vàng để có thể theo tôi trở về vùng trời Thụy Điển. Marlène sẵn đón:

"Bây giờ anh định đến gặp ông giám đốc công ty ấy?"

"Phải".

"Tên ông bạn anh là gì?"

"Có hy vọng gì không anh?"

"Tất nhiên là có. Ngày trước Doanh nghèo túng. Anh đã giúp đỡ tiền bạc cho y nhiều lần mà không bao giờ đòi lại. Đây là một cơ hội để y giúp lại mình".

Marlène khuyên tôi:

"Anh cũng cần khéo léo một chút".

Tôi cười buồn:

"Anh không khéo léo với ai bao giờ sao?"

"Anh hay nổi nóng lắm".

Tôi càng buồn hơn:

"Anh không biết quy luy, nịnh nọt".

Marlène cãi:

"Đâu em có bắt anh thế. Nhưng khéo léo, mềm mỏng với người ta một chút

thì được việc cho mình".

Tôi hỏi đùa Marlène:

"Nếu khéo léo mà cũng không được việc?"

Marlène nghiêm trang, không hưởng ứng sự đùa cợt:

"Thì anh chỉ còn là một loại người bỏ đi".

Tôi cãi:

"Xã hội hư hỏng làm cho cá nhân hư hỏng".

Cá nhân và xã hội sống với nhau bằng những ước lệ cứng nhắc. Bằng quyền lợi thấp kém, bằng bề ngoài hời hợt giả tạo. Cõi sống này đã khô cạn mọi tình nghĩa và tình bằng hữu là một danh từ vô nghĩa khác. Đó là sự thật đáng buồn mà tôi lại có thêm một bằng chứng hùng hồn buổi sáng hôm đó, khi đến kiếm Doanh người bạn cũ của tôi.

Công ty Doanh lớn thật. Trụ sở công ty là một toà nhà bốn tầng tráng lệ ở đường Hàm Nghi. Phong cách và tư thế của nó không thua gì một công ty lớn của ngoại quốc. Điều thứ nhất làm tôi bức mình là Doanh bắt tôi chờ ở phòng khách hơi lâu. Đến gần nửa tiếng. Trên tấm danh thiếp đưa cho người tùy phái đưa vào tôi đã ghi rõ muốn gặp Doanh có việc cần và tôi mới ở ngoại quốc về. Vậy mà Doanh vẫn để tôi đợi. Riêng tôi, tôi ghét nhất sự chờ đợi, bất cứ là thể loại chờ nào. Chờ một chuyến tàu chưa tới, một chuyến máy bay sắp cất cánh, một tiệm hàng sắp mở cửa, đều là những điều tối kỵ với tôi. Thời kỳ Marlène và tôi còn hẹn nhau tôi luôn luôn phiên trách nài về những lần nài đến muộn. Tôi cau mặt, hỏi người tùy phái:

"Ông đưa danh thiếp tôi cho ông giám đốc chưa?"

Y thần nhiên:

"Rồi".

"Sao bắt tôi chờ lâu quá vậy".

Thằng tùy phái hỗn xược:

"Nhiều người còn phải chờ lâu hơn ông".

Thấy tôi tỏ vẻ nóng nảy, y nhún vai:

"Ông chờ hoặc lúc khác đến cũng được".

Cũng may, lúc tôi sắp nổi nóng với thằng tùy phái thì Doanh mở cửa đi ra. Đi bên cạnh y là một mệnh phụ phục sức thật lộng lẫy. Người đàn bà trang điểm như sắp đến một dạ hội, đeo kim cương đầy người. Thảo nào Doanh bắt tôi chờ lâu đến thế. Doanh đưa người đàn bà đến tận thang máy. Trở vào, y niềm nở:

"Chà, anh Viễn. Lâu ngày quá. Mạnh khoẻ không?"

Tôi tạo cho tôi nụ cười tươi tắn nhất:

"Thường vậy. Nói chuyện với ông một lúc, được không?"

"Được chứ. Vào đây".

Phòng giấy của Doanh có tất cả vẻ sang trọng uy nghi, bề thế, của phòng giấy giám đốc một công ty lớn. Đồ đạc đắt tiền, bóng loáng. Doanh chỉ cho tôi một cái ghế rồi y trở về ngồi sau bàn giấy. Y hát hàm:

"Thế nào, mới ở ngoại quốc về?"

"Được vài tuần rồi".

Doanh cau mày:

"Sao ông không ở luôn bên ấy. Về đây lúc này làm quái gì?"

Tôi ngạc nhiên:

"Sao vậy?"

"Nhiều lý do lắm. Trong những lý do này, có cái lý do là ở đây đời sống hồi này đã cực kỳ khó khăn".

Tôi gật đầu:

"Tôi đã nhận thấy. Cho nên phải tìm đến ông đây".

Doanh không trả lời vào câu nói của tôi. Mà hỏi:

"Nghe đâu ông đem về đây một bà đầm mắt xanh?"

Cái lỗi Doanh hỏi về Marlène đã làm cho tôi bức mình. Nhưng nhớ rằng Marlène đã dặn tôi phải mềm mỏng khéo léo, nhớ rằng mình đang đi tìm việc, tôi đành cười xoa:

"Ông biết tôi lấy vợ ngoại quốc?"

"Sao không biết. Dư luận đã kháo ầm lên. Đâu đâu cũng chỉ nói đến bà vợ đầm của ông Viễn".

Điều làm tôi thất vọng nhất về Doanh, là người bạn thân ngày nào ở Doanh đã biến mất. Mất hẳn, không còn một dấu vết. Người ta nói sự thành công làm thay đổi người. Với Doanh, thật đúng như vậy. Nhớ ngày trước, y nhã nhặn, dễ chịu bao nhiêu thì bây giờ y khả ố đáng ghét bấy nhiêu. Với điều xì-gà lớn ngậm trong miệng, cái mặt phình phính, cặp mắt ti hí mắt lươn, Doanh là điển hình cho bọn trọc phú làm giàu bằng những phương pháp mờ ám bất chính. Ở một trường hợp khác, tôi đã đứng lên, bỏ đi ngay. Nhưng tôi không quên rằng tôi đã đến gõ cửa rất nhiều nơi quen biết. Và Doanh là hy vọng, là may mắn cuối cùng. Để khỏi mất thì giờ, tôi vào thẳng vấn đề:

"Đến xem công ty anh có việc gì làm cho tôi làm với. Đang tìm việc làm.

Thú thật ngay với anh như vậy".

Doanh làm bộ không tin:

"Anh mà cũng cần việc làm?"

Tôi gượng cười:

"Sao không? Cần hơn bao giờ, hơn lúc nào là đằng khác".

"Tôi lại cứ tưởng một người tốt số như anh thì cứ việc ngồi đó mà ăn chơi cho sướng đến suốt đời. Làm làm gì cho mệt!"

Tôi ngần người:

"Sao anh lại nói thế?"

Doanh nháy mắt:

"Vậy chứ không phải anh mới vừa đào được một mỏ vàng rất lớn ở ngoại quốc?"

Sự ngạc nhiên của tôi càng lớn hơn:

"Một mỏ vàng, mỏ vàng nào?"

Doanh cười ha hả:

"Lấy được vợ giàu mà! Cũng như đào được một mỏ vàng".

Tôi vỡ nhẽ và tôi nghiêm nét mặt lại:

"Ai nói anh như thế?"

"Mọi người. Dư luận".

Tôi nổi nóng:

"Thế là dư luận bịa đặt. Thế là mọi người ác ý".

Chỉ tay vào ngực mình, tôi hỏi lớn, rành rọt từng tiếng.

"Anh nhìn lại thằng bạn anh xem. Nhìn lại thằng Viễn này có phải là loại đàn ông đào mỏ không?"

Thấy tôi nổi nóng, Doanh giơ tay, cười xoa:

"Đừng giận! Đừng giận. Cũng là nghe thấy thiên hạ đồn thế. Không phải thì thôi, có sao đâu?"

Câu nói của Marlène trước khi tôi ra khỏi nhà lại trở lại trong đầu óc. Tự nhiên, tôi cảm thấy buồn rầu và chán nản lạ thường. Tôi hối hận đã đến tìm Doanh. Tôi hối hận đã lấy Marlène, đã lập gia đình. Tôi hối hận đã trở về Việt Nam. Để phải gặp, phải nhờ vả những thằng đê tiện như thằng bạn cũ đang ngồi trước mặt. Thế mà tôi vẫn không có quyền tức giận. Và vẫn phải tươi cười ngay:

"Tôi cũng biết anh nói đùa. Chứ đời nào anh nỡ liệt tôi vào loại đàn ông khôn nạn như thế. Thôi, bây giờ trở lại chuyện tôi muốn nói. Anh giúp được tôi không?"

"Được chứ?"

Tôi vui mừng:

"Như thế nào?"

Doanh ngã người vào thành ghế:

"Anh thích làm thế nào?"

"Tùy anh. Tôi đang cần. Thế nào cũng được, miễn tạm đủ sống là tốt".

"Tôi hoàn toàn đồng ý. Nhưng anh chờ cho vài tháng nữa".

Vài tháng nữa? Tôi đang cần. Vài tháng nữa là bao giờ, hay là không bao giờ? Cuối cùng, sau mười phút trò chuyện, tôi vỡ nhẽ ra là Doanh chỉ hứa mơ hồ cho qua, lời hứa không có gì chắc chắn hết. Thế là cả một buổi sáng mất công vô ích. Lúc Doanh đưa tiễn tôi ra cửa, có mấy người đàn bà khác đợi y. Cái bắt tay hời hợt nhạt nhẽo. Doanh dặn tôi trở lại. Nhưng tôi biết tôi không bao giờ trở lại nữa. Để làm gì? Vô ích lắm. Rõ ràng Doanh không muốn giúp đỡ gì tôi hết.

Tôi trở về khách sạn, mệt mỏi, chán nản hơn bao giờ. Đầu óc đầy những ý nghĩ tối đen và tương lai thì mù mịt không nhìn thấy một tia sáng hy vọng. Cho dù là một hy vọng rất mong manh. Marlène mở cửa. Cái nhìn của nàng là một dấu hỏi lớn. Tôi chán nản lắc đầu. Sự tuyệt vọng của Marlène hiện trên khuôn mặt.

"Người ta lại từ chối?"

Tôi tháo cà vạt, ném cái áo ngoài xuống mặt ghế bành:

"Cũng không hẳn là từ chối".

"Thế nghĩa là?"

"Thằng bạn bảo anh chờ vài tháng".

Marlène giậm chân la lớn:

"Chờ là chờ thế nào?"

Tôi nhún vai, buông mình ngồi xuống. Nhắm mắt lại. Đầu óc tối đen. Tâm thức u uất. Marlène đứng trước mặt. Im lặng một lát. Rồi nàng hỏi:

"Anh còn chỗ nào khác nữa không?"

"Có thể".

Marlène lại giậm chân, lại la lớn:

"Có thể là cái quái quỷ gì. Anh hãy trả lời em rằng có hay không?"

Tôi xua tay:

"Đừng làm cho anh rối óc lên. Để anh nghĩ. Hiện giờ thì những chỗ anh định đến hết rồi. Những chỗ khác, anh chưa nghĩ ra".

"Thế là không còn chỗ nào khác nữa. Cứ nói phất như thế cho xong. Thôi, anh cũng khỏi thèm đi đâu nữa. Đã nói bạn anh toàn là một loại như thế cả. Họ chẳng giúp đỡ được anh gì hết. Để em tìm việc cho anh".

Tôi mở choàng mắt:

"Tìm việc cho anh?"

Marlène gật đầu, giọng đầy tin tưởng:

"Phải, em. Và chắc chắn là được".

Cảnh tượng lúc đó có một vẻ gì thật khôi hài khiến tôi muốn bật cười thành tiếng. Marlène vừa nói nàng sẽ tìm việc cho tôi. Nàng mới đến Sài Gòn lần đầu. Nàng chưa quen biết một ai ở thành phố này. Nàng là một người đàn bà Thụy Điển chưa nói được một chữ một tiếng Việt Nam nào, dù là mấy chữ "cám ơn". Vậy mà nàng nói sẽ tìm việc cho tôi. Tôi xua tay:

"Anh đang mệt. Không phải là lúc nghe em nói chuyện khôi hài. Em khôi hài cũng không có duyên lắm đâu".

Marlène quắc mắt:

"Ai bảo với anh em nói chuyện khôi hài? Ngồi đó, em cho anh xem cái này".

Marlène vào phòng ngủ, trở ra với một lá thư cầm trên tay. Nàng giơ cao lá thư trước mặt tôi:

"Em vừa nhận được sáng nay. Lúc anh vừa ra khỏi nhà".

"Thư ở đâu tới?"

"Bên nhà em gửi sáng. Anh sẽ có công ăn việc làm đàng hoàng. Đừng thèm đến nhờ vả mấy thằng bạn khốn nạn của anh nữa".

Tôi kinh ngạc đón lấy lá thư trên tay Marlène. Trong khi tôi xem thư, Marlène ngồi bên cạnh nhìn chăm chú. Người viết thư là mẹ Marlène. Sau những lời thăm hỏi thông thường bà mẹ vợ của tôi cho con gái bà biết là một người quen với Marlène sẽ đến Sài Gòn vào tuần lễ cuối tháng. Người đó sang Việt Nam để lập chi nhánh cho một hãng sản xuất lớn ở Thụy Điển. Cuối thư, mẹ vợ tôi cho Marlène biết là chừng nào Karl, tên người bạn của Marlène, khởi hành, Karl sẽ đánh điện cho Marlène ra đón ở phi trường.

Tôi gấp thư lại, hỏi:

"Karl nào thế?"

Marlène cười, vui thú:

"Một người bạn từ hồi nhỏ. Thân lắm".

"Sao anh không biết?"

"Thời kỳ đó, Karl đi xa. Sang Hoa Kỳ. Mới trở về Âu Châu vài tháng nay. Anh biết không, ngày trước Karl mê em lắm đó. Nhưng em đã chọn anh."

Và không đáp lại tình yêu của Karl".

Tôi gượng cười:

"Thế à?"

"Karl sang đây, em sẽ giới thiệu ngay với anh".

"Hay lắm".

"Anh sẽ làm việc với Karl".

Nói đến người bạn tuổi nhỏ, sau này yêu mê và theo đuổi nàng, Marlène đã nói bằng một giọng nhiệt thành sôi nổi và vui thú sung sướng. Tưởng như nàng vừa tìm lại được nguồn vui, thấy lại được lẽ sống. Marlène khen Karl đủ điều, vẽ lên chân dung Karl, như một người hoàn toàn, một loại đàn ông lý tưởng. Nàng kể lại những kỷ niệm đã có với Karl. Những lần đi chơi với Karl, những câu chuyện, những mẫu giai thoại ngộ nghĩnh, duyên dáng mà hình như chỉ có Karl là có biệt tài thuật lại. Marlène còn nói Karl tới Việt Nam nàng sẽ làm thế nào cho Karl trở thành người bạn thân thiết nhất của cả chúng tôi.

Marlène hớn hờ:

"Rồi anh sẽ thích Karl".

Tôi gật, miễn cưỡng.

"Tất nhiên là như thế".

Tôi mỉm cười, hỏi Marlène:

"Karl còn mê em không?"

Marlène nghiêng đầu:

"Em cũng không rõ. Có thể. Sao?"

"Hỏi vậy cho biết. Anh sợ Karl sẽ là tình địch của anh".

Marlène cười:

"Lý do nào khiến anh nghĩ vậy?"

"Thấy em nói đến Karl một cách quá tốt đẹp. Bằng một giọng đầy cảm tình. Anh hơi ngại rồi đấy".

Marlène lấn vào tôi, ôm lấy tôi:

"Đừng nói nhảm. Anh thừa biết em chỉ yêu một mình anh, trước sau, chỉ có anh".

"Người ta khó quên được những kỷ niệm quá khứ. Nhất là những kỷ niệm đẹp".

"Karl chỉ là bạn".

Marlène hỏi tôi, buộc tôi phải trả lời:

"Anh ra đón Karl chứ?"

Tôi cười:

"Nhất định phải ra đón. Bạn thân của em mà".

Marlène lại hỏi:

"Anh bằng lòng em nói với Karl để cho anh cùng hợp tác với Karl?"

"Chờ y sang đây hãy hay".

Marlène không chịu:

"Trả lời em. Ngay bây giờ".

Tôi ngẫm nghĩ rồi nghiêm trang trả lời:

"Không".

Marlène nhú mảy:

"Tại sao?"

Tôi đáp giản dị:

"Vì anh không muốn".

Marlène vặn:

"Sao không muốn? Anh đừng quên rằng anh đang thất nghiệp, đang cần việc làm".

Tôi gật đầu, điềm đạm:

"Anh nhớ. Do đó, sáng mai anh lại phải đi tìm việc ở những chỗ khác".

"Vẫn không được thì sao?"

"Kiếm mãi, tìm mãi, cuối cùng phải được".

Marlène mím môi lại. Sự bức bối ở nàng đã rõ rệt lắm. Nàng không ngồi cạnh tôi nữa mà đứng lên đi đi lại lại. Tôi đợi chờ cơn thịnh nộ của Marlène. Lần này thì không phải chờ đợi. Phải đương đầu. Không thể né tránh không thể lùi bước. Tôi có những nguyên tắc của tôi. Những nguyên tắc tối thiểu không thể huỷ bỏ.

Nhưng Marlène không lớn tiếng. Chỉ hỏi:

"Anh không cho em giúp đỡ anh những lúc một người chồng cần một người vợ giúp đỡ?"

Tôi gật:

"Có chứ".

Rồi lắc:

"Nhưng giúp đỡ như em vừa nói thì không được. Anh bằng lòng cũng được. Nhưng thế anh không còn nhân cách, không biết tự trọng. Anh không muốn khinh anh như thế, em cũng sẽ khinh anh".

Marlène hậm hực:

"Thì thôi. Đừng nói đến chuyện đó nữa".

Tôi đỡ dành Marlène:

"Đừng giận anh. Cho tới giờ phút này anh còn nhiều hy vọng kiếm được việc làm xứng đáng. Hãy cứ để mặc anh tự mình lo lấy. Chừng nào anh không làm gì được nữa, khi đó sự tiếp tay của em là một cần thiết mà anh không từ chối. Cốt nhất là em chịu khó trong một thời gian. Em nóng ruột là anh mất hết bình tĩnh".

Những ngày sau đó, Marlène không trở lại chuyện Karl nữa. Nàng cũng bớt gây gổ với tôi hơn trước. Tôi thì ngày hai buổi đến chỗ này chỗ nọ kiếm việc làm. Mỗi lần ra đi, một lần về không. Cũng có một vài chỗ làm người ta dành cho tôi. Nhưng tôi từ chối. Công việc vất vả. Đồng lương lại ít ỏi. Tôi có khá nhiều kinh nghiệm về kinh doanh, về tổ chức các công ty. Sáng kiến cũng nhiều lắm. Chỉ tiếc không có vốn lớn. Nếu có vốn riêng, tôi thành lập một hãng buôn ngay. Tôi còn có một vốn ngoại ngữ khá đầy đủ. Thừa để giao thiệp. Cho nên, kiểm điểm lại khả năng con người mình, tôi vẫn chứa chan hy vọng. Rằng một ngày nào đó, thiên hạ sẽ biết đến tài năng của thằng Viễn. Khi đó thằng Viễn sẽ được trọng dụng.

Một buổi chiều trở về khách sạn, tôi không thấy Marlène đâu mà thấy một ả sầm trong phòng. Tôi ngạc nhiên hỏi ả sầm:

"Chị ở đây làm gì vậy?"

Người đàn bà trả lời:

"Bà mướn tôi".

"Để làm gì?"

"Trong coi con nhỏ".

Marlène chưa hề bàn với tôi về chuyện mướn một ả sầm để trông coi con Elga. Nàng thừa biết chúng tôi đang phải hà tiện từng đồng, từng chữ. Đây là lần đầu tiên, nàng làm một việc mà không thèm hỏi ý kiến chồng nàng. Năm phút sau, Marlène từ dưới phố trở về. Nàng phục sức vừa diêm dúa, vừa hờ hang khêu gợi, lại trang điểm nữa.

Tôi hỏi:

"Em đi đâu vậy?"

"Ra phố. Bây giờ mới thấy thành phố này cũng có những chỗ nên lui tới lắm".

"Chẳng hạn?"

"Như ở đây cũng có một hội quán rất lớn. Với đầy đủ các môn thể thao, giải trí cho phụ nữ. Em đã tạt vào xem. Nói chuyện với quản lý hội quán. Điều kiện gia nhập hội quán không ngờ dễ dàng đến thế".

Marlène lấy ở trong sắc tay ra một tờ biên lai.

"Em đã đóng tiền nhập hội. Từ nay có lẽ ngày nào em cũng đến hội quán đó. Ở đó có rất nhiều người như em. Những người đàn bà tây phương".

Tôi bực mình:

"Tốt lắm. Nhưng làm việc gì em cũng hỏi ý kiến anh trước, nếu anh nhớ không lầm".

Tôi chỉ người ả sầm:

"Kể cả việc này nữa, em cũng không thèm hỏi ý kiến gì anh hết".

Marlène ném cái sắc tay xuống mặt bàn:

"Em không thể giam thân suốt ngày trong một căn buồng đóng kín".

"Nhưng chúng ta đang phải hà tiện từng đồng".

"Mặc anh. Hết tiền đã có anh lo mà. Anh thừa biết là sự chịu đựng nào, cũng có giới hạn. Mướn người làm trông con, em còn tính đến chuyện đi làm nữa".

Tôi hỏi:

"Làm ở đâu? Làm việc gì?"

Marlène nhún vai:

"Thiếu gì việc. Em vừa nói chuyện với mấy người ở hội quán. Họ nói nếu em muốn kiếm việc làm họ sẽ giới thiệu ngay cho. Em thấy công việc ở đây thật nhiều, thật dễ kiếm. Chẳng hiểu với anh sao lại khó quá vậy".

Tôi thở dài. Một người đàn bà có một thân hình nẩy lửa như Marlène đi tìm việc làm, dễ dàng hơn thôi là chuyện đương nhiên. Đám đàn ông thấy Marlène là tối mắt lại. Nàng muốn gì mà không có kẻ làm vừa lòng nàng ngay tức khắc.

Nghĩ đến trường hợp Marlène giao thiệp với mọi người, Marlène đi làm để kiếm thêm tiền, tôi buồn thắm thía. Tôi không muốn Marlène làm gì hết. Chỉ thích nàng ở nhà, trông coi những công việc vặt vãnh trong nhà. Nuôi

con. Làm một người đàn bà nội trợ theo cái ý nghĩa tốt đẹp nhất của danh từ. Marlène đi đến đâu, gọi kêu lên ở đó những ham muốn vẩn đục của đám đàn ông chắc chắn chỉ nhìn thấy Marlène như hiện thân của dục tình và dục thể. Chúng nó sẽ xúm đến. Như bướm thấy hoa. Như ruồi thấy mật. Không đề phòng cẩn thận, tôi có thể mất Marlène như chơi.

Nhìn lại Marlène, nàng vẫn phục sức hờ hang như bao giờ. Hai cánh tay nhễ nhại phơi trần tới vai. Cái váy ngắn cũn cỡn thật cao trên đầu gối, để lộ hai bắp đùi tròn lẳn. Áo cũng hở ngực, vải lại mỏng tanh làm nổi hình hai đỉnh ngực nhon hoắt.

Tôi cau mày:

"Em không có những bộ đồ kín đáo hơn?"

Marlène nhìn thứ quần áo nàng đang mặc trên người:

"Quần áo này thì làm sao?"

Tôi áp úng:

"Người ta... nhìn".

Marlène nhìn tôi như một thứ đàn ông quê mùa. Và cổ hủ nhất thế giới.

"Đàn bà đẹp để cho mọi người nhìn ngắm. Bộ anh muốn em ăn mặc như một bà lão bảy mươi?"

Tôi tắc họng, nín thinh. Đêm ngủ, Marlène còn khoả thân mà ngủ. Ở nhà, những lúc nóng nực quá, Marlène cũng cứ khoả thân đi đi lại lại trong nhà. Nàng đã như thế từ lâu. Từ hồi chưa lấy tôi. Từ hồi còn con gái. Tôi biết không làm sao bắt Marlène thay đổi được. Thế nào, Marlène như thế mãi. Nàng là loại đàn bà không chịu thay đổi.

Trở lại vấn đề Marlène vừa đặt ra là nàng sẽ tìm lấy việc làm. Tôi nói:

"Anh không phản đối. Nhưng hãy chờ anh một tháng xem sao đã".

"Để làm gì?"

"Nếu anh có việc làm em khỏi phải tìm việc".

Marlène đồng ý:

"Nhưng một tháng mà thôi đấy nhé!"

Nàng nhún vai:

"Sau đó, em phải lo lấy cho thân em".

Marlène cho tôi một tháng. Một tháng như một điều kiện. Một tháng như thỏa hiệp cuối cùng. Hạnh phúc của gia đình tôi lung lay hơn lúc nào hết. Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận thành thực đã đưa Marlène trở về Việt Nam. Có lẽ tôi đã tính lầm chăng? Và có lẽ sự trở về của tôi là một trong những lỗi lầm lớn nhất. Điều đáng buồn là khi người ta nhận thức được lỗi lầm của mình thì bao giờ cũng đã là quá muộn.

Gần mười bảy tuổi

Chương 3

Một tháng sau. Chúng tôi dời khỏi khách sạn Caravelle. Giăng co lần nữa

mãi, kiếm có này có nọ, làm khó dễ mãi rồi vợ chồng Lưu đành chịu trả lại ngôi nhà ở đường Phan Thanh Giản. Cứ để im thì cũng chưa xong đâu. Tôi phải lui tới thêm nhiều lần nữa, lúc năn nỉ, lúc dọa nạt, Lưu mới chịu nhường bước. Lấy lại được ngôi nhà, tôi thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng mất một khoản tiền. Là tiền luật sư, tiền đưa cho Lưu để dọn nhà đi chỗ khác.

Hôm giao nhà, Lưu còn giọng nhân nghĩa:

"Thế là tôi tử tế quá với anh đấy nhé!"

Tôi nhếch mép:

"Cám ơn sự tử tế của anh".

Lúc Lưu bắt tay từ biệt, y hỏi:

"Chúng mình vẫn còn là bạn?"

Tôi lắc đầu:

"Nên thôi".

"Anh giận?"

Tôi quắc mắt:

"Tôi khinh anh. Muốn đánh vào cái mặt đê tiện khốn nạn của anh. Từ giờ, đừng thấy mặt nhau nữa".

Thế là lấy lại được ngôi nhà, tôi đã mất một người bạn. Tuần lễ dọn nhà là tuần lễ bận rộn nhất. Marlène đòi trang hoàng, bài trí lại hết thảy, sửa chữa lại hết thảy, từ cổng trước đến sân sau, từ phòng trong ra phòng ngoài. Ăn ở theo đúng cách phong lưu trưởng giả một người đàn bà tây phương mà! Cũng được. Cũng hay, tôi sẽ không phản đối, còn bằng lòng nữa là khác, nếu tất cả những sửa đổi, trang trí ấy không làm tiêu tan gần hết khoản tiền còn lại trong trương mục ngân hàng.

Nhìn phòng ăn phòng khách đổi mới lộng lẫy, tôi hỏi Marlène:

"Bà hoàng định mở tiếp tân hàng tuần sao vậy?"

Marlène gật:

"Đúng thế. Nhà này từ nay sẽ là nơi họp mặt của những người đàn ông, đàn bà ăn chơi và thanh lịch nhất thành phố".

Tôi hoảng hồn:

"Đùa đấy chứ?"

"Em không nói đùa".

Tôi kêu lớn:

"Chúng mình không có đủ phương tiện để duy trì và thực hiện một nếp sống xa hoa như thế".

Marlène hát hàm:

"Ai bảo với anh là không?"

"Tiền đâu?"

"Anh khỏi lo. Đến đâu hay đến đó. Anh không tìm được nhiều tiền cứ để đó em lo liệu. Cốt nhất anh đừng ngăn cấm em".

Marlène nắm lấy tay tôi, sôi nổi:

"Chúng mình phải sống cho ra sống. Anh đồng ý với em như thế chứ?"

Tôi gắng gượng:

"Đồng ý..."

Chung sống với Marlène, thêm một ngày, tôi càng khám phá được ở người vợ tây phương của tôi những nét đặc thù của một người đàn bà đắm đuối với thật nhiều ham muốn. Lửa tham vọng cháy đỏ trong tâm hồn và khát vọng của Marlène. Đời sống, theo nhân sinh quan của Marlène phải là một gồm thành của những tháng năm huy hoàng những sáng chiều lộng lẫy. Không thể khác. Hạnh phúc lệ thuộc hoàn toàn vào những điều kiện vật chất đó. Với Marlène không có thứ hạnh phúc bình thường, mà là hạnh phúc lớn. Hạnh phúc viết chữ hoa".

Tôi bênh vực quan điểm của mình, vì không thể không bênh vực:

"Anh muốn khác, cho chúng ta".

Marlène kêu lớn:

"Anh với em nhiều bất đồng quá. Anh muốn khác là muốn thế nào?"

"Một đời sống đơn giản, âm cúng".

Tôi nói tiếp, nhấn mạnh vào chữ tôi yêu thích nhất:

"Và cách biệt".

"Thế thì anh lên rừng mà ở. Thế thì anh sống một mình. Thời đại bây giờ là thời đại văn minh".

Những tiện nghi vật chất là một cần thiết không thể thiếu vắng. Phải giao thiệp nữa. Giao thiệp càng rộng chừng nào càng tốt bấy nhiêu.

Cuộc đấu lý cuối cùng phần thua vẫn về tôi. Nhược điểm lớn lao nhất của thằng chồng vẫn là quá yêu người vợ. Thoả hiệp mãi đưa dần tới nhu nhược hèn yếu. Tôi biết như thế mà không làm sao khác được.

Marlène làm theo ý nàng, nghĩa là có bao nhiêu tiền tiêu gần hết cho sửa sang và bài trí ngôi nhà. Phải công nhận là có bàn tay Marlène ngôi nhà tôi tàn đã thay đổi hoàn toàn bộ mặt. Nó đẹp, nó sáng sủa. Nó kiêu kỳ và nó rất tráng lệ. Mọi công việc vừa xong. Marlène tổ chức ngay một cuộc tiếp tân. Nói là để mừng ngôi nhà mới.

Buổi tiếp tân chiều thứ Bảy hôm đó đem lại cho tôi rất nhiều cái bất ngờ. Mọi việc tổ chức mời mọc đều do Marlène tự tay làm hết, tôi tuyệt nhiên không hay biết. Thành ra, tôi đã chờ người khi thấy ngoài số mười người bạn của tôi, có đến sáu chục người mà tôi chưa quen, cũng chưa từng thấy mặt lần nào. Trong cái số những khuôn mặt xa lạ này, một nửa là những người ngoại quốc. Người này thì làm ở một sứ quán kia. Người kia thì là nhân viên một lãnh sự nọ. Căn phòng khách ồn ào những lời giới thiệu. Ở một góc này, người ta nói chuyện với nhau bằng tiếng Pháp. Ở một góc kia, những câu tiếng Anh nổi lên.

Tôi kéo Marlène ra một góc nhà, hỏi nàng, bằng một giọng hoảng hốt thành thực:

"Những ai vậy?"

Marlène nhoẻn miệng:

"Đám bạn hữu trong giới thượng lưu ở đây mà chúng mình sẽ quen, sẽ giao thiệp từ hôm nay".

Tôi tròn mắt:

"Sẽ?"

Marlène thản nhiên:

"Đúng vậy. Sẽ".

"Tức là em chưa hề quen biết họ từ trước?"

"Chưa".

Tôi lấp bắp:

"Thế là thế nào. Quái gở, quái gở thật".

Marlène nhìn tôi bằng cái nhìn thương hại ném cho một anh chồng ngờ nghệch nhất thế giới:

"Thế mà anh cũng không hiểu thì chán anh thật. Rất giản dị là em đã nhờ ông hội trưởng hội quán mời dùm chúng mình. Ông ta sẽ giới thiệu anh với quan khách. Năm phút nữa anh sẽ quen biết hết".

Tôi chưa có phản ứng thì Marlène đã kéo ông hội trưởng cái hội quán thời thượng mà nàng mới gia nhập tới gần. Đó là một người Pháp. Đã đứng tuổi, nhưng còn phong nhã, đàn điểm hết sức. Y làm dáng, chải chuốt từ đầu đến chân, y xúc nước hoa thơm lừng. Y hôn tay Marlène rồi kiêu cách cúi chào tôi:

"Hân hạnh!"

Marlène thân mật kêu y là Robert. Sau đó tôi phải theo Robert đến từng người cho y giới thiệu.

Điều kỳ lạ là tôi ghét thậm tệ thứ đàn ông, đàn bà nào thì xem chừng Marlène lại thích hợp với thứ người đó. Bọn đàn bà mà Marlène mời tới phần son lòe loẹt, cười nói vang động. Hút thuốc lá, uống rượu mạnh như đàn ông. Và đám đàn ông thì tán tỉnh, tăng bốc luôn miệng. Họ nói những câu rất táo bạo, rất khả ố. Rồi cùng ngửa cổ cười với nhau như điên. Họ xúm lại khen tặng Marlène đủ điều. Rằng Marlène huy hoàng như một nữ chúa. Rằng nàng kiêu xa, lộng lẫy, kêu gọi như một minh tinh màn bạc. Marlène thì ăn mặc hờ hang đến cùng mình. Nàng không mặc thứ đồ lót nào hết. Cái áo đã mỏng dính, lại bó sát. Bao nhiêu đường cong kêu gọi nổi bật lên thành một khiêu khích sẵn sàng.

Tôi không biết làm gì hơn là gượng cười gượng nói cho qua. Tôi chỉ mong cuộc tiếp tân chấm dứt. Nhưng nó không chấm dứt mà kéo dài. Tới nửa chừng thêm một người khách tới.

Vừa thoát thấy y, Marlène đã reo lên, chạy ra, mừng rỡ:

"Trời ơi! Karl. Không ngờ anh tới được".

Họ ôm lấy nhau hôn nhau tự nhiên. Marlène kéo người đàn ông tới chỗ tôi đứng. Y cao lớn, khá đẹp trai. Tóc vàng mắt xanh như màu mắt Marlène, dáng điệu khoẻ mạnh đầu tự tin và yêu đời.

Marlène bảo tôi:

"Anh nhớ em đã nói chuyện với anh về Karl".

Tôi bắt tay thẳng đàn ông:

"Nhớ".

"Thì Karl đây, vừa từ Thụy Điển sang".

Karl cười:

"Việc đầu tiên của tôi là tới đây ngay. Ông may mắn hơn tôi. Ông đã chiếm được Marlène, người tôi yêu tha thiết".

Karl giờ ngón tay nói đùa:

"Chúng mình là kẻ thù, là tình địch".

Tôi nói đùa lại, bằng một câu hỏi:

"Không biết Marlène sẽ nghiêng về phía nào? Anh hay tôi".

Marlène, cũng đùa:

"Cả hai. Karl là quá khứ. Anh là hiện tại".

Sự sung sướng của Marlène khi gặp lại Karl có thể nói là không bờ bến.

Trong suốt buổi tiếp tân kéo dài tới gần mười giờ đêm, nàng chạy đến với quan khách mỗi người một vài phút, rồi trở lại ngay với Karl. Sự quần quýt ấy cũng dễ hiểu. Họ là bạn thân từ nhỏ. Họ xa cách nhau đã lâu ngày. Họ có hàng trăm hàng ngàn câu chuyện muốn trao đổi với nhau. Buổi tiếp tân kết thúc. Quan khách ra về, Marlène giữ Karl ở lại. Nàng nói cho tôi biết Karl đang ở tạm tại một khách sạn và dự tính sẽ ở Việt Nam ít nhất cũng ba bốn năm. Marlène đề nghị:

"Chúng mình phải đi ăn cái gì một chút. Em chưa ăn uống gì hết".

Karl tán thành liền:

"Tôi cũng vậy".

Riêng tôi, buổi tiếp tân đã làm cho mệt nhoài. Tôi nói đang nhức đầu, cần uống một liều thuốc, cũng chẳng thấy đói bụng. Marlène nhấn nhó:

"Bộ em cũng phải ở nhà luôn với anh?"

Tôi lắc đầu:

"Em cứ đi ăn với Karl, anh ở nhà một mình".

Karl nói với tôi:

"Tôi cần nói nhiều chuyện với anh".

"Về vấn đề hợp tác kinh doanh?"

Karl gật đầu:

"Chính vậy. Nếu chúng mình cũng làm việc chung với nhau, kết quả chắc sẽ tốt đẹp lắm".

Tôi trả lời cho xong:

"Tôi cũng tin như vậy".

Karl vui mừng:

"Tôi có thể hiểu lời anh nói như một ưng thuận?"

"Trên nguyên tắc thôi. Anh cũng phải cho tôi suy nghĩ. Vả lại, tôi cũng có nhiều việc làm riêng không biết còn thì giờ làm chung với anh không".

Karl hỏi:

"Chúng mình sẽ nói chuyện sau?"

"Đồng ý. Bao giờ cũng được hết".

Karl cười:

"Bây giờ tôi xin phép anh cho được dùng Marlène như một hướng dẫn viên. Tôi mới đến Tân Sơn Nhất chiều hôm nay. Và chưa biết một chút gì về cái thành phố này".

"Điều đó tôi cũng đồng ý nữa".

Tôi giơ cao tay, làm bộ cảnh cáo:

"Nhưng chỉ một lần đấy nhé, ông bạn!"

Thế là Marlène và Karl lên xe đi, tôi trở lên phòng riêng một mình. Uống

một viên thuốc cảm, tôi để nguyên quần áo, nằm vật xuống giường. Nghĩ đến Marlène và Karl đi ăn với nhau, họ đang gần nhau, làm những gì, nói những gì không hay biết, tôi bỗng thấy không được yên tâm lắm. Nếu Karl không phải là một người tốt? Nếu Marlène không phải là một người đàn bà chung thủy với chồng? Thì tôi đã bị cấm sùng ngay buổi tối hôm đó rồi cũng nên. Thì Marlène đã ngoại tình, nếu chưa bằng hành động thì cũng đã bằng ý nghĩ. Nhưng tôi không làm thế nào khác được. Phải đặt vấn đề tin tưởng lên trước hết. Tôi luôn luôn ở bên cạnh Marlène cũng được. Canh chừng nàng. Kiểm soát nàng. Nhưng, như thế để làm gì? Thứ nhất Marlène không phải là thứ vợ chịu cho chồng canh chừng kiểm soát như vậy. Thứ hai, người ta có thể ngoại tình trong năm phút. Kiểm soát làm sao được, nếu chỉ cần năm phút để ngoại tình. Điều làm tôi bức mình hôm đó, là lúc đi với Karl, Marlène hẹn với tôi ăn xong sẽ về ngay. Vậy mà, đến gần một giờ sáng Marlène mới về. Nàng cũng không giải thích tại sao. Thay quần áo, Marlène đi ngủ liền sau đó.

Sau này nhớ lại tôi mới khám phá thấy ở Marlène đêm hôm đó, những dấu hiệu lạnh nhạt và cách biệt đầu tiên. Nàng nằm quay lưng lại tôi mà ngủ. Khi tôi đòi làm tình, Marlène đã từ chối. Thật là một chuyện lạ. Từ chối điều gì, chuyện gì chứ làm tình thì từ ngày lấy nhau, Marlène chưa từ chối bao giờ. Trái lại, nàng còn luôn luôn đòi hỏi. Thân thể nàng là một vùng ham muốn không bao giờ nguội lạnh. Sự đòi hỏi dục tình ở Marlène có thể nói là không bờ bến. Cuộc chung sống của chúng tôi làm bằng những trận tình vũ bão, hàng đêm như thế. Như đêm là một địa điểm không bao giờ lạc mất mà bao giờ cũng gặp gỡ của hoan lạc. Đêm đó, riêng đêm đó, Marlène đã từ chối.

Nàng đẩy nhẹ tôi ra:

"Em mệt. Buồn ngủ rồi. Để đêm khác".

Để đêm khác. Tôi cũng ngủ liền sau đó, không biết rằng, trên một ý nghĩa nào, tôi đã mất Marlène. Câu nói đùa của Karl không ngờ là sự thật. Karl quả có đúng là một địch thủ lợi hại. Nhưng mà những chuyện xảy ra về sau đó cho tôi biết không phải là lỗi ở Karl. Có Karl hay không có Karl, tôi cũng vẫn cứ mất Marlène như thường. Giả sử là Marlène không phải là người đàn bà của một mối tình, một người chồng. Nàng là của rất nhiều mối tình. Rất nhiều. Nàng là của rất nhiều những người đàn ông.

Gần mười bảy tuổi

Chương 4

Về ở ngôi nhà mới sửa sang lại đường Phan Thanh Giản, mặc dầu vòm trời trên đã thấp thoáng những dải mây đen báo hiệu dông bão sắp nổi, tôi vẫn sống thêm được với Marlène một vài tháng hạnh phúc. Đó là những tháng hạnh phúc cuối cùng.

Tôi chưa phải làm với Karl vì đã kiếm được việc làm. Phải nói là công việc này không vừa ý tôi lắm. Tuy lương lậu cũng khá nhưng công việc thật là bẽ bộn. Thỉnh thoảng lại phải đi xa, ra ngoài miền Trung, bay lên cao nguyên. Chúng tôi đã thuê thêm một người làm nữa. Marlène thì đi cả ngày. Cũng như đi làm. Buổi sáng, nàng đến hội quán. Bơi lội. Tập đấu gươm. Đánh quần vợt. Buổi chiều nàng đến làm việc trong hai tiếng đồng hồ cho một hãng hàng không quốc tế. Tối, chúng tôi đi chơi với nhau, lúc có Karl, lúc chỉ có hai vợ chồng.

Tôi để ý nhưng chưa bắt gặp được ở Karl một thái độ một cử chỉ nào sàm sỡ đối với Marlène, để có thể gây chuyện, hay có một thái độ quyết liệt với Karl. Y cũng không đến nỗi khốn nạn lắm như tôi tưởng. Chỉ đôi khi hơi quá tự nhiên một chút mà thôi.

Bây giờ, sau một thời gian bị cấm đoán, các vũ trường vừa được mở cửa trở lại. Marlène mê khiêu vũ. Nàng đã vỗ tay reo lên mừng rỡ, khi được tin nhà chức trách đã cho mở lại những sàn nhảy. Nàng nói:

"Đêm nào, anh cũng phải đưa em đi nhảy".

Tôi không chịu như vậy:

"Mỗi tuần một hai lần thôi. Đêm nào cũng đi, nhiều quá".

"Anh không thích nhảy?"

Tôi gật:

"Cũng thích, nhưng thường thôi. Không đến nỗi quá quẩn như em".

Marlène bướng bỉnh, như nàng vẫn thường bướng bỉnh, khi phải bên vực cho một sở thích, một đam mê nào:

"Em thích, mỗi ngày".

"Anh ở nhà. Cho em đi một mình".

"Đàn bà không thể một mình đến tiệm nhảy".

"Rủ Karl".

"Anh bằng lòng nhé!"

Tôi nhún vai:

"Không bằng lòng em cũng làm theo ý em như thường mà".

Marlène cười lớn, vui thú:

"Không ai hiểu vợ bằng chồng. Không ai hiểu anh bằng em".

Đi chơi mỗi buổi tối, lâu thành thói quen. Theo sự hướng dẫn của Marlène, nơi chúng tôi thường lui tới nhất là một vũ trường mới mở ở đường Hai Bà Trưng. Vũ trường này trang hoàng theo lối mới, cảnh trí rất táo bạo, tây phương, rất thích hợp với thẩm mỹ của Marlène. Dàn nhạc ở đó sở trường về những loại nhạc kích động. Và như thế lại hợp với Marlène thêm một điểm nữa.

Trong khi tôi ngồi lặng lẽ uống rượu, thì Marlène luôn luôn lôi Karl ra sàn nhảy. Marlène nhảy thật ngoạn mục, thật hấp dẫn. Cùng với Karl nàng được nhiều người chú ý nhất. Khi khiêu vũ, toàn thân Marlène nhún nhảy, như bị một luồng điện mạnh tràn lan cùng khắp và làm cho rung lên. Hai mắt Marlène sáng ngời, mái tóc lắc lư theo điệu nhạc dồn dập, vũ bão. Chỉ cần dăm bảy tối nhìn Marlène khiêu vũ một cách khiêu khích như thế, đã có thêm một thằng đàn ông nữa chú ý đến nàng. Đó là thằng chủ tiệm nhảy.

Tôi ghét nó thậm tệ. Thằng chủ tiệm phet bóng loáng, mái tóc chải ngược về phía sau lúc nào cũng ướt nhầy dầu thơm. Nó phục sức rất diêm dúa và xúc nước hoa thơm lừng. Tối tối, nó đứng tựa lưng vào quầy rượu ngắm Marlène ra sàn nhảy, Marlène từ sàn nhảy trở về chỗ ngồi, nó đến bàn vỗ tay đôm đốp.

Một buổi tối, tôi buột miệng:

"Cái thằng kia đáng bầu là thằng chủ hàng khả ố nhất thế giới".

Marlène cau mặt:

"Anh không nên khó chịu như thế".

"Anh ghét nó".

"Tại sao mới được chứ?"

"Nó nhìn em bằng cái nhìn vẫn đục và bẩn thỉu chưa từng thấy".

"Không phải vậy".

Câu trả lời bướng bỉnh của Marlène làm cho, không riêng gì tôi mà Karl, lúc nào cũng đứng về phe Marlène, cũng phải bức bối. Lần đầu tiên, Karl đồng ý với tôi:

"Tôi cũng không ưa thằng chủ nhà hàng này. Chúng mình có thể đến tiệm nhảy khác".

Marlène không chịu, hai người đàn ông đành chịu thua sự bướng bỉnh của một người đàn bà. Như thế, cho đến một buổi tối khác. Thằng chủ không đứng im ở quầy và vỗ tay nữa. Nó đến bàn chúng tôi, tuy bàn ở rất xa quầy rượu. Tối trước mặt Marlène, nó cúi rạp xuống:

"Tôi xin phép được lại chào người đàn bà đẹp nhất ở nhà hàng này".

Marlène cười rạng rỡ. Nàng đưa tay cho nó bắt. Tôi đành làm theo và giới thiệu Marlène và Karl với nó. Thằng chủ béo mập xoa hai tay vào nhau, luôn miệng:

"Rất hân hạnh. Rất hân hạnh".

Phép lịch sự tối thiểu buộc tôi phải mời nó cùng ngồi. Tôi không mời,

Marlène cũng mời. Nó tự giới thiệu:

"Tôi là Khuê".

Ngồi xuống, nói khoe khoang ngay:

"Tôi có ba cửa hàng có âm nhạc, có rượu mạnh như thế này. Hy vọng được ông bà chiếu cố. Để đánh dấu cho buổi tối đặc biệt này, tôi xin phép được mời ông bà và ông bạn một tuần rượu".

Chúng tôi chưa ai kịp từ chối, thằng chủ đã vẫy bồi tới. Năm phút sau, một cái xô đá, trong đã ngâm sẵn một chai Champagne được người bồi bàn khệ nệ bung lại. Thằng chủ đãi khách khá sang trọng. Nhãn hiệu của chai rượu cho tôi biết đó là thứ Champagne đặc biệt, rất hiếm, không bán ở Sài Gòn. Thứ rượu này tôi đã được uống với Marlène một lần ở một hộp đêm danh tiếng ở Paris. Rất đắt tiền và cũng rất ngon. Đó là thứ Champagne dành riêng cho bọn người trưởng giả quý phái và bọn tỉ phú. Một lát sau, tôi lấy cớ ra ngoài hứng gió. Và đi ra.

Tâm trạng bồn chồn làm cho tôi muốn gây sự với bất cứ ai. Đi chán, tôi lại vào một quán rượu. Lại uống say, đến lão đảo, đến choáng váng. Trong cơn say, tôi chợt nhớ đến Thu Hà. Tại sao không lại chơi Thu Hà? Marlène

đang nhảy với Karl, với thằng chủ tiệm khốn nạn. Hết với Karl, lại với thằng chủ tiệm. Tại sao tôi không đi tìm một người đàn bà khác? Con say dễ đưa đến những ý tưởng quá khích, tôi chẳng cần gì nữa. Marlène đã muốn phá đổ hạnh phúc tôi cũng cho cái hạnh phúc nhọt nhọt thấm thương ấy đổ nhào luôn. Tôi tìm đến nhà Thu Hà. Thành ra, cuối cùng là không muốn Marlène ngoại tình mà chính tôi đã ngoại tình trước. Khi cánh cửa nhà nàng mở ra, sự kinh ngạc ở Thu Hà vô bờ bến. Nàng đứng đờ người. Tôi lè nhè:

"Anh đây? Nhìn rõ chưa?"

Thu Hà chớp mắt:

"Rồi. Nhưng em không thể ngờ được người gõ cửa là anh".

Tôi gõ vào trong nhà:

"Vào được không?"

"Nếu em bảo không?"

"Anh sẽ nằm vạ ở đây cho tới sáng".

Thu Hà tránh sang một bên tôi bước vào. Chỗ ở của nàng vẫn là chỗ ở cũ, và chỗ cũ vẫn vậy, không đổi thay. Vẫn căn phòng khách xinh xắn, ấm cúng dưới ánh đèn dịu dàng. Vẫn những bông hồng nhung cắm trong cái bình thấp. Vẫn mấy chiếc ghế bành đệm dày, êm ái. Trở lại một nơi chốn xưa, một nơi chốn tôi đã từng lui tới không biết bao nhiêu lần trong tuổi trẻ của mình, tất cả những kỷ niệm về một thời kỳ chung sống với Thu Hà đã đồng loạt sống lại trong tôi. Những đêm ái ân. Những lần hợp mặt. Những buổi tối trò chuyện dưới ánh sáng mờ mờ. Những buổi sáng thức giấc trong khi Thu Hà còn ngủ say. Tất cả đều sống lại.

Tôi cố nén một xúc động mãnh liệt:

"Hà đang làm gì trước khi anh đến?"

"Sửa soạn đi ngủ".

"Lại gần đây".

Thu Hà đi tới, tôi nắm lấy tay người tình cũ, cảm thấy cả một thế giới quá khứ tưởng đã nhận chìm, đang trở về, thành một hiện tại mới.

Thu Hà yên lặng nhìn tôi. Tôi muốn tránh cái nhìn của nàng mà không được. Cũng không được nữa, cái ý định đứng lên, bỏ về, trở lại tìm Marlène ngay lúc đó. Rồi chuyện phải xảy tới, đã xảy tới. Đèn trong phòng tắt đi lúc nào tôi cũng không nhớ nữa. Chỉ biết, trong tối đen hoa mắt, tôi đã đứng lên, kéo Thu Hà vào phòng ngủ của nàng. Chúng tôi cũng ngã xuống mặt đệm. Hai thân thể luồn vào nhau, điên cuồng, mê mải. Trong bóng tối, tôi chỉ còn nghe thấy tiếng kêu hoan lạc, đồng thời cũng là tiếng kêu đắc thắng của người đàn bà đã chiếm đoạt lại mình.

"Anh ở lại đây?"

Tôi lắc đầu, buồn rầu:

"Đến thăm em một lát thôi. Anh phải về".

"Vợ anh đâu?"

Tôi xua tay:

"Đừng hỏi, anh không biết và cũng không muốn nói tới".

"Nó đã bỏ anh để đi với một thằng đàn ông khác?"

Tôi ngẩn người bàng hoàng. Đàn bà có cái lối đặt ra những câu hỏi thẳng băng tàn nhẫn như vậy đó. Những câu hỏi làm cho người nghe choáng váng, như những gáo nước lạnh buốt dội thẳng vào mặt, đặt người đàn ông đứng trước một sự thật phũ phàng và tàn nhẫn nhất.

"Đừng bao giờ em hỏi anh một câu như thế nữa. Anh sẽ ra khỏi nhà em ngay tức khắc".

Thu Hà nghiêm mặt:

"Em có mời anh đến đâu".

"Phải. Nhưng anh đã đến vì nhớ em".

"Chứ không phải đến trả đũa người vợ đang làm cho anh đau khổ?"

Tôi thở dài:

"Giữa Marlène với anh, mọi chuyện quả thực không còn êm đẹp như hồi đầu. Nhưng cũng chưa đến nỗi nào. Như em đang tưởng".

Thu Hà đứng lên:

"Em đi lấy rượu cho anh uống nhé!"

Tôi ngạc nhiên:

"Nhà vẫn có rượu?"

Thu Hà tủm tỉm cười:

"Mới mua cho anh".

"Mới mua?"

Thu Hà gật đầu:

"Vì em biết sớm muộn thế nào anh cũng phải trở lại với em. Anh thấy là em đoán không sai lắm".

Tôi ngẩn người:

"Em căn cứ vào đâu?"

"Linh tính. Linh cảm".

Lại linh tính. Đàn bà nào cũng có một thứ giác quan thứ sáu, bèn nhậy, chính xác không nhầm lẫn như Thu Hà sao? Trong khoảnh khắc tôi chỉ còn thấy con người tôi là một khối thủy tinh trong suốt. Trong khối thủy tinh này, những xúc cảm, ý tưởng thâm kín nhất đều phơi bày trần trụi, không che giấu. Trước cái nhìn sắc nhọn như một lưỡi dao của Thu Hà.

Tôi lại thở dài nữa:

"Em tinh lắm. Sớm muộn anh cũng phải đến với em thật".

Thu Hà đem chai rượu và hai cái ly tới. Thứ rượu mạnh mà nàng rót cho tôi vẫn là thứ rượu tôi yêu thích nhất ngày nào. Thu Hà nói:

"Anh vẫn thích thứ rượu này?"

"Vẫn".

Nằm với Thu Hà, tôi quên đi được Marlène và những phiền lụy muôn mặt của cuộc sống. Như ngày trước như mãi mãi, Thu Hà là một người tình tuyệt vời. Marlène vũ bão cuồng nhiệt bao nhiêu, Thu Hà dịu dàng, tình tứ bấy nhiêu. Có thể nói nếu Marlène là một người đàn bà tây phương hoàn toàn thì Thu Hà là một người đàn bà Việt Nam toàn vẹn. Ấn ái với nhau xong, chúng tôi nằm cạnh nhau trong bóng tối. Tôi cảm tưởng như không phải là tôi mới đến với Thu Hà, sau một thời gian dài vắng mặt, mà là tôi vẫn ở với nàng. Như chúng tôi chưa bao giờ xa cách, chưa bao giờ mất

nhau.

Tôi bảo Thu Hà:

"Châm cho anh một điếu thuốc lá".

Tiếng Thu Hà cười khúc khích. Tôi hỏi:

"Ngạo gì anh vậy?"

"Anh vẫn thế".

"Vẫn thế là thế nào?"

"Làm tình xong là đòi hút một điếu thuốc lá".

Tôi cười theo:

"Những chứng tật nào của anh, em cũng đều nhớ hết nhĩ?"

Giọng Thu Hà thoáng một chút hờn giận rất đáng yêu:

"Chỉ có anh là quên em".

Tôi đón lấy điếu thuốc ở Thu Hà, hút một hơi dài. Cảm thấy khoan khoái, nhẹ nhõm.

"Anh không quên".

Tôi chữa lại câu nói:

"Anh đã quên nhưng em thấy không, anh đang nhớ lại".

Một lát im lặng, với điểm lửa của điếu thuốc đỏ rực trong bóng tối.

"Em có chồng chưa?"

Thu Hà đập mạnh vào tay tôi.

"Em có chồng anh nằm như thế này được sao? Nó sẽ bắt được quả tang chúng mình. Nó sẽ giết chết cả hai".

Tôi lại hỏi:

"Sao em chưa lấy chồng?"

"Phải yêu mới lấy được".

"Lấy đi rồi sẽ yêu".

"Không có em cái chuyện lấy trước rồi yêu sau. Nhưng mà em cũng sẽ lấy chồng. Người ta không ở vậy được suốt đời nếu người ta là đàn bà".

"Bao giờ em định chấm dứt cuộc sống độc thân?"

"Bao giờ anh muốn".

Thu Hà lấn vào tôi. Ôm chặt lấy tôi. Nàng hôn tôi đắm đuối, tôi hôn trả nàng thật nồng nàn, tôi có cảm tưởng như chúng tôi không thể nào rời nhau được nữa. Rồi Thu Hà thì thầm bên tai tôi:

"Em chờ anh".

Tôi thở dài:

"Anh có vợ rồi. Vợ chính thức".

"Anh sẽ bỏ vợ anh. Em biết chắc như vậy".

Tôi thở dài nữa:

"Thu Hà đừng mong cho anh những điều không hay như vậy. Bộ em muốn nhìn thấy gia đình anh tan nát?"

"Em không muốn thế. Nhưng chuyện đó như em đã nói hôm nay sớm muộn sẽ xảy đến cho anh".

Tôi lắc đầu:

"Hà đừng quên anh chưa hết yêu Marlène".

"Nhưng Marlène của anh đã hết yêu anh".

"Bằng chứng?"

"Đó, anh đã đến với em đêm nay. Đến vì Marlène đã làm khổ anh. Anh tìm em để lãng quên niềm đau khổ".

Tôi vùng ra khỏi giường mặc quần áo và bật đèn. Nghe Thu Hà tôi đâm ra hoang mang vô cùng. Có lẽ Marlène đã hết yêu tôi thật. Không, chưa bao giờ Marlène hết yêu tôi, tôi phải về nhà ngay lập tức. Để nhìn rõ một sự thật.

Tôi bảo Thu Hà:

"Bây giờ anh về".

"Anh sẽ trở lại với em?"

"Anh sẽ trở lại".

Tôi ra khỏi nhà Thu Hà vội vã hoảng hốt như một người đi trốn.

Ra tới ngoài đường, sự buồn nản lại xâm chiếm đầu óc tôi. Tôi lại cảm thấy hoang mang, cô đơn hơn bao giờ. Đêm vắng trở thành tình nhân và bạn hữu, vì nó có chung với tôi một tâm trạng. Trong đêm khuya, hình ảnh gần gũi tôi nhất chính cái là bóng mình. Đêm khuya, âm thanh quen thuộc với tôi nhất chính là những bước chân mình, tôi nghe thấy dội lên từ mặt đường, vang vang trong im lặng.

Tôi về tới nhà. Marlène cũng vừa về được một lúc. Tôi đợi chờ Marlène gây chuyện. Nhưng không, nàng chỉ hỏi:

"Anh đi khuya thế?"

Tôi cụt hứng. Và cụt hứng thì đâm ra bực mình.

Tôi khiêu khích:

"Em không hỏi anh đi đâu?"

Marlène cười, giễu cợt:

"Thì em hỏi anh đi đâu vậy".

"Ở nhà một người đàn bà. Anh mới ra khỏi tay một người đàn bà".

Lúc khác dù chỉ là một lời đùa cợt Marlène cũng lồng lên, không thể để tôi yên. Lần này, câu trêu ghẹo không mấy may hiệu quả. Marlène chỉ gật gù:

"Thế à? Ai vậy?"

"Một người tình cũ".

"Nàng chưa quên anh sao? Anh có gì ghê gớm để nàng phải lưu luyến lâu vậy".

Tôi ngồi xuống ghế:

"Em tưởng anh là đồ bỏ?"

Marlène nhún vai:

"Đâu có. Anh hào hoa, mã thượng. Anh là một người đàn ông phi thường xuất chúng. Nhưng từ giờ, người đàn ông phi thường xuất chúng muốn làm gì thì cứ làm. Cho anh hoàn toàn tự do".

"Còn em!"

"Em cũng tự do hoàn toàn như anh vậy".

"Tối nay em làm những gì?"

"Khiêu vũ, uống rượu".

"Karl đâu?"

"Đã trở về nhà Karl".

"Thằng chủ tiệm khả ố còn mời Champagne nữa không?"

"Tối nào chẳng mời".

Marlène nheo mắt:

"Y còn hỏi thăm anh. Nói sao anh không trở lại".

Tôi không dừng được tiếng chửi thề tục tằn. Cái trò đùa cợt nhau, đùa cợt một cách ác độc, khốn nạn, tôi thua Marlène ngay từ keo đầu. Nàng càng đùa càng tươi cười như không. Do đó, càng tàn nhẫn, càng ác độc. Tôi nổi nóng tức thì, không làm sao giữ được bình tĩnh. Câu chửi thề gửi cho thằng chủ tiệm nham nhở khiến Marlène bật cười khanh khách. Nàng cười ngất cười ngoe, khiến tôi càng điên hơn.

Tôi hậm hực:

"Chẳng có gì đáng cười hết".

Marlène thôi cười. Nhưng ánh mắt nàng càng thêm giễu cợt. Tôi có cảm tưởng mình là một đứa con nít".

"Karl nói anh buồn cười lắm".

Tôi gầm lên:

"Cả cái anh chàng Karl của em nữa. Anh cũng muốn chửi thề luôn".

Marlène nghiêm hẳn mặt lại:

"À cái đó thì không được".

"Tại sao?"

"Karl là bạn thân của em".

Marlène dẫn mạnh từng tiếng:

"Y không làm điều gì quấy. Em cấm anh không được nói nặng y".

Tôi làm bộ sợ hãi:

"Xin tuân lệnh".

Marlène lạnh lùng:

"Anh là một tên hề vô duyên. Em nói vắn tắt cho anh biết như thế này: chắc chắn em còn làm cho anh khó chịu về nhiều chuyện khác nữa. Nhưng anh chỉ được quyền có với em một thái độ duy nhất".

"Đó là?"

"Sự chịu đựng".

Marlène cười nhạt:

"Cuộc chung sống êm đềm và thơ mộng của chúng mình bây giờ và từ bây giờ trở đi là như vậy. Chịu đựng lẫn nhau, thế thôi".

Tôi cúi:

"Sự chịu đựng nào cũng chỉ có một giới hạn".

"Tất nhiên. Anh có quyền chấm dứt sự chịu đựng ấy. Nếu anh muốn. Em cũng vậy. Cứ nói thẳng cho nhau biết. Ly dị bây giờ là một chuyện rất thường".

Những lời nói của Marlène, đều đều, bình thản là những mũi nhọn đâm trúng vào trái tim tôi. Làm cho nó đau đớn và chảy máu. Thế là cuộc tình duyên tuyệt vời của chúng tôi, khởi đầu dưới vòm trời Thụy Điển, đã chấm dứt ở Việt Nam. Chấm dứt một cách nhanh chóng, thảm hại đến độ không ngờ được. Tôi không có ảo tưởng gì về hạnh phúc. Tôi đã từng trải mùi đời. Thì cái chuyện Marlène hết yêu tôi cũng là chuyện thường. Chỉ không ngờ

nó tới sớm đến thế.

Trong đêm tôi nằm thao thức. Nhớ lại những ngày tháng diễm lệ đánh dấu cho thời kỳ tôi mới gặp Marlène. Chúng tôi đã sánh vai nhau đi dạo hàng giờ dưới những mái hiên. Đã ngồi trong công viên. Nhìn lá vàng mùa thu trút xuống những pho tượng. Đã đứng bên bờ những dòng sông. Nhìn nước chảy và soi chung hai cái bóng của một tình yêu lãng mạn xuống dòng nước rì rào. Đã tưởng là sống với nhau một đời, ở cùng nhau một kiếp. Tôi làm. Làm lỗi lớn lao nhất là đã đưa Marlène về Việt Nam.

Chờ cho Marlène ngủ say rồi tôi vào buồng tắm, bật đèn, nhìn mình trong gương.

Những ưu phiền nhiều mặt chỉ trong một thời gian đã ghi lại trên khuôn mặt tôi những dấu vết tàn phá. Những đường nhăn mới xuất hiện. Ánh mắt mê hoảng xao xuyến. Vành môi cay đắng. Tôi không nhận ra tôi nữa. Tôi đã là một người đàn ông khác. Thăng Viễn không còn là cái Thăng Viễn vui mừng hơn hờ của buổi chiều đặt chân xuống phi trường Tân Sơn Nhất nữa. Nhớ chiều hôm đó, tôi đã sung sướng đã trẻ trung biết ngần nào sau nhiều năm xuất ngoại trở về. Bây giờ tôi muốn bỏ đi. Nhưng hành lý cho một lần lên đường mới, tôi không còn có nữa. Mất mát đã đến, một mất mát lớn lao vô tận.

Suốt mấy tháng trời sau đó, Marlène và tôi, tuy vẫn sống chung dưới một mái nhà, nhưng đã là hai con người lạ mặt với hai cuộc sống riêng tây. Tôi đi vắng, Marlène đi vắng. Tôi không biết nàng gặp những ai, làm gì, đi với những thằng đàn ông nào. Những lần Marlène tổ chức tiếp tân ở nhà, tôi lánh mặt, bỏ nhà ra đi, để mặc cho Marlène một mình tiếp khách.

Karl giữ ý, cũng không đến chơi nhà luôn luôn như trước nữa. Vấn đề làm chung với Karl coi như huỷ bỏ hoàn toàn. Một đêm, tôi trở lại tìm Thu Hà. Nàng lấy rượu cho tôi uống, rồi nói chuyện cho tôi hay về những lời đồn đại nàng được nghe về Marlène.

Thu Hà nói:

"Anh bỏ nó đi".

Tôi lắc đầu:

"Người đòi ly dị sẽ Marlène, không phải anh".

Thu Hà tức giận:

"Nó làm nhục anh công khai, anh chịu được sao?"

"Làm nhục thế nào?"

Thu Hà ngạc nhiên:

"Anh không hay biết gì hết?"

Tôi lắc:

"Kể cho anh nghe".

Thu Hà nhìn tôi bằng cái nhìn thương hại. Nàng lắc đầu.

Tôi nổi nóng:

"Kể đi".

"Anh có can đảm nghe hết không đã?"

"Thừa can đảm. Nhưng cảm em không được bịa đặt cho Marlène những

điều không có".

"Cần gì phải bịa đặt".

Những điều Thu Hà kể lại sau đó về Marlène làm cho tôi bàng hoàng.

Thành phố này đang có một hiện tượng kỳ quái. Đó là Marlène. Thành phố này đang xôn xao bàn tán về một nếp sống điên cuồng thác loạn chưa từng thấy. Sự điên cuồng thác loạn đó là Marlène. Nếu những lời Thu Hà thuật lại là đúng, dù chỉ đúng một nửa phần, Marlène đã không còn là vợ tôi nữa mà nàng đã là người đàn bà của tất cả những người đàn ông.

Nàng đi với hết thầy mọi người, kể cả những thằng đàn ông chơi bời, đàn đấm nhất. Tối đâu, Marlène cười đùa như phá, có những thái độ hết sức ở một vũ trường, đã có những thằng đàn ông đánh nhau vì tranh giành đòi nhảy với Marlène. Đâu như ở một tiệm ăn trong Chợ Lớn, Marlène say rượu, phá phách đến độ tám thực khách ngồi chung quanh phải đứng dậy hết. Thu Hà còn cho tôi biết là một lần cảnh sát đã đưa Marlène về quận.

Tôi giật mình:

"Sao vậy?"

"Hành hung cảnh sát hay là chửi rửa người ta thế nào ấy. Em không rõ chỉ được nghe kể lại".

Phản ứng đầu tiên của tôi là:

"Anh không chịu tin".

Thu Hà nhún vai:

"Tùy anh. Em cũng chỉ nghe thấy thế nào kể lại như thế mà thôi. Kể ra cũng khó tin thật".

Tôi suy nghĩ rồi lắc đầu:

"Trước kia không bao giờ Marlène như vậy".

"Đàn bà đổi thay mau lắm".

"Đã đành. Nhưng phải có lý do".

"Anh thử tìm hiểu xem sao".

Tôi làm theo lời Thu Hà. Nghĩa là tìm hiểu sự thật. Chỉ trong vòng một tuần lễ, thuê người theo dõi, tôi được biết tất cả những điều tôi không hay biết về Marlène. Thu Hà nói đúng. Thu Hà không bịa đặt chút nào, Marlène đã thác loạn, bừa bãi đến cùng mình. Thằng đàn ông hay cặp đôi với Marlène không phải là Karl nữa, mà là thằng chủ tiệm khiêu vũ. Marlène đến nó, hàng ngày. Nàng đi chơi công khai với nó. Ngang nhiên khoác tay nó vào các tiệm ăn.

Tôi đã biến thành một thằng chồng bị cấm sùng. Một đêm, Marlène ở nhà. Tôi hỏi Marlène sau khi nắm được trong tay đầy đủ bằng chứng:

"Tất cả những lời đồn đại của dư luận có đúng không?"

Marlène thản nhiên nghe. Thản nhiên gật đầu:

"Đúng".

Tôi nghiêng răng:

"Em không được phép coi thường anh đến thế".

Marlène cười nhạt:

"Đã lỡ coi thường nhau từ lâu rồi".

Sự tức giận của tôi lần đó đã lên tới cực điểm của tức giận. Tôi sấn tới,

đánh như mưa lên mặt Marlène. Tôi nắm lấy tóc Marlène tát liên hồi. Tôi xô mạnh cho Marlène loạng choạng ngã ngồi xuống đất. Vừa đánh tôi vừa chửi, bằng những lời cực cần và thậm tệ nhất.

Chịu đựng trận đòn, Marlène không kêu xin, cũng không nói một lời nào. Buổi sáng hôm sau, nàng lẳng lặng lấy quần áo cho vào hai chiếc va ly lớn. Và ra khỏi nhà.

Ngày đầu tiên, Marlène bỏ đi, tôi không đi tìm, định ninh thế nào Marlène cũng trở về. Một người đàn bà đã có chồng không thể bỏ nhà dễ dàng như vậy được. Cũng chỉ là tôi nóng giận trong chốc lát. Và lại, lỗi là ở Marlène. Nàng lại đã có với tôi một đứa con. Cho dầu không còn yêu tôi nữa, Marlène cũng phải trở về với con Elga.

Tôi yên tâm như vậy, suốt ngày thứ nhất sang ngày thứ hai thì sự yên tâm của tôi không còn như lúc đầu nữa, nó đã bị lay chuyển. Sang tới ngày thứ ba, tôi bắt đầu phải sống với cái ý nghĩa buồn rầu là Marlène đã đi hẳn. Nàng không bao giờ là một người mẹ. Nàng chẳng bao giờ là một người vợ. Vĩnh viễn Marlène chỉ là một người đàn bà sống tận cùng với những đam mê và ham muốn của nàng. Sang tới ngày thứ tư, tôi đi tìm Marlène. Tôi đến tiệm nhảy của thằng chủ tiệm khả ố. Marlène đã có mặt ở đó. Nàng đang khiêu vũ. Với một thằng đàn ông lạ mặt. Nàng vừa nhảy vừa trò chuyện thân mật với thằng đàn ông ấy. Cảnh tượng thật khả ố. Tôi tức giận gần như muốn điên lên. Chờ Marlène nhảy xong, trở về bàn, tôi tiến lại. Thằng đàn ông thấy tôi đứng sững trước mặt y, hất hàm:

"Ông muốn gì?"

Tôi chỉ ngón tay vào Marlène:

"Muốn nói chuyện với người đàn bà này".

Thằng đàn ông hỏi Marlène:

"Y là ai?"

Marlène rút thuốc lá hút, nhún vai, quay nhìn đi chỗ khác. Thằng đàn ông ném ngược lên cho tôi một cái nhìn khinh bỉ:

"Chùng như bà ấy không muốn nói chuyện với anh".

Tôi lớn tiếng:

"Nhưng tao muốn".

Thằng đàn ông kinh ngạc.

"Anh là ai?"

"Tao là chồng của người đàn bà đang ngồi với mày".

Miệng nói tôi nắm lấy cổ áo thằng đàn ông, kéo mạnh, bắt y đứng lên. Thằng đàn ông lộ vẻ hốt hoảng:

"Anh muốn gì?"

Tôi quát mắt:

"Tao muốn đánh vào cái mặt mày. Đi chỗ khác, cho tao nói chuyện với vợ tao".

Dáng điệu hung hãn của tôi với cặp mắt sáng quắc và hàm răng mím chặt cuối cùng làm cho thằng đàn ông khiếp hãi. Nó đưa tay lên gỡ tay tôi ra. Nó nhìn Marlène, rồi tới đứng ở quầy rượu. Chờ cho thằng đàn ông đi rồi, tôi dịu giọng:

"Anh cần nói chuyện với em".

Marlène lạnh lùng:

"Không có gì phải nói hết. Anh đừng hòng đến đây kiếm chuyện. Tôi không sợ anh đâu. Tôi cũng không về với anh nữa".

"Chúng mình phải nghĩ lại".

Marlène nhún vai:

"Nghĩ rồi".

"Em nhất định bỏ anh?"

"Nhất định".

"Chúng mình cũng phải giải quyết với nhau mọi chuyện cho êm đẹp".

"Lúc khác".

Tôi buồn rầu:

"Con Elga khóc lóc suốt ngày. Em nên về với nó".

"Lúc nào tôi muốn về, sẽ về. Phút này tôi không muốn nhìn thấy mặt anh một chút nào hết. Tôi đã chán anh, chán đến cùng rồi".

Lối nói của Marlène còn tàn nhẫn ác độc cặn tào ráo máng hơn ý nghĩa lời nói. Nàng vắt chân chữ ngũ. Vênh mặt. Đánh diêm châm thuốc lá. Ung dung thờ khời. Người đàn bà ngồi trước mặt tôi lúc đó, không còn mảy may là vợ tôi nữa. Mà là một người đàn bà xa lạ! Hơn nữa. Một kẻ thù. Cuộc chung sống giữa tôi và Marlène kể như đã tan vỡ, hoàn toàn. Đáng lẽ tôi phải đứng lên ngay. Đi ngay ra khỏi tiệm nhẩy. Nhưng tôi cứ ngồi đó, dờ dẫm, bàng hoàng, như một pho tượng. Thân thể tôi lúc nóng bừng như lửa, lúc lạnh ngắt như băng. Marlène đang làm nhục tôi trước mặt mọi người. Tôi đang trở thành một thứ trò hề của nàng. Một lát. Rồi Marlène dụi tắt điếu thuốc lá. Nó bị bẻ gãy làm đôi trong cái gạt tàn. Tôi nhìn điếu thuốc, có cảm tưởng tôi cũng như điếu thuốc. Cũng vừa bị Marlène bẻ gãy làm đôi.

"Anh đi về đi".

"Chúng mình về nhà nói chuyện".

Marlène quắc mắt:

"Đề anh đánh đập tôi như đêm hôm nào sao? Tôi là người. Tôi không phải là một con vật anh muốn đánh đập lúc nào thì đánh đập".

Tôi dịu dàng:

"Em không thương con Elga?"

Nàng đáp gọn:

"Xin miễn trả lời".

"Nó là con em".

Marlène chỉ tay vào ngực nàng:

"Anh cứ xem tôi là một con đàn bà khốn nạn, một người mẹ ác quỷ, chó má thế nào, tùy anh. Nhưng đừng đưa con Elga ra đây dọa tôi. Tôi trả nó cho anh".

"Trả anh?"

"Phải. Anh giữ lấy nó, nuôi nấng nó, hay bóp cổ cho nó chết đi cũng được".

Thật là khốn nạn. Thật phũ phàng. Marlène nói xong, nhún vai đứng lên.

Nàng ra quầy rượu, ngồi cạnh thằng đàn ông lạ mặt. Hai đứa chúng nó thì

thâm với nhau những gì tôi không nghe thấy. Chỉ thấy chúng nó ngả nghiêng với nhau rồi cười ầm lên. Sự tức giận đẩy tôi đứng bật lên như một cái lò xo. Tôi đi băng qua sàn nhảy, đến trước mặt thằng đàn ông.

Lần này nó không còn khiếp hãi tôi nữa. Chắc Marlène đã khiến cho nó trưởng thành mạnh bạo, can đảm khi nó thấy tôi đã chịu thua nàng. Nó nhìn tôi thản nhiên. Tôi nghiêng rằng:

"Tao đã bảo mày đi khuất mắt tao".

Thằng đàn ông cười ngạo nghễ:

"Chính mày là kẻ phải đi khỏi chỗ này".

Tôi chưa kịp có một phản ứng nào, một trái đấm như trời giáng, đã làm cho tôi lão đảo. Đứng chưa nổi, một trái đấm thứ hai đã bồi tiếp. Tôi ngã ngửa ra đằng sau, tênh hênh trên mặt sàn.

Nhiều tiếng cười rộ nổi dậy. Vũ trường đang chứng kiến một màn trình diễn ngoạn mục ngoài chương trình. Hai trái đấm của thằng đàn ông làm cho tôi bất ngờ hơn là đau đớn. Thật không ngờ nó dám xem thường tôi đến thế. Kẻ ăn đòn là nó mới phải. Vậy mà nó đã dám ra tay trước. Marlène ngồi im trên cái ghế cao ngất ngưỡng, vẫn ly rượu cầm trên tay, không đến nỗi khốn nạn để cười rộ lên như mọi người, nhưng nàng chẳng tỏ vẻ buồn bã hay bức tức gì khi thấy tôi bị hành hung và làm nhục. Mà tôi bị làm nhục thật. Như chưa từng bao giờ bị làm nhục như thế trong đời. Bị chính vợ mình làm nhục mình. Thằng đàn ông đánh tôi là đáng lắm. Nó có quyền. Mọi người đều có quyền cho cái thằng chồng hèn đớn có một con vợ khốn nạn như Marlène một bài học đích đáng.

Tôi lồm cồm bò dậy. Mọi người đợi chờ tôi trả đòn. Thằng đàn ông trên quầy cũng vậy. Nó đứng xuống đất thủ thế. Nhưng tôi không làm gì nó hết. Tôi thấy mình còn đáng bị trừng phạt hơn thế nữa. Như thế chưa đủ. Cũng là đáng đời cho tôi. Đã nửa đời phiêu bạt mà tôi lằm lẩn hoàn toàn về đàn bà. Lằm lẩn một cách tai hại. Tôi phủi quần áo, gọi bồi tính tiền. Rồi cúi đầu xuống trước hàng trăm cặp mắt tò mò, thương hại, tôi ra khỏi vũ trường.

Đêm hôm đó, tôi trở lại với Thu Hà. Như mọi đêm lang thang buồn rầu, Thu Hà trở thành nguồn an ủi và ngôi nhà của nàng đã thành nơi trú ẩn cho tôi. Thu Hà hỏi:

"Lại có chuyện?"

Tôi bước vào trong nhà, gật đầu:

"Đúng như em đoán trước".

"Như thế nào?"

"Cách đây mười lăm phút không hơn, anh bị một thằng làm nhục".

"Em chưa hiểu".

"Nó đánh anh".

Tôi cười chua chát:

"Đánh anh ngay trước mặt Marlène".

Thu Hà kêu lên ngạc nhiên:

"Sao thế được, vô lý".

Tôi nhún vai:

"Những chuyện vô lý nhất đều có thể xảy ra cho anh".

"Kể lại cho em nghe coi".

Tôi ngồi vật xuống ghế bành, thuật lại cuộc xung đột xảy ra ở tiệm nhậu.

Nghe xong Thu Hà cười rữ. Đang bực mình, tôi cũng bật cười theo. Tôi nói:

"Bây giờ anh về hẳn với em. Bằng lòng không?"

Thu Hà ôm lấy tôi:

"Tất nhiên em bằng lòng".

Thu Hà lấy rượu cho tôi uống. Tôi uống, càng uống càng buồn rữ rượi. Tôi ôm đầu, suy nghĩ. Tôi chẳng nghĩ được gì hết. Đầu óc tôi chỉ còn là một mớ chỉ rối tung không làm sao gỡ được. Thu Hà cười:

"Tại sao anh buồn?"

Tiếng cười của Thu Hà làm tôi ngượng. Tôi biết Thu Hà đang thương hại, đang cười và nàng đang giấu cợt tôi. Đêm khuya tôi lang thang không biết đi đâu. Tôi phải đến với nàng. Như thế, chẳng phải là tôi yêu nàng như trước, mà chỉ là vì tôi đã cùng đường, và nàng đã trở thành một cần thiết cho tôi, một cần thiết ghê gớm.

Tôi hỏi:

"Tại sao em cười anh?"

"Bây giờ anh mới sáng mắt ra. Anh đã phải trả một giá rất đắt một bài học".

Tôi thở dài:

"Đúng vậy".

Thu Hà hát hàm:

"Đáng lẽ, không bao giờ anh nên bỏ em, không bao giờ anh nên xuất ngoại, anh có thấy như thế không?"

Tôi gật đầu, thiếu não:

"Bây giờ mới thấy".

Thu Hà hỏi lại chuyện cũ, chuyện mà tôi muốn bỏ qua, lãng quên, mong nàng đừng nhắc tới:

"Hồi đó, sao anh bỏ em".

"Anh lầm".

"Trả lời em đi".

"Đừng bắt anh trả lời. Bây giờ em muốn hành hạ anh nữa hay sao".

"Em chỉ muốn biết. Điều đó rất quan trọng với em. Em không thể không biết được. Anh phải trả lời em đã".

"Hồi đó anh muốn đi xa".

Thu Hà lắc đầu:

"Hồi đó, anh không còn yêu em nữa".

Tôi đáp gượng gạo:

"Lúc nào anh cũng yêu em".

"Anh nói dối".

"Không yêu em sao anh trở lại".

"Anh cần em hơn là yêu".

Thái độ Thu Hà đêm đó, hơi lạ lùng, khó hiểu. Mọi lần, không bao giờ Thu Hà trêu ghẹo tôi một cách ác độc như thế hết. Nàng nói tôi không yêu nàng,

nàng nói tôi đến với nàng chỉ là sau khi Marlène đã bỏ tôi, và với tôi, nàng đã trở thành một cần thiết. Như thế có nghĩa là nếu Marlène không bỏ tôi, không bao giờ tôi bỏ Marlène. Nghĩ cho cùng, cũng đúng. Tôi về với Thu Hà, chỉ là để trả miếng Marlène đã đi với những thằng đàn ông khác mà thôi. Cả Thu Hà và tôi cũng biết như vậy. Điểm khác biệt là tôi không dám nói trong khi Thu Hà đã nói thẳng vào mặt tôi một sự thật.

Tôi nói:

"Chúng mình hãy quên hết chuyện cũ".

Thu Hà nghiêng đầu, ngờ vực:

"Anh tin được thế cho anh?"

"Anh muốn quên. Chắc là được. Anh muốn làm lại với em tất cả. Từ đầu".

Đêm hôm đó, khi Thu Hà đã ngủ say tôi thao thức cố gắng chôn chết trong tôi một phần đời đã có. Phần đời ấy, mang tên Marlène. Chuyến xuất ngoại. Những mộng tưởng một đời của tuổi trẻ. Những ngày tháng ở Thụy Điển. Ở Âu châu. Âu châu và Thụy Điển với cuộc sống dễ dãi như một trò đùa, với những hội hè quanh năm suốt tháng, những mùa đông tuyết trắng và những hoa xuân nở vàng trên những cánh đồng. Tôi muốn quên hết. Chôn chết hết trong cùng một nấm mồ quên lãng. Cuối cùng Marlène, Marlène với cặp mắt xanh biếc màu đại dương, mái tóc màu lúa chín, Marlène chỉ còn là một cơn ác mộng.

Gần mười bảy tuổi

Chương 5

Ngôi nhà ở đường Phan Đình Phùng từ ngày Marlène bỏ đi và Thu Hà về thay thế, đã có một bộ mặt, một sinh hoạt khác. Điều thứ nhất mà Thu Hà không chấp nhận được là những dấu tích Marlène còn để lại. Phải huỷ diệt hết, phải thay thế hết tất cả những gì thuộc về Marlène, còn gọi nhớ đến Marlène. Chỉ hai ngày sau khi về ở cùng tôi, vấn đề đó đã được Thu Hà đặt ra. Nàng nói:

"Em phải làm mới lại căn nhà này".

Tôi hỏi:

"Như thế nào?"

"Thay đổi hết, trang hoàng lại. Từ những tấm rèm cửa cũng phải thay đi".

Thu Hà hỏi:

"Con Marlène thích màu xanh, phải không?"

Tôi ngạc nhiên:

"Sao em biết?"

"Đó. Cái gì ở đây cũng là màu xanh hết. Không chịu được. Em thích màu hồng. Tất cả, từ nay sẽ là màu hồng".

Tôi nhăn mặt:

"Ăn thua gì chuyện đó?"

"Đôi với em rất quan trọng".

"Anh đã thôi Marlène là thôi hẳn. Ở đây, chẳng còn dấu tích gì của nó nữa. Màu xanh hay màu hồng cũng thế thôi. Em phải tin anh mới được".

"Em chỉ tin em thôi. Anh đừng cản em. Em đã thích như thế nào, em phải làm được như thế".

Tôi thở dài:

"Thì tùy đó, thích gì cứ làm".

Đàn bà bây giờ như thế hết. Như Marlène. Như Thu Hà. Có hàng trăm Marlène. Có hàng nghìn Thu Hà. Họ khác biệt nhau về hình thức nhưng giống nhau ở một điểm là chỉ muốn sai khiến đàn ông, biến tất cả những thằng đàn ông trên trái đất này thành một bầy nô lệ. Những ngày tháng sống chung trở lại với Thu Hà bắt đầu với tôi bằng một nguồn hy vọng mới. Tôi hy vọng gió bão đã qua, đông tố đã lắng. Tôi hy vọng được sống với Thu Hà những ngày tháng bình yên. Thật vậy, tôi đang cần được nghỉ ngơi. Để tính toán làm ăn, chuyện này, chuyện nọ. Marlène đã lôi cuốn tôi vào một cơn lốc hải hùng. Sống với Marlène, mệt đứt hơi. Sống với Marlène chẳng khác nào như mình là một con thuyền trôi trên một mặt biển ầm ầm động sóng. Bây giờ tôi muốn con thuyền tôi được ở yên trong một bến đậu khuất lánh. Tôi hy vọng cùng với Thu Hà, tôi sẽ có được những đêm ngủ ngon, những buổi sáng dịu dàng, những buổi chiều thư thái. Tôi cho Thu Hà biết rõ ý tôi như vậy.

Nàng nói:

"Anh sợ những gì?"

"Sợ những buổi tiếp tân. Sợ khách khứa ra vào ồn ào. Sợ những người lạ mặt".

Thu Hà cãi:

"Em có thích ồn ào đâu?"

"Thì là anh nói trước như thế".

Thu Hà hỏi:

"Bạn trai của em tới đây được không?"

Tôi cau mày:

"Những loại bạn trai nào?"

Thu Hà cười:

"Bạn trai mà cũng có nhiều loại nữa sao?"

Tôi giải thích:

"Tại sao không. Có những thứ bạn mất dạy, đểu giả. Lại cũng có thứ bạn chân thành, đứng đắn, tử tế. Loại thứ nhất không thể đặt chân tới nhà này".

Thu Hà phật ý:

"Bộ anh muốn nói em quen toàn những thằng mất dạy?"

"Đâu phải thế".

Tôi nghĩ đến những thằng đàn ông đã giao du mật thiết với Thu Hà. Bây giờ sự giao du đó phải chấm dứt. Tôi mất Marlène vì những thứ "bạn trai" của Marlène như Karl, như thằng chủ tiệm nhảy. Trường hợp này không thể tái diễn với Thu Hà được nữa. Tôi đã có kinh nghiệm đau đớn về chuyện này. Và đã phải trả thật đắt. Trả bằng tan nát gia đình. Trả bằng tan

vỡ hạnh phúc. Tôi nghiệm ra một điều này. Đàn bà, khi người đàn bà đó là vợ mình, không có thể buông tha cho giao du bừa bãi được. Mà phải bắt họ ở trong nhà. Làm sao cho họ dần dần trở thành một người đàn bà nội trợ.

Tôi bảo Thu Hà:

"Em đừng quên đã là vợ anh".

"Cứ làm vợ là mất hết tự do sao?"

Tôi nói:

"Anh lấy em, chính anh cũng phải giới hạn sự tự do của anh lại. Phải có với nhau những ràng buộc. Phải vì nhau, tạo sự cách biệt với những kẻ khác".

Thu Hà nhún vai:

"Đồng ý. Nhưng bạn gái em thì sao?"

"Bạn gái không thành vấn đề. Em có thể mời các chị ấy đến chơi nhà, bất cứ lúc nào em muốn".

Thu Hà hỏi:

"Thật không?"

"Thật".

"Anh đã nói đồng ý. Nhớ đấy nhé!"

Tôi hơi chột dạ:

"Em nhiều bạn gái lắm?"

"Trung bình. Như ai ai cũng phải có bạn".

Nói đến những bạn gái của Thu Hà, là nói đến nguồn vui vô tận cho nàng, cũng đồng thời là một thảm kịch cho tôi. Mỗi người đàn bà là một thảm kịch cho đàn ông ở nơi những chứng tật lạ lùng, những sở thích kỳ quái của họ. Hầu như là nếu đàn bà không có những chứng tật, không có những thói xấu làm nhăn mặt đàn ông, họ không còn là đàn bà nữa. Ở Thu Hà, điều làm cho tôi bức mình nhất là đám bạn gái của nàng.

Trước kia đâu có thấy Thu Hà nhiều bạn gái như vậy. Nàng chỉ có một vài người bạn, bạn học, hiền lành, nhu mì, ít khi gặp nhau. Ngày xưa Thu Hà còn tuyên bố nàng rất ghét bạn gái. Chỉ thích bạn trai thôi. Không ngờ Thu Hà về riêng cái điểm này lại thay đổi ghê gớm đến như vậy.

Người bạn gái thứ nhất tới nhà đã làm cho tôi ngán ngẩm. Tên chị ta là Liễu. Dáng người mập mập. Tiếng nói oang oang như lệnh võ. Chưa thấy người đã thấy tiếng. Đã nghe thấy tiếng là nghe thấy không ngừng. Nhớ mãi cái hôm đầu tiên khi Liễu tới. Hôm đó Thu Hà đi vắng. Tôi đang ngồi uống cà phê, xem báo trong phòng khách. Buổi sáng yên tĩnh. Tôi đang thích lắm sự yên tĩnh này thì cái không khí tôi đang muốn kéo dài thành linh bị phá vỡ.

Một tiếng gọi, thật lớn, vang động phố xá:

"Thu Hà có nhà không?"

Tiếng nói chói tai, lạnh lạnh, hết như tiếng còi ấy ném vào từ đầu cổng. Tôi đã định lờ đi. Không được. Tiếng gọi lại nổi lên, lớn hơn:

"Thu Hà đâu?"

Tôi đành ném tờ báo đi ra. Tôi nói qua cánh cổng đóng kín:

"Nhà tôi đi vắng".

Rõ ràng là tôi không muốn cho người đàn bà vào nhà, cho nên mới có cử

chỉ thiếu lịch sự. Nhưng người đàn bà thì không chịu hiểu như thế, mà nheo mắt nhìn tôi từ đầu đến chân, như ngắm một quái vật. Ngắm xong rồi hỏi, rất thân mật tự nhiên:

"Thế ra anh đó, anh là anh Viễn?"

Tôi miễn cưỡng:

"Vâng, chính tôi".

"Bây giờ mới được gặp. Tưởng anh già. Cũng chưa già lắm".

Tôi nghiêm trang:

"Có chuyện gì không ạ?"

Và nhắc lại:

"Nhà tôi đi vắng".

"Thu Hà đi vắng hồi nào?"

"Từ sớm".

Liều thân nhiên:

"Chắc cũng sắp về. Anh mở cổng cho tôi vào".

Tôi chưa kịp có phản ứng gì, Liều đã cất tiếng cười lớn:

"Tôi là bạn thân của Thu Hà đây. Thân lắm. Chứ Thu Hà chưa nói chuyện với anh về tình bạn giữa hai chúng tôi sao?"

Tôi đành mở cổng cho Liều vào. Sự thực Liều khá hấp dẫn, khá duyên dáng. Cái đẹp của Liều hơi thô bạo một chút, nhưng cũng là đẹp. Có điều là Liều đã tự làm cho nàng xấu đi rất nhiều bởi một cách thức trang điểm quá đáng. Khuôn mặt nhiều son phấn và thuốc kẻ lông mày quá. Liều mặc một cái áo dài, thứ hàng lụa mỏng nhất, bó sát lấy thân thể, làm nổi bật da thịt. Tóm lại, nàng là hiện thân của một khiêu khích trắng trợn. Mới đến lần đầu, chưa biết nép tẽ ra sao, chẳng cần xem tôi có thái độ thân mật lợi hại hay không. Coi tôi như rất thân. Thân đến độ muốn nói gì thì nói. Coi nhà tôi như nhà Liều. Đến độ muốn làm gì thì làm.

Vào tới phòng khách. Liều ném cái sắc tay xuống ghế bành. Hai tay chống nạng vào sườn, Liều nhìn những tấm rèm cửa, những bông hoa hồng, gạt gù:

"Đoán được từ trước mà!"

Tôi ngờ ngác:

"Chị đoán được trước cái gì?"

"Màu hồng".

Liều cười, bất chợt, thật lớn, vui thú:

"Cái con Thu Hà này ở đâu là thấy màu hồng ở đó. Người tình của nó là màu hồng. Phòng ngủ của ông bà chắc cũng màu hồng cùng khắp. Phòng ngủ đâu? "

Tôi chỉ tay vào một cánh cửa đóng kín:

"Đó, thưa chị".

Sự ngạc nhiên của tôi biến thành kinh ngạc và bức bối không thể nào tả được, khi Liều sầm sầm đi tới mở phăng ngay cánh cửa, vào thẳng phòng ngủ. Như thế, tự nhiên, sỗ sàng. Không cần biết tôi có bằng lòng hay không. Đàn bà bạo tợn, ngang nhiên, có bí quyết làm phiền mọi người, đến

như Liễu, tôi cho là nhất.

Tiếng Liễu gọi lớn:

"Anh Viễn đâu?"

Tôi đáp, cố bình tĩnh:

"Tôi đây".

"Vào đây anh".

Lạ thật. Tự nhiên thật. Tôi đành đi sang. Liễu tươi cười chỉ những tấm đệm gối màu hồng, khăn trải giường màu hồng, chao đèn ngủ màu hồng, hát hăm:

"Tôi nói trúng phóc! Anh chịu chưa?"

Tôi gượng cười:

"Chịu chị là giỏi".

Liễu nhìn tôi, nghiêng đầu:

"Anh vừa kêu tôi là gì vậy?"

"Kêu chị bằng thưa chị".

Liễu xoa tay rồi rít:

"Khách sáo. Tôi tên Liễu, anh cứ gọi Liễu, trống không, cho thân mật".

Tôi từ tốn:

"Không dám".

Liễu phá lên cười:

"Tuởng anh ở ngoại quốc đã bao nhiêu năm, lấy vợ đầm, có con với đầm, lại là thứ đầm Thụy Điển, anh phải bạo dạn lắm với đàn bà. Xem chừng cũng chẳng bạo dạn gì. Anh gọi em là Liễu đi. Em xưng em với anh cho thân".

Tôi nín thinh, Liễu giơ tay:

"Thân. Từ nay, dù anh muốn hay không muốn, em cũng có mặt gần như hàng ngày trong căn nhà này".

Câu nói làm tôi kinh hoàng. Liễu mà có mặt luôn luôn trong nhà tôi thì tôi chịu đựng thế nào được mãi. Thì tôi phải đi chỗ khác. Từ phòng ngủ đi ra, Liễu nhìn ly cà phê tôi đang uống dở trên mặt bàn.

"Anh đang ăn sáng?"

"Vâng".

"Em thì chưa. Định đến rủ Thu Hà đi ăn sáng ở tiệm, luôn thể được thấy mặt anh. Anh không mời em ăn sáng?"

Tôi vội nói:

"Xin lỗi. Tôi quên. Liễu muốn dùng gì tôi bảo người làm đi mua".

Cái gì Liễu cũng tranh lấy làm trước, bất chấp chủ nhân bằng lòng hay phật ý. Bằng giọng nói choanh choang ầm cửa ầm nhà, Liễu gọi người chị Hai lên.

"Mua tao tô phở".

Tiệm phở ở mãi đầu phố. Chính tôi chưa từng sai chị người làm đi xa như thế bao giờ. Chị ta nhìn tôi nhẵn mặt, ngần ngại. Tôi bảo Liễu:

"Chị dùng thứ khác đi".

Liễu lắc đầu quây quây:

"Em đã muốn ăn phở là ăn phở. Bộ khu phố này không có tiệm phở?"

Người chị Hai:

"Xa lắm, thưa bà".

Liều điềm nhiên:

"Đi bộ không được thì đi xe. Đi ngay đi, ơ hay, chị là người làm hay là bà chủ nhà này".

Người chị Hai đành lấy tô đi ra cửa, Liều thản nhiên ngồi xuống ghế, lấy gói thuốc lá của tôi, rút một điếu, châm lửa hút. Tôi chưa hết nhìn Liều bằng cái nhìn kinh ngạc. Chẳng hiểu Thu Hà tìm ở đâu ra thứ bạn gái khủng khiếp này? Đây mới chỉ là Liều đầu tiên? Còn nhiều Liều khác nữa, sẽ tới, sẽ biến ngôi nhà đang yên tĩnh của tôi thành một Ngã Tư Quốc Tế, một chợ Bến Thành. Tôi đứng chờ người. Nếu sẽ là thế, tôi phải đối phó như thế nào đây. Chừng như đoán hiểu được những ý nghĩ thầm kín trong đầu tôi, Liều cười khanh khách.

"Sáng nay anh gặp tai nạn lớn phải không?"

Tôi hỏi:

"Tai nạn nào?"

Liều chỉ tay vào ngực Liều, ngón tay trở ngược vào cái núi ngực đồ sộ:

"Em".

Tiếng cười lại phá lên:

"Em là một tai nạn trường kỳ của anh".

Đoạn, nghiêm mặt lại, hệt như một diễn viên đóng kịch trên sân khấu:

"Con ở nhà anh hỗn như gấu".

Tôi cãi cho con Tám:

"Đâu có. Nó ngoan lắm".

"Em vừa mới sai một chút, nó đã nặng mặt ra. Phải người ăn người làm nhà em, em đánh vỡ mặt .

Tôi nói:

"Mình không thể khó khăn như thế. Người ở bây giờ mướn khó lắm .

"Sao anh biết?"

"Thu Hà cho biết như vậy .

Liều nhún vai:

"Vợ anh vụng lắm, đoảng lắm. Dễ bị người ở nó bắt nạt. Anh cứ thẳng tay, con người làm nào dở chứng xin thôi, anh cho thôi luôn. Em mướn ngay người khác cho".

Tôi bỏ Liều ngồi một mình, vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Tôi tắm, thay quần áo, cố chùng chình cho mất thật nhiều thì giờ. Cốt làm thế, cho Liều ăn sáng xong, không có ai tiếp, về đi cho xong. Nửa tiếng đồng hồ sau, từ buồng ngủ đi ra, tôi vẫn thấy Liều ở đó. Chưa về. Coi nhà tôi như nhà Liều. Sự xâm phạm thật trắng trợn, khả ố. Không làm sao tìm được cách tống khứ Liều ra khỏi nhà, tôi không biết làm thế nào hơn là đành phải đi ra khỏi nhà. Tưởng làm thế Liều phải đi. Cũng không.

"Anh đi đâu vậy?"

Tôi lạnh lùng:

"Xuống phố".

"Lâu không?"

"Gần trưa tôi mới về".

Liễu hỏi:

"Những lúc hai ông bà cùng đi vắng như thế này, nhà cửa làm sao, giao cho ai?"

"Khoá cổng lại. Thế thôi. Không ai vào cũng không ai ra".

Liễu ngẫm nghĩ, rồi thản nhiên:

"Anh khỏi phải khoá cổng! Để nhà đầy, em coi cho. Đã chờ Thu Hà về là em phải gặp nó bằng được".

Tôi nhìn Liễu, cố tình nói cho Liễu giận:

"Đàn bà xem chừng vô công rồi nghề lắm nhì? Liễu không có việc gì làm sao?"

Liễu đáp ngon lành:

"Không".

Thế là hết nước rồi. Tôi chịu thua thứ đàn bà như Liễu, hoàn toàn chịu thua. Buổi sáng hôm đó, tôi ra khỏi nhà. Đi lang thang hết chỗ này, chỗ nọ, ăn cơm tiệm đến hai giờ trưa mới trở về. Đình ninh Liễu không còn đó nữa. Phòng khách vắng vẻ, hiu quạnh. Buổi trưa chìm sâu trong yên tĩnh. Tôi lẳng lặng, định tâm thay quần áo, đi ngủ một giấc đến chiều. Mở cửa phòng ngủ, bước vào, tôi đứng sững kinh ngạc. Trên mặt đệm giường ngủ, nơi tôi đang muốn đặt mình nằm xuống là hai người đàn bà ngủ ngon lành. Thu Hà nằm với Liễu. Trên bàn phấn, cái tàn thuốc lá cao có ngọn. Những vỏ cảm, vỏ táo ném bừa bãi trên mặt thảm. Chiếc áo dài của Liễu vắt trên một thành ghế. Chưa bao giờ phòng ngủ của tôi là phơi bày một cảnh tượng bừa bãi, tan hoang đến như thế. Tôi đứng ngây, tức Liễu một phần, giận Thu Hà mười phần. Lỗi không ở Liễu mà ở Thu Hà. Nàng không thèm đếm xỉa đến tôi nữa, không cần biết tôi bực bội thế nào, coi tôi như không có mặt. Buổi trưa hôm đó, tôi đành ngủ ngoài đi vắng phòng khách. Buổi chiều, khi Liễu đã về rồi, tôi đặt vấn đề với Thu Hà về những bạn gái của nàng, về sự đột nhập hung bạo vào gia đình tôi của họ. Tôi kể lại cho Thu Hà nghe về những hành động, thái độ của Liễu trong lúc Thu Hà đi vắng. Thu Hà nghe xong, chỉ nói vắn tắt:

"Tính Liễu nó thế, tự nhiên lắm".

Tôi kêu lớn:

"Không được".

Thu Hà nhú mày:

"Bộ anh muốn em phải đoạn tuyệt với bạn hữu của em? Bạn trai, em đã không cho họ đến nhà rồi. Theo đúng ý anh muốn. Bạn gái, anh phải chiều em một chút chứ. Sống chung là một thoả hiệp. Anh không có quyền khó tính".

Tôi hỏi:

"Những bạn em như Liễu, nhiều lắm không?"

"Nhiều".

"Bao nhiêu?"

"Không đếm được. Nhiều lắm. Họ sẽ tới, anh sẽ gặp họ".

Và tôi lại thua, lại thua. Cái thua lớn nhất của tôi là đàn bà, không riêng gì

ai mà tất cả những người đàn bà. Phải đấu khẩu với họ, là một cực hình. Tôi cố gắng né tránh, tránh đến cái mức không thể né tránh được nữa thì thôi, thứ cực hình đó. Thành ra cũng vì thế mà phơi bày chỗ yếu của mình ra. Đàn bà thời bây giờ quý quái, thông minh. Họ nắm ngay được chỗ yếu ấy. Marlène trước kia, bây giờ là Thu Hà. Từ sau hôm Liễu đến, Liễu trở lại liên tiếp nhiều lần nữa, ăn cơm, ngủ trưa, đánh bài tại nhà tôi. Liễu là người mở đầu cho những người đàn bà khác. Tên họ tôi không nhớ hết được. Tất cả hợp thành một con ác mộng.

Chừng một tháng sau khi Marlène bỏ đi, tôi biết được chỗ ở của Marlène. Vợ cũ của tôi ở với ai? Với Karl đó. Một biệt thự gần vùng Tân Sơn Nhất. Tôi tìm đến giao con Elga cho Marlène nuôi dưỡng. Chẳng phải là tôi không muốn gần con nhỏ. Trái lại, tôi yêu nó vô chừng. Nhưng con Elga còn nhỏ quá. Nó phải được ở gần mẹ hơn là gần cha. Mặt khác, Thu Hà tỏ ra ghét bỏ con nhỏ ra mặt. Sợ nó bị hành hạ trong những lúc tôi vắng nhà, tôi nghĩ tốt hơn là đưa nó về cho Marlène.

Hôm gặp lại nhau, lạ lẫm. Người mở cửa cho tôi là Karl. Thấy tôi, y sững người rồi đưa tay bắt tay. Tôi thân nhiên bắt tay Karl. Y mừng rỡ:

"Anh không thù oán tôi sao?"

Tôi lắc đầu:

"Không".

"Thành thực?"

"Phải. Thành thực không thù không oán".

"Anh không nghĩ tôi là một thằng khốn nạn đã cướp mất Marlène của anh?"

Tôi gật:

"Có. Tôi nghĩ anh là một thằng khốn nạn. Tuy vậy, tôi không thù hận. Tại Marlène, không phải tại anh. Không anh thì cũng sẽ là những thằng khốn nạn khác".

Karl ngập ngừng:

"Tôi rất ân hận".

Bỏ qua câu nói của Karl, tôi hỏi:

"Marlène đâu?"

"Trên lầu".

"Tôi muốn gặp".

"Anh ngồi chơi, mười lăm phút nữa Marlène sẽ xuống".

Tôi chỉ tay vào con Elga:

"Tôi đến để điều đình với Marlène về đứa nhỏ này. Chỉ có thế, không có gì khác".

Karl hỏi:

"Điều đình thế nào?"

"Tôi không nuôi nổi con Elga. Tôi cũng đã lấy một người đàn bà khác làm vợ. Người đó không thương yêu Elga chút nào. Tôi muốn đưa trả cháu cho Marlène".

Karl cau mày:

"Hơi phiền".

"Anh không muốn?"

"Đâu phải vậy. Chuyện này chẳng ăn nhằm gì đến tôi. Con nhỏ ở đây với chúng tôi cũng được. Phần một nỗi là chúng tôi sắp đi xa".

Tôi ngạc nhiên:

"Anh không ở đây nữa?"

Karl lắc đầu:

"Sở vừa thuyền chuyển tôi sang Thái Lan, một chi nhánh mới được thành lập ở Vọng Các. Cuối tháng tôi sang bên đó, Marlène sẽ đi cùng".

Tôi ngẫm nghĩ rồi nói:

"Marlène có thể đưa con Elga đi theo, nếu nàng muốn".

"Như thế anh sẽ không bao giờ gặp lại con anh nữa".

Tôi nhún vai:

"Đành vậy. Tôi đã mất hết những gì đã có với Marlène. Mất thêm một đứa con cũng chẳng sao".

Tôi bỗng con Elga trên tay, ngồi chờ Marlène ở phòng khách. Biết sự có mặt của y, dầu sao cũng làm tôi khó chịu, Karl nói dối có việc bận phải đi, và ra khỏi nhà. Ngồi lại một mình, tôi cố gắng tạo cho mình một thái độ bình tĩnh, mặc dầu đầu óc tôi bồn chồn xao xuyến. Nhìn quanh, căn phòng khách với những đồ đạc và cách thức trang hoàng, bài trí của nó đã nói lên, đậm đà, sự có mặt của Marlène. Ở đâu, ở với ai, với Marlène, cũng là màu xanh nhạt, xanh đậm cùng khắp. Cũng là những chiếc ghế bành lùn, thấp, những đồ đạc hình dáng tân kỳ, táo bạo và một cái quây rượu ở một góc phòng. Có tiếng chân trên cầu thang. Marlène đi xuống. Hơi thở tôi như ngừng đứng lại trong ngực. Marlène vẫn vậy. Nảy lửa, kêu gọi. Nảy lửa một cách sỗ sàng. Kêu gọi một cách khiêu khích. Như thời kỳ chung sống với tôi, ở nhà, gần như Marlène không mặc quần áo.

Nàng để chân trần, chỉ mặc một cái quần đùi ngắn cũn cỡn. Một cái áo chemise ngắn tay, không cài khuy trước ngực. Thế thôi. Bên trong, không một mảnh vải nhỏ của quần áo lót. Marlène hơi già đi một chút. Vì cuộc sống trác táng, phóng dăng, buông thả đến tận cùng cho hoan lạc và đòi hỏi của xác thịt. Nhưng nàng vẫn đẹp. Đẹp rùng rợn.

Thấy tôi, nàng đứng lại một giây rồi chạy đến, cướp lấy con Elga ở trên tay tôi. Nàng ôm ghì lấy con nhỏ. Hôn như mưa vào mặt vào tóc nó. Marlène như thế. Muôn thuở như thế. Tình cảm đã không biểu lộ ra thì thôi. Đã biểu lộ, là những biểu lộ bốc lửa. Nàng đúng là một trái quả diêm sơn. Tôi lặng lẽ. Một lúc. Rồi Marlène nhìn tôi:

"Anh vẫn mạnh".

Tôi gật, ghen ngào không nói được.

"Anh ngồi xuống đó".

Tôi làm theo, như người mất hồn. Marlène ôm con, ngồi xuống trước mặt tôi. Nàng hỏi:

"Anh vẫn ở chỗ cũ?"

Tôi gật:

"Phải, Vẫn chỗ đó".

"Anh đã trở lại với người tình cũ của anh, người đàn bà đã ra đón anh ở phi

trường Tân Sơn Nhất phải không?"

Tôi hỏi:

"Sao em biết?"

Marlène nhún vai:

"Nghe thiên hạ đồn. Chẳng sao. Hỏi thế. Em đã làm khổ anh nhiều. Chính em đã bỏ anh, lừa dối anh, làm cho anh nhục nhã điếu đứng. Em là người có lỗi. Bây giờ anh làm gì cũng là quyền tự do của anh. Marlène đến quây rượu, lấy hai ly rượu đem tới. Tôi đón lấy".

"Anh được sung sướng không?"

Tôi nhún vai thay cho câu trả lời mà tôi không muốn trả lời.

"Anh đến kiểm em có việc gì?"

Tôi chỉ con Elga:

"Giao nó lại cho em nuôi dưỡng".

"Sao vậy?"

"Anh không giữ nó ở cùng với anh được".

Marlène nhìn tôi, trầm ẩn, tội nghiệp. Một người không sung sướng, che giấu thế nào cũng vẫn để lộ ra cái không sung sướng. Đóng kịch thần thánh thế nào cũng vô ích. Nhất là tôi đã ăn ở với Marlène bao nhiêu năm trời, Marlène đã hiểu tôi rõ quá!

"Anh đang gặp nhiều chuyện buồn bực?"

Tôi gật.

"Sao anh không sống một mình ít lâu đã. Trở lại với cuộc đời độc thân của anh. Với sự tự do của anh".

Tôi thở dài:

"Anh đã muốn thế mà không được. Anh đúng là cái thằng đàn ông khôn nạn. Suốt đời khổ vì đàn bà".

Marlène nhìn con Elga.

"Anh muốn giao nó lại cho em, Karl chưa nói cho anh biết em sắp sang Thái Lan với y?"

"Đã. Đã nói".

"Thế này thì em phải đưa con nhỏ đi theo rồi. Phiên thật".

Căn phòng đột nhiên rơi vào một vực thăm yên lặng hoàn toàn. Trong sự im lặng này, một sự thảm hại hiện rõ. Đó là cái sự một người cha và một người mẹ cùng không muốn vương bận vì đứa con nhỏ. Tội nghiệp cho con Elga. Phút ấy, tôi đã nhìn thấy tuổi ấu thơ của nó không phải là một thiên đường tuổi nhỏ. Mà nó sẽ khổ sở, điếu đứng ngay từ những tháng ngày thơ ấu. Tôi và Marlène, cả hai chúng tôi cùng đáng tội chết, cùng ích kỷ, cùng hèn nhát như nhau. Cuối cùng Marlène cất tiếng:

"Thôi cũng được. Em sẽ cố gắng nuôi nó. Anh khỏi lo".

Tôi hỏi Marlène:

"Em sang Thái Lan định làm gì?"

"Mở một hộp đêm".

Thế là hết. Người vợ cũ của tôi sắp làm nữ chủ nhân một hộp đêm. Cuộc sống của Marlène, con người của Marlène hoàn toàn thay đổi. Tôi hỏi:

"Em có thể cho anh địa chỉ ở bên ấy?"

"Để làm gì?"

"Viết thư. Anh muốn luôn luôn nhận được tin tức của con anh".

"Bao giờ em sang Thái Lan sẽ ở đâu, chừng nào có chỗ ở nhất định, em sẽ biên thư ngay cho anh biết".

Tôi thấy không còn lý do nào ngồi lại nữa. Lòng tự ái của tôi buộc tôi phải về, không cho phép một biểu lộ tình cảm yếu đuối nào. Marlène cũng không giữ tôi ở lại. Nét mặt nàng tuy vậy cũng hơi thoáng một chút buồn rầu ngậm ngùi. Hỏi tôi:

"Từ nay đến hôm em đi, anh đến đây với con lần nào nữa không?"

"Không".

"Tùy anh. Nếu anh muốn thế".

"Anh sẽ ra phi trường".

Marlène nhắc lại:

"Tùy anh. Nếu anh muốn thế".

Tôi đón lấy con Elga trong tay Marlène. Con nhỏ không theo mẹ, cũng không theo cha. Nó để cho tôi bồng, không phản kháng, không vồ vập. Ánh mắt nó thờ ơ, ngơ ngác. Khuôn mặt nó lững lờ, bất động. Cha mẹ nó còn ở bên cạnh, cha mẹ còn sống sờ sờ ra đó mà con nhỏ đã như một đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ. Tôi ôm con nhỏ thật chặt. Sự xúc động đến bất chợt. Tôi dần dụa nước mắt. Một lát như thế, thật lâu. Rồi tôi quay mặt đi chỗ khác, giấu những giọt nước mắt. Trả lại con Elga cho Marlène, tôi đi nhanh ra đường. Không bao giờ tôi được nhìn thấy con tôi nữa. Lần đó là lần cuối cùng. Một tuần sau, Marlène sang Thái Lan với Karl. Tôi nhận được thư nàng một lần. Trong thư nói con Elga vẫn khỏe mạnh, được nuôi dưỡng chu đáo tử tế. Tôi cũng biết vậy thôi. Một lần, tôi mua một vài thứ đồ chơi, gửi cho con gái tôi. Rồi ít lâu sau, đâu một vài tháng gì đó, tôi nhận được một bức điện tín, báo một tin đau đớn. Con Elga đã chết. Bị thương hàn. Đưa vào nhà thương, hôm sau con nhỏ tắt nghỉ.

Hình ảnh đứa nhỏ chết ở một nơi chốn xa lạ ám ảnh tâm trí tôi đến ngày nay.

Tôi không làm sao quên được nó. Ánh mắt lặng lẽ buồn rầu của nó. Mái tóc vàng ánh, cái cằm nhỏ, những ngón tay gầy guộc, xanh yếu của nó. Tôi thấy tôi có tội. Tôi biết tôi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về cái chết của con Elga.

Bây giờ, trở lại với Thu Hà. Càng chung sống với Thu Hà tôi càng khám phá thấy ở Thu Hà nhiều đam mê và cái mê lớn nhất là kim cương, hột xoàn. Thu Hà thân với Liễu vì vậy. Liễu là một thứ trung gian cho mọi người mua và bán kim cương. Mỗi lần Liễu tới, việc đầu tiên là hai người đàn bà nói chuyện về kim cương trước đã. Họ kéo nhau ra một góc nhà. Những viên kim cương được đưa ra. Câu chuyện kéo dài hàng giờ, làm tôi sốt ruột. Một hôm, tôi tức giận:

"Đàn bà không có việc gì khác nữa?"

Liễu tròn mắt:

"Việc này là việc chính".

Tôi nhún vai:

"Đàn bà muôn thuở là thế, không có kim cương, không được hay sao?"

Thu Hà điềm nhiên:

"Không được là chuyện tất nhiên. Không thích trang sức, không mê kim cương, hột xoàn, không phải là đàn bà".

Tôi bực bội:

"Sự say mê nào cũng phải có một giới hạn. Quá, là một lỗi bịch".

Thu Hà lớn tiếng:

"Chuyện đàn bà chúng em có ăn thua gì đến anh đâu. Em đã thích gì, anh cấm em cũng không được đâu".

Cái sự đàn bà thích kim cương và những đồ trang sức tôi biết là chuyện thường. Không thích những thứ đó lại không là đàn bà nữa. Tôi yêu lắm những người đàn bà làm dáng, thích ăn mặc, thích làm đẹp. Lúc nào cũng phải là một bông hoa cho đàn ông nhìn ngắm, chiêm ngưỡng. Đàn bà như thế, không thể khác. Nhưng Thu Hà và Liễu với những viên kim cương của họ lại không phải như vậy. Sự mê thích có một vẻ gì khoe khoang, rởm đời, rất đáng ghét. Chạm đầu trên những viên kim cương, Thu Hà và Liễu hình như không còn biết gì đến mọi người và đời sống chung quanh. Họ bàn bạc một cách say mê, cay cú. Họ thì thầm to nhỏ như họp hội kín. Những lúc đó, tôi có cảm tưởng không còn một mảy may giá trị nào nữa, đối với Thu Hà. Tôi cũng chỉ như một cái bàn, cái ghế, một đồ đạc trong nhà. Liễu và những viên kim cương đáng ghét của Liễu đột nhập vào ngôi nhà đáng thương của tôi bằng một đột nhập ghê gớm đến nỗi một buổi tôi phải gây với Thu Hà.

Hôm đó, Liễu không đến. Ngôi nhà yên tĩnh hẳn. Tôi mừng như người trúng độc đắc cả cặp. Buổi tối, sau bữa cơm, tôi ngồi với Thu Hà ở phòng khách, xem truyền hình. Thu Hà ngáp dài ngáp ngắn. Thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa. Tôi hỏi:

"Em chờ ai vậy?"

"Sao giờ này không thấy Liễu nó tới".

Tôi bực mình:

"Mới tới hôm quan. Hôm nay Liễu tới nữa để làm gì vậy?"

"Liễu hẹn cho em coi một đôi hoa tai kim cương".

Tôi giậm chân la lớn:

"Lại kim cương. Lúc nào cũng kim cương".

"Em đang cần một đôi hoa tai mà!"

Tôi xua tay:

"Nói chuyện khác đi".

Thu Hà chán nản:

"Chẳng có chuyện gì để nói hết".

Tôi kinh ngạc:

"Chúng mình không còn chuyện gì để nói?"

Thu Hà lảng sang chuyện khác. Vẫn chuyện của Liễu. Nàng khen Liễu đủ điều. Nào là Liễu vui tính, dễ thương, nhờ việc gì được ngay việc nấy. Nào là Liễu nói chuyện có duyên, chu đáo với bạn bè, nhà có Liễu vui như trong nhà có hội lớn. Thu Hà tắt máy truyền hình, vẻ buồn chán hiện rõ ra nét mặt. Buổi tối mà tôi muốn kéo dài trong thân mật, ấm cúng của hai vợ

chồng được có nhau hoàn toàn trong một thế giới riêng tây, biến thành một buổi tối găng gượng, không còn gì vui thú. Tôi hỏi Thu Hà về Liễu, bằng lối hỏi móc máy, ác ý:

"Chồng con Liễu ở đâu?"

Thu Hà trả lời, ngon lành:

"Bỏ chồng. Con không có. Tự do hoàn toàn".

Tôi nhún vai:

"Thảo nào".

"Anh nói thế là nghĩa lý gì?"

"Nghĩa lý như thế này: nhà mình không ở, cứ đến phá phách, quấy nhiễu những gia đình người khác".

Thu Hà nghiêm trang:

"Anh đừng quên Liễu là bạn thân của em, và em mời Liễu tới đây".

Tôi bực bội:

"Lúc nào cũng Liễu. Sáng Liễu, chiều Liễu. Em sống với anh hay với mấy bạn gái nạ dòng của em? Anh là chồng em hay Liễu là chồng? Biết thế này..."

Lỡ lời, tôi bỏ lửng luôn câu nói. Thu Hà đâu chịu cho qua đi sự lỡ lời đó.

Nàng sùng sộ:

"Biết thế này là thế nào?"

Tôi đầu dụi:

"Anh không định nói gì hết".

Thu Hà quát lớn:

"Có. Anh định nói biết em có nhiều bạn gái như thế này, anh không thèm lấy em, chung sống với em, phải thế không? Em có muốn lấy anh đâu? Anh bị con vợ đầm nó cấm sùng, làm cho điều đứng, thân tàn ma dại, anh tìm đến em..."

Thu Hà đi đi lại lại như một con hổ cái gầm gừ tức giận trước mặt tôi. Tôi ngồi im, thở dài nảo ruột. Đàn bà. Đàn bà. Những người đàn bà thoát điệu dàng, hiền hậu, thoát tức giận độc ác. Họ hành hạ đàn ông, coi người chồng như một thứ trò chơi và người tình như một cần thiết chốc lát. Không có một bà tiên nào hết. Chỉ có những bông hồng bọc gai nhọn. Chỉ có những con quỷ trá hình. Tôi đối phó không được, không nổi. Hết người đàn bà này đến người đàn bà khác, họ làm xiệc trước mặt tôi, họ đưa tôi và mê hồn trận, tôi hoang mang không tìm ra được lối thoát. Đánh lại chỉ mặc họ muốn làm thế nào thì làm. Thu Hà đã làm thế. Theo ý muốn của nàng.

Nghĩa là vào thẳng buồng ngủ, mặc quần áo, xanh sắc tay đi thẳng ra cửa.

Tôi hỏi:

"Em đi đâu?"

"Đến nhà một con bạn gái. Được không?"

Tôi nhún vai:

"Em muốn làm gì thì làm. Cốt nhất đừng làm những chuyện khiến anh phải bực mình".

Thu Hà nhìn tôi, nhìn đăm đăm. Như nàng mới khám phá thấy ở tôi một người đàn ông mới. Rồi nàng đi thẳng ra cửa.

Tôi ngồi nhà một mình. Chán nản, mệt mỏi. Không biết làm gì, tôi đành lấy rượu ra uống. Đã tưởng bỏ được rượu. Đã tưởng không cần đến rượu. Tôi lầm. Tôi cần rượu như người tình nhân chung thủy nhất. Rượu trở thành nguồn ai ủi vô tận. Chai rượu đặt trước mặt, nỗi buồn đầy trong lòng, tôi rơi chìm mau chóng vào một cơn say choáng váng. Tôi nghĩ đến Thu Hà. Nàng đang ở nhà Liễu, chắc chắn là như vậy. Hai người đàn bà đang nói về tôi, chắc chắn là như vậy. Nói những điều không hay, không đẹp. Bao nhiêu cái xấu, cái hỏng của tôi đang được họ đem ra kiểm điểm lại, từ cái xấu đầu tiên đến cái xấu cuối cùng. Ý nghĩa này làm cho tôi tức giận muốn phát điên.

Tại sao Thu Hà đi, tôi lại không làm như thế? Tôi thấy tôi đứng lên, cũng vào buồng ngủ, cũng mặc quần áo như Thu Hà, cũng phăng phăng đi ra đường như Thu Hà. Thật đúng là cái trường hợp chồng ăn chả vợ ăn nem, anh đi đường anh, tôi đường tôi. Hạnh phúc gia đình chỉ còn là một thứ đồ vật phế thải, một cái giẻ rách.

Đêm tuyệt vọng. Chỉ có tâm hồn tôi không đẹp mà thôi. Mười lăm phút sau, tôi đã ngồi ở quầy rượu, trước mặt Nguyệt. Tôi gặp lại Nguyệt đêm hôm đó, tâm trạng cũng tương tự như tôi gặp Nguyệt lần đầu. Gọi một ly rượu rồi tôi hỏi Nguyệt:

"Còn nhớ tôi không?"

Nguyệt đã nhìn thấy tôi từ phút tôi đẩy cửa bước vào. Nàng mặc một bộ đồ lụa màu trắng, rất đơn giản, mái tóc vấn cao, để lộ cái cổ trắng ngần, tròn trĩnh. Ánh sáng một ngọn đèn màu xanh nhạt từ mặt quầy chiếu ngược lên, tạo cho khuôn mặt Nguyệt một vẻ đẹp lung linh hư ảo. Nàng thật đẹp. Trong đêm Nguyệt là một bông hoa quỳnh, chỉ nở về đêm. Nguyệt nghiêng đầu:

"Nhớ. Sao quên được?"

Tôi ngạc nhiên:

"Tôi chỉ mới đến đây một lần".

"Anh là một khách hàng khác thường".

Tự ái được ve vuốt, tôi hỏi:

"Đến một lần nhưng mọi người đã phải nhớ?"

Nguyệt cười:

"Đúng vậy".

"Tôi có cái gì đặc biệt".

Nguyệt làm bộ tìm kiếm, ngẫm nghĩ:

"Vẻ buồn bã của anh, một vẻ buồn trầm lặng nhưng thâm thía, ghê gớm".

Tôi cười:

"Lúc khác, tôi vui lắm".

"Bây giờ, không vui?"

Tôi gật:

"Buồn, phải đi tìm cô Nguyệt".

Nguyệt cười, vui thú:

"Mỗi lần có chuyện buồn, anh lại đi tìm em như thế này?"

Tôi gật:

"Và chỉ tìm một mình Nguyệt".

"Sao vậy?"

"Nguyệt mới có đủ cái vui, cái hay làm tôi hết buồn".

Nguyệt cau mày làm bộ trách móc, một sự trách móc rất nũng nịu, rất đáng yêu:

"Thế thì nỗi buồn của anh cũng tầm thường lắm".

Tôi cãi:

"Đâu có. Lớn lao, kinh khủng".

"Nhỏ".

Đến lượt tôi hỏi:

"Sao vậy?"

"Vì chỉ thỉnh thoảng anh mới cảm thấy sự cần thiết phải đi tìm em. Đêm nào anh cũng cần, đêm nào anh cũng kiếm, như thế, em mới tin được anh buồn lớn lao, buồn ghê gớm".

Tôi đập mạnh tay xuống mặt quây:

"Từ đêm nay sẽ như thế. Bằng lòng chưa?"

Nguyệt lắc đầu:

"Không, vì em không muốn anh đến đây chỉ để giải buồn. Em chỉ là một thứ để giải khuây cho anh, như một ly rượu, một bài nhạc thì chán lắm. Em muốn hơn".

"Như thế nào?"

"Em không là gì hết. Hoặc phải là nguồn vui mới cho anh".

Nguyệt nói chuyện thật thông minh, kể nói chuyện với nàng bắt buộc cũng phải thông minh theo. Trong khi trò chuyện, Nguyệt có một số những cử chỉ tôi rất yêu thích. Như những ngón tay nàng thỉnh thoảng lại đưa lên, lùa nhẹ vào mái tóc, cái cử chỉ thông thường này người đàn bà nào cũng có, nhưng không ai duyên dáng yêu kiều bằng Nguyệt. Như hàng mi dài và cong vút chớp nhẹ, mỗi khi Nguyệt mỉm cười, như nàng có hai núm đồng tiền xinh đẹp chưa từng thấy. Nguyệt ngồi trên ghế, chững chạc, nhỏ nhắn, vẻ đẹp của nàng là sự thanh thoát khác thường. Tôi đã nghĩ đến một bông hoa. Còn nghĩ đến một cánh bướm. Nguyệt là cánh bướm đêm, rất thướt tha trong bầu ánh sáng màu xanh nhạt. Có được người đàn bà này là người tình, cuộc sống chừng như cũng nhẹ nhõm, cũng dễ chịu thêm nhiều lắm. Đêm hôm đó, những cái ly lại xếp thành một hàng dài trên mặt quây. Tôi say, lại ném Thu Hà vào một xó góc quên lãng. Nguyệt, đêm đó mời tôi uống rượu. Nàng nhất định không cho tôi trả tiền. Càng về khuya câu chuyện càng gẫn bó, Nguyệt càng rục rờ, đầm thắm. Phòng trà đóng cửa. Tôi xin được đưa Nguyệt về nhà. Nàng ngập ngừng chưa chịu.

"Lần trước tôi đã yêu cầu. Để được biết Nguyệt ở đâu. Nguyệt từ chối. Lần này phải khác lần trước".

Nguyệt cười:

"Em bằng lòng thì anh hết buồn không".

Tôi nói:

"Hết từ lâu rồi. Từ lúc mới đến".

"Được. Đưa em về. Nhưng biết chỗ ở của em thôi nhé!"

"Không được vào?"

"Lần sau?"

Tôi đưa Nguyệt về tới cửa nhà nàng. Lúc ở quán rượu đi ra, Nguyệt đã nói trước nàng chỉ bằng lòng cho tôi đưa về tới nhà. Để biết chỗ ở cho lần sau. Tôi cũng hứa với Nguyệt như vậy. Nhưng lời hứa không có ý nghĩa gì hết, đối với một kẻ say rượu. Tôi đòi lên nhà Nguyệt. Nguyệt cười, chỉ phản đối chiếu lệ. Nàng nói đùa:

"Chưa chi anh đã mất tín nhiệm. Tin anh làm sao được nữa".

Tôi năn nỉ:

"Lên cho biết nhà. Năm phút. Cam đoan không ở lại lâu hơn".

Nguyệt cười:

"Em có đuổi anh đâu mà anh phải nói thế. Đã lên, anh ở hẵn nửa tiếng, một giờ. Lên năm phút lên làm gì".

Tôi đi theo Nguyệt trên những bậc thang của một cầu thang lộ thiên cao vút. Hơi đêm lạnh làm cho cơn say của tôi giảm sút. Cái trạng thái quay đảo choáng váng chỉ còn là một ngất ngư dịu dàng. Tới hết cầu thang, Nguyệt đứng lại trước một cánh cửa đóng kín. Nàng quay lại thì thầm:

"Nói nhỏ cho con em ngủ".

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, tôi rón rén theo Nguyệt bước vào. Căn phòng nhỏ, xinh xắn. Một bộ sa lông kê ở một góc. Giữa phòng, một tấm đệm trải rộng. Trên mặt đệm, hai đứa trẻ nhỏ ôm lưng nhau ngủ bần bật, giấc ngủ thần tiên ngon lành nhất của tuổi thơ. Nguyệt nhìn xuống hai đứa con nàng bằng một cái nhìn đầy mến thương, cảnh tượng có vẻ gì vừa ngộ nghĩnh vừa khác thường làm cho tôi xúc động. Tôi đứng ngây người nhìn Nguyệt. Phút đó, tôi không còn thấy Nguyệt là một người đàn bà truy lạc, sống với đàn ông, ban đêm và những ly rượu mạnh nữa. Chỉ còn thấy Nguyệt là một người mẹ, cũng đáng kính trọng như tất cả những người mẹ khác. Những lượng rượu cuối cùng còn sót lại trong cơ thể tan biến hẳn.

Nguyệt chỉ tay xuống hai đứa nhỏ:

"Con em".

Nàng cười buồn:

"Những đứa nhỏ không có cha, anh thấy chúng đáng thương không?"

Tôi đáp:

"Còn có em, chúng cũng không đáng thương lắm. Chúng cũng như những đứa trẻ khác".

Tôi ngập ngừng:

"Chúng còn sung sướng hơn anh nữa".

Nguyệt ngạc nhiên:

"Sao vậy?"

Tôi thở dài:

"Anh có một đứa con gái. Cũng nhỏ như đứa nhỏ nằm kia. Nó đã đi theo mẹ nó sang Thái Lan. Anh coi như không bao giờ thấy mặt nó nữa".

Nguyệt hỏi:

"Anh uống rượu say, anh buồn vì thế?"

Tôi nhún vai:

"Còn nhiều chuyện buồn khác. Nhưng thôi, chẳng nói làm gì, buồn thêm. Phòng riêng của em đâu, hay mấy mẹ con chỉ có căn phòng này?"

Nguyệt chỉ tay vào một cánh cửa đóng kín ở cuối phòng.

"Có chứ. Em phải có một phòng riêng, để nghỉ ngơi. Trong ấy có máy lạnh".

Nguyệt cười:

"Có cả rượu cho anh nữa. Rượu nhà em ngon hơn rượu ở tiệm. Anh vào đây".

Tôi theo Nguyệt đi vào phòng ngủ của nàng. Căn phòng khá âm cúng, thơ mộng. Qua lối trang hoàng, bài trí, tôi biết Nguyệt là người có óc mỹ thuật sâu sắc. Nguyệt chỉ tay xuống mặt đệm phẳng phiu, nói tôi ngồi đó và chờ cho nàng nằm phút, nàng lấy quần áo ngủ, vào buồng tắm. Tôi nghe tiếng nước đổ ào ào vào bồn rửa mặt. Lúc Nguyệt trở ra, khuôn mặt nàng đã trút hết mọi lớp son phấn. Bộ đồ ngủ màu xanh nhạt, lụa mỏng mềm mại. Vẻ khốc liệt của người đàn bà đêm đêm ngồi sau quầy rượu không còn nữa. Nguyệt bật đèn sáng, cho tôi nhìn thấy rõ nàng. Tôi nhìn, và rất bằng lòng. Nhiều người đàn bà làm cho tôi nhản mặt khi họ không còn được che đậy bởi một lớp phấn son nào nữa. Khi đó, sự thật hãi hùng hiện ra. Sự thật của những đường nhăn tổ cáo một tàn héo phũ phàng. Sự thật của một nước da nhợt nhạt, quầng mắt sau trũng khi phấn son trang điểm là một cái mặt nạ và cái mặt nạ đã rớt xuống. Những người đàn bà lấy đêm làm ngày như Nguyệt phần lớn đều như vậy. Nàng thì tươi mát, trẻ trung, nhẹ nhõm hơn bao giờ. Đời sống ban đêm chưa tàn phá được Nguyệt. Về tới nhà riêng, bông hoa đêm này lại tươi thắm hơn.

Nguyệt ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi hỏi:

"Em ở một mình đã bao nhiêu lâu?"

"Ba năm".

"Thế là lâu hay mau?"

Nguyệt cười:

"Em cũng không hiểu nữa. Mấy tháng đầu, sự lẻ loi trống trải làm em xao xuyến khổ sở, không đêm nào ngủ được. Thời kỳ đó, em đã nghĩ là không có một người đàn ông nào bên cạnh là không xong. Rồi em cũng quen dần. Bây giờ lại thấy cái chuyện ở một mình dễ chịu hơn là chung sống với một người".

Tôi hỏi đùa:

"Nhất định ở vậy đến suốt đời?"

Nguyệt nghiêng đầu. Nàng luôn luôn nghiêng đầu làm cho mái tóc chạy dạt về một phía. Nghiêng đầu là một trong những cử chỉ đáng yêu nhất của Nguyệt.

"Không hẳn".

"Ai yêu thương Nguyệt thành thực, em có bằng lòng chung sống với người đó?"

Nguyệt cười:

"Tất nhiên là có".

"Anh đây này, anh thương yêu em thật tình".

"Em chưa thể tin như vậy. Chúng mình mới gặp nhau lần này là lần thứ nhì".

"Người ta có thể yêu nhau ngay từ lần gặp thứ nhất".

"Đúng. Nhưng đó là trường hợp mấy người trẻ tuổi. Anh và em khác. Chúng mình cùng lớn tuổi cả rồi. Chẳng thể có được tiếng sét ái tình nào nữa".

Tôi ôm ngang lưng Nguyệt:

"Anh nghĩ chúng mình có thể trở thành bạn thân của nhau".

Nguyệt gật đầu:

"Em cũng nghĩ vậy".

"Anh đến đây với em có phiền phức gì không?"

"Đôi khi anh sẽ đụng đầu với mấy người đàn ông. Nếu anh không lấy thế làm khó chịu thì không có chuyện gì phiền phức hết".

Tôi hỏi:

"Những người đàn ông ấy là ai?"

Nguyệt nhún vai:

"Anh biết đến họ làm gì?"

Nàng nói tiếp, nửa buồn rầu nửa nghịch ngợm:

"Loại đàn ông qua đường. Chẳng tình nghĩa sâu nặng gì. Nhưng em cần họ. Thích hay không thích họ, em cũng vẫn phải giao thiệp với họ như thường".

Tôi cau mày:

"Sao vậy?"

Nguyệt điềm nhiên:

"Họ cho em tiền. Em thì lúc nào cũng cần tiền".

"Cần nhiều lắm không?"

Nguyệt cười thành tiếng.

"Khá nhiều, mà anh hỏi làm gì vậy? Em tiêu xài hoang phí lắm. Lại phải nuôi mấy đứa nhỏ. Tháng tháng phải đưa tiền về cho mẹ em nữa".

"Bà cụ ở đâu?"

"Em còn một mẹ già. Nhà rộng thì đã mời bà cụ về ở cùng. Nhưng nhà chật chội quá. Vả lại, đàn ông ra vào thế này, để bà cụ ở đây không tiện chút nào hết, anh có thấy như thế không?"

"Thấy".

Tôi làm bộ muốn đứng lên:

"Nếu những người đàn ông nào đến đây cũng phải đem lại cho Nguyệt một cái gì thì anh sợ anh không đến đây được nữa".

Nguyệt kinh ngạc:

"Sao vậy?"

"Anh không có tiền. Anh chẳng đem lại cho em được gì hết. Ngoài những tình cảm không cần thiết".

Nguyệt kéo tôi ngồi xuống cạnh nàng.

"Tình cảm chân thật thì tình cảm quý hơn tiền bạc".

Nguyệt đưa tiền tôi xuống cầu thang. Chúng tôi đứng với nhau trên một hè đường vắng lặng. Mặt đường về khuya rộng thênh thang. Suốt từ đầu phố

tới cuối phố, không một bóng người qua lại. Những hàng cây đứng im, ngọn cây chỉ hơi lay động theo chiều gió đêm thổi nhẹ. Cái bóng Nguyệt đỏ dài trên mặt đường. Một cái bóng thật nhỏ bé, thật dễ thương. Tôi nhìn Nguyệt, càng có thêm những tình cảm tốt đẹp. Sống một mình. Làm chủ một gia đình. Có mẹ già lại phải nuôi hai đứa con nhỏ. Vậy mà nàng sống thật ung dung bình tĩnh. Nàng can đảm, nghị lực hơn tôi nhiều. Tôi nói cho Nguyệt biết như vậy.

Nguyệt cười, mái tóc lay động theo gió khuya.

"Anh tưởng thế chứ không phải đâu. Em cũng chỉ là một người đàn bà".

Tôi nói:

"Không ai nhìn thấy sự mềm yếu đó".

Nguyệt tiết lộ một bí mật:

"Em giấu".

"Tại sao phải giấu?"

"Vì kiêu hãnh. Em không muốn cho ai nhìn thấy thảm kịch của mình. Không ai thương mình hết. Họ chỉ cười mình thôi. Lúc mọi người cười đùa, em đã cười theo. Cười trước, cười lớn hơn những tiếng cười khác. Còn những lúc buồn, em buồn một mình. Nghiến răng lại, chịu đựng như thế hết tháng này qua tháng khác, hết năm này qua năm khác".

Tôi thở dài nghĩ đến tôi:

"Chịu đựng mãi thì chịu đựng là một cực hình".

Nguyệt nghiêng đầu:

"Anh cũng phải chịu đựng?"

Tôi gạt, lấy thuốc lá châm lửa hút. Hơi thuốc toả lan, khói thuốc xanh biếc bay tạt trong gió đêm mỗi phút một tràn đầy. Con đường nơi tôi đang đứng với Nguyệt trong khoảng khắc đã lồng lộng gió thổi. Mái tóc Nguyệt bay tung. Bộ đồ ngủ mỏng dính uyển chuyển từng lớp sóng lượn. Tôi nhìn Nguyệt nghĩ không có cái hình ảnh người đàn bà nào đứng trên đường khuya có thể đẹp bằng Nguyệt. Nguyệt là một cánh bướm đêm. Nguyệt là một đoá hoa quỳnh. Đen dịu dàng và xanh biếc. Như Nguyệt không chỉ là một đoá hoa, nàng còn là một vàng trắng.

Thấy tôi trầm ngâm, Nguyệt hỏi:

"Sao lúc nào anh cũng buồn quá vậy".

"Anh có nhiều chuyện buồn".

"Đàn bà?"

Tôi gạt:

"Phải. Và chỉ có một loại chuyện buồn như thế. Không có loại chuyện buồn khác".

Nguyệt nhìn tôi dăm dăm:

"Sao anh chịu cho đàn bà làm khổ?"

Tôi cười nhạt:

"Không chịu cũng không được".

"Phải phản ứng lại".

Tôi chán nản:

"Thú thật anh không biết phản ứng bằng cách nào hết".

Tôi cười nói đùa:

"Mách nước cho anh".

Nguyệt gật nói đùa theo:

"Lại đây em mách nước cho. Anh nhu nhược với đàn bà quá không được. Phải trị đàn bà, đừng để cho đàn bà trị mình".

"Khó lắm".

Nguyệt chép miệng:

"Anh cứ thế, chả trách được".

Tôi dụi tắt điếu thuốc dưới gót giày. Còn muốn đứng lại, nói chuyện với Nguyệt lâu hơn nữa, tôi biết đã đến giờ phải về nhà. Đi chơi khuya như thế này cũng đã là làm việc khác với thường lệ, kể từ ngày tôi chung sống với Thu Hà. Tôi đã giã từ cuộc sống phóng đãng. Đêm không thức khuya. Không gần gũi một người đàn bà nào khác ngoài vợ mình. Thu Hà đã không nhìn thấy sự thay đổi ấy là một cố gắng phi thường ở một người dễ lẫn mình vào phóng đãng, buông thả như tôi. Cuối cùng là kinh nghiệm mấy năm chung sống với Marlène, không giúp ích gì được cho tôi hết. Vẫn là đi trở lại một con đường cũ. Vẫn là đứng trước ngõ cụt một lần thứ nhì. Vẫn là sống lại với Thu Hà trong mối liên hệ chên vênh tôi đã có và đã dứt với Marlène.

Trong một khoảng khắc, một ý tưởng khác thường nảy sinh đột ngột trong tôi. Tôi muốn cứ đi thật lâu, mãi mãi trên những hè đường vắng lặng.

Không về nhà nữa. Không gặp, một người đàn bà nào nữa, kể cả Nguyệt. Tìm lại cho mình một cuộc đời độc thân, bay nhảy tự do như thời kỳ niên thiếu. Chặt đứt mọi hệ lụy. Phá vỡ mọi ràng buộc. Thế nhưng tôi đã yếu đuối, đã thoả hiệp quá rồi. Một cứng rắn tối thiểu tôi cũng không còn có nữa.

Tôi nói với Nguyệt:

"Thôi anh về".

Nguyệt nhắc lại:

"Cửa nhà em lúc nào cũng mở rộng cho anh. Anh lại chơi bất cứ lúc nào anh muốn".

Tôi gật:

"Cám ơn em".

Nguyệt ngạc nhiên:

"Em làm gì cho anh đâu mà anh cám ơn".

"Em vừa cho anh được sống những phút thật dễ chịu. Thế chưa đủ để cám ơn hay sao?"

Nguyệt nắm chặt lấy tay tôi, đi trở lên. Cái bóng nàng, nhìn thấy từ phía sau lưng, uyển chuyển trên từng bậc thang. Một bông hoa nở về đêm, một vầng trăng xanh biếc, một hương thơm dịu dàng, thoang thoảng, tôi nhìn theo Nguyệt, vẫn cứ nghĩ được về Nguyệt bằng ý nghĩ tốt đẹp như vậy.

Quay gót, tôi bước đi, lững thững trên hè phố về khuya. Bây giờ, trên mặt vỉa hè chạy dài, chỉ còn cái bóng tôi cô đơn thấp thoáng giữa những chùm lá. Tiếng chân tôi vang lên trong im lặng. Thành phố đã bắn bật ngủ thiếp. Những kẻ còn ở ngoài đường giờ này là những kẻ lạc lõng cô đơn. Tôi có

một mái nhà. Cũng như không có một mái nhà nào. Tôi có một người vợ. Hẳn hoi. Rõ ràng. Mà cũng như không, vì một người vợ phải là một thuộc về mình, vĩnh viễn và hoàn toàn. Vậy mà, Thu Hà đâu có thuộc về tôi. Nàng chỉ thuộc về nàng. Về tới nhà, tôi lại có thêm một bằng chứng cụ thể là Thu Hà không chịu thuộc về tôi, cũng chẳng chịu thuộc về ai nữa, nàng chỉ thuộc về một người duy nhất. Đó là nàng. Tôi chỉ thuộc về tôi. Thu Hà đã nói và đã sống như vậy. Thu Hà chỉ thuộc về Thu Hà.

Gần mười bảy tuổi

Chương 6

Tôi giận rồi ùng ùng ra khỏi nhà. Thu Hà đã trở về. Điều làm cho tôi kinh ngạc là Thu Hà không trở về một mình. Nàng đem theo về một đồng đàn bà. Trong số có Liễu, cố nhiên. Đám đàn bà này cũng không đến tay không, mà mang theo mấy cỗ bài. Nhà tôi trong một đêm, biến thành một sòng bạc.

Khi người chị Hai chạy ra mở cổng, thấy phòng khách sáng choang với những tiếng cười nói ồn ào vọng ra, tôi đã đoán được một tập hợp. Nhưng không ngờ là một sự tập hợp của những con bạc, trên một chiếu bạc:

Tôi hỏi:

"Ai làm gì trong đó?"

Người chị Hai:

"Mấy bà bạn của mợ. Đang đánh bài".

"Lâu chưa?"

"Chừng một tiếng rồi ạ!"

"Chị đang làm gì đó?"

"Mợ bắt con ngồi chia bài".

"Thế này thì loạn thật".

Tôi chỉ nói được như thế. Sự tức giận đã lên tới cực điểm của tức giận. Tôi xăm xăm chạy vào, với ý định sẽ đuổi hết bọn đàn bà ấy ra khỏi nhà, lập tức. Nhưng tôi đã không làm được như thế. Đã nói tôi nhu nhược, tôi thỏa hiệp quen rồi. Sự tức giận của tôi, dù mãnh liệt đến đâu, không bao giờ thể hiện được thành hành động. Marlène không sợ tôi. Thu Hà cũng xem thường là vì thế. Mà chẳng cứ Marlène. Thu Hà, tất cả mọi người đàn bà đều xem thường tôi, nếu chưa muốn nói là họ đã coi tôi như một trò hề.

Vừa lên tới bậc thềm, tôi gặp Thu Hà đi ra. Tôi quắc mắt nhìn, cố tạo cho mình một nét mặt hầm hầm, tức tối. Thu Hà đương đầu với tôi bằng một cái nhìn ngang ngược của nàng. Một giây im lặng căng thẳng. Tôi có thể đánh Thu Hà một cái tát. Và đáng lẽ phải như thế. Nhưng tôi chỉ đứng im.

Thu Hà hỏi:

"Anh đi đâu về?"

"Loanh quanh".

"Em đi anh cũng đi luôn, cho bằng nhau, phải thế không?"
Tôi đâm ra lúng túng như chính mình là người có lỗi. Thu Hà hát hàm:
"Em đưa mấy người bạn về đánh bài. Anh bằng lòng không?"
"Em có cái lỗi đặt anh trước một chuyện đã rồi. Luôn luôn như thế. Sao em không hỏi anh có bằng lòng hay không trước khi đưa họ tới?"
"Như thế tức là anh không bằng lòng?"
Không chờ tôi trả lời. Thu Hà chỉ tay vào trong nhà:
"Anh vào nói với họ là anh không bằng lòng. Sẽ không bao giờ họ tới đây nữa".
Chương đến thế là cùng. Thu Hà xứng đáng được tuyên dương là người đàn bà chương ách ngang ngược nhất thế giới. Điểm này Marlène còn thua xa. Marlène còn hiểu biết hơn. Thu Hà không thêm hiểu biết gì hết. Tôi ôn tồn:
"Em biết là bài bạc ở trong nhà thế này có thể đem lại rất nhiều phiền phức".
"Chẳng hạn?"
"Cảnh sát tới. Chúng mình sẽ bị bắt".
"Anh nhát như cáy".
Tôi thở dài, đi vào phòng khách. Một cảnh tượng bừa bãi phơi bày ra trước mắt. Bộ sa lông đã bị dẹp vào một góc nhà. Năm người đàn bà ngồi trên một chiếc chiếu hoa trên nền đá hoa. Biết tôi vào họ cũng không thèm quay lại. Riêng Liễu ngừng đầu lên, nói một câu nhạt hoét:
"Chung với em không?"
Tôi đứng lặng, buông thõng hai tay, nghĩ rằng nếu có một sự đột nhập trắng trợn khả ố nào vào đời sống của kẻ khác thì sự đột nhập của bọn đàn bà nạ dòng vào nhà tôi hôm đó không thể nào trắng trợn và khả ố hơn. Chỗ ngồi độc sách thường lệ của tôi không còn nữa. Sự yên tĩnh, sự yên tĩnh mà tôi coi ngang như một hạnh phúc không thể thiếu vắng trong đời sống hằng ngày của mình, đã bị phá hủy, tước đoạt. Đám đàn bà chẳng để ý đến sự có mặt của tôi dù một khoảng khắc ngắn ngủi. Họ vui đùa trở lại với canh bạc gay cấn. Những lá bài được ném rào rào xuống mặt chiếu kèm theo những tiếng cười thô tục, những tiếng chửi thề sỗ sàng. Mấy chiếc áo dài ném bừa bãi trên những thành thế. Đám đàn bà ở lại suốt đêm. Hẳn thế, Thu Hà đã lấy quần áo ngủ của nàng cho họ thay. Liễu, chương hơn, ngang ngược hơn, mặc một bộ đồ ngủ của tôi. Ngoài năm người đánh bài, lại còn có thêm một mụ ngồi châu rìa. Mụ này cong cớn nhất, ăn nói thô tục nhất, cười lớn nhất. Bên cạnh mụ là một cái gạt tàn thuốc lá, đã cao có ngọn. Mụ hút hết hơi thuốc này đến hơi thuốc khác, liên miên, không ngừng.
Tôi hỏi Thu Hà:
"Đình đánh đến bao giờ đây?"
"Lúc nào họ muốn thôi thì họ thôi".
"Chứ mình không bảo họ thôi được?"
Thu Hà thản nhiên:
"Các chị ấy đòi đánh bài ít nhất cũng tới sáng mai. Đang đêm khuya, không ai về nhà được".

Điều làm cho tôi ngạc nhiên không hiểu tại sao có những người đàn bà sống tự do, buông thả đến như thế. Họ toàn là những người đứng tuổi. Chắc hẳn là phải có chồng, con rồi. Tại sao họ bỏ nhà cả đêm một cách dễ dàng như vậy? Chồng con họ không ngăn cấm? Tưởng chỉ có một mình tôi nhu nhược, hèn yếu. Hoá ra, người đàn ông nào, thằng chồng nào bây giờ cũng nhu nhược, hèn yếu như tôi sao? Cảnh tượng đám bạc với mấy người đàn bà cười nói, cãi nhau vang động làm tôi nhớ đến một tài liệu đã xem trong một tờ báo ngoại quốc. Bài báo đó nói về người phụ nữ Hoa Kỳ bây giờ. Xã hội Hoa Kỳ bây giờ, người đàn bà là chủ. Là nữ hoàng, là công chúa. Họ nắm trong tay họ một ưu thế, một quyền uy tối thượng. Và đàn ông chỉ còn là một bầy nô lệ. Đàn ông mở cửa xe cho đàn bà bước xuống. Đóng cửa xe lại khi đàn bà đã lên xe. Ngoài đường thì như thế. Đi theo sau đàn bà xách đồ, hầu hạ. Làm đủ mọi thứ công việc phục dịch. Về đến nhà, còn "khủng khiếp" hơn. Làm bếp, làm vườn, rửa nhà, trông coi con cái. Một tay đàn ông làm hết. Còn đàn bà thì đến mỹ viện, tổ chức những cuộc tiếp tân, rong chơi qua tháng ngày. Có lẽ khắp thế giới bây giờ là như thế chăng? Thời làm chủ của người đàn bà đã điểm. Đàn ông lâm nguy. Đàn ông chỉ còn là một bầy nô dịch.

Tôi thở dài, vào buồng ngủ, đóng cửa lại. Tôi cố gắng tìm vào giấc ngủ, nhưng không được. Những tiếng cười đùa từ phòng khách lọt vào, vang động từng hồi trong đầu óc bức bối. Chợp đi được một chút, tôi lại bị đánh thức dậy, liền sau đó. Như thế cho đến hai ba giờ sáng. Đang chập chờn, nửa tỉnh nửa thức, bỗng nghe tiếng cửa phòng mở nhẹ. Cùng với cánh cửa mở hé, một bóng người lách vào. Tưởng là Thu Hà, tôi hỏi:

"Em đấy à!"

Cái bóng không trả lời. Cánh cửa được nhẹ nhàng khép lại. Tôi hỏi lớn hơn:

"Thu Hà phải không?"

Một tiếng trả lời, rất gần, ở đầu giường:

"Không phải Thu Hà đâu. Em".

Tôi giật mình. Người vừa lên tiếng là Liễu. Tôi nằm im, nghĩ là Liễu vào phòng ngủ chỉ để lấy một đồ vật gì đó, hoặc thay áo, rồi đi ra. Không phải là lần đầu mà đã nhiều lần, Liễu tự nhiên đi vào phòng ngủ của tôi như vậy. Sự kinh ngạc trở lại với tôi là Liễu không thay áo cũng không tìm kiếm gì hết. Mà lần bước trong bóng tối, Liễu đến sát thành giường, đặt mình ngồi xuống. Thái độ của Liễu thật khác thường. Liễu để tay lên người tôi. Năm lấy tay tôi. Bàn tay Liễu nóng bỏng. Tôi rút vội tay lại, nằm lúi vào trong, hỏi:

"Không đánh bài nữa sao?"

Liễu đáp, giọng lạc đi:

"Đang đánh. Em nhường cho mụ Tâm một lát".

Tôi hỏi:

"Thu Hà đâu?"

"Ngủ. Nằm ở ngoài đi vắng. Đang ngủ. Ngủ thật say".

Liễu có ý nhấn mạnh cho tôi nghe thấy, không nhầm lẫn, là Thu Hà đang

ngủ, thật say. Tôi đã hơi đoán ra dụng tâm của Liễu. Nhưng vẫn không dám tin con đàn bà dám liều lĩnh đến vậy. Tôi lại hỏi:

"Liều vào kiếm gì?"

Trong bóng tối, tiếng Liễu thì thầm, hơi thở dồn dập:

"Kiếm anh".

Tôi chưa kịp có một phản ứng gì thì Liễu đã nhào mình vào, nằm ngay xuống cạnh tôi.

Sự liều lĩnh của Liễu làm tôi kinh hoàng. Tôi nhớ là ở phòng khách, canh bạc đang tiếp diễn. Nếu Thu Hà có ngủ, nàng cũng có thể trở dậy bất cứ lúc nào, vào phòng, bắt gặp quả tang Liễu đang chiếm đoạt chỗ nằm của nàng. Tôi đẩy mạnh Liễu ra:

"Làm gì thế?"

Con đàn bà cười, năm ngón tay nhọn của nó lùa vào ngực tôi:

"Anh sợ?"

"Không thích".

"Thật không?"

Sự tấn công của Liễu thoát đầu làm tôi khó chịu, đã đánh thức ở tôi một thềm muốn rạo rức bất ngờ. Tôi không chống cự lại sự tấn công vũ bão của Liễu nữa. Nó là một con người đàn bà. Tôi là một thằng đàn ông. Hai đứa chúng tôi nằm với nhau trong bóng tối, trên một mặt đệm. Thì chuyện gì xảy ra phải xảy ra rồi, khó lòng tránh được. Lỗi cũng không ở tôi. Chẳng qua là tại Thu Hà hết. Tôi đã đòi nàng không được cho lũ bạn gái của nàng, nhất là thứ bạn gái như Liễu vào nhà. Thu Hà đã không chịu như thế.

Một lát, tôi đẩy Liễu ra, nói thầm vào tai nó:

"Đi ra".

Con đàn bà nằm im, nó cười:

"Tại sao vậy?"

"Ở ngoài họ biết".

"Mặc họ. Thấy em vào buồng anh là chúng nó biết rồi".

Tôi giật mình:

"Biết cái gì. Biết thế nào?"

"Biết em vào là vào với anh".

Liễu cười khúc khích:

"Em đâu có thích đánh bài. Chỉ thích kim cương, hột xoàn. Nhưng chúng nó rủ, em đến liền à. Biết thế nào cũng ở lại đến sáng".

Liễu lăn vào tôi, toàn thân không mảnh vải che đậy.

"Biết thế nào cũng lăn vào với anh".

Tôi ngẩn người. Thế là sự ham muốn táo tợn của Liễu không phải là một bùng cháy bất chợt, mà là một âm mưu, một dự tính từ trước. Đã nói đàn bà bây giờ có những loại người như Liễu. Như những con ngựa chứng, như một con quỳ cái. Liễu khoe:

"Em đã tính trước hết. Gọi thêm một mụ cho đi châu rìa là để một lúc nào đó nó thế chân cho em, cho em vào với anh. Nó còn đổ em có dám ở trong phòng với anh cả tiếng đồng hồ không?"

Tôi kêu lên:

"Thế nữa?"

Liều gật, thích thú ra mặt:

"Chứ sao? Lúc em nhường chân cho nó, nó ghé vào tai em thì thậm là nó biết em định làm gì rồi. Nó bảo cứ yên tâm, nó ngồi canh cho. Nếu Thu Hà thức dậy, nó sẽ đăng hăng thật lớn để báo hiệu cho em biết. Chưa có tiếng đăng hăng, tức là Thu Hà ngủ say. Như thế em vẫn còn nằm được với anh". Miệng nói, tay Liều ôm ghì lấy tôi. Sự ham muốn ở Liều vô tận, chưa được thỏa mãn hoàn toàn. Tôi đẩy vội Liều ra và ngồi lên. Thế này thì còn khác nào tôi là một trò chơi của mấy con đàn bà trắc nết? Ngôi nhà của tôi thế này thì đâu còn là một ngôi nhà, mà chỉ còn là một phòng ngủ, một khách sạn.

Liều muốn nằm lại, nằm nữa, nhưng thấy tôi đã quả quyết muốn chấm dứt, đành ngồi lên theo. Thái độ của Liều sau cuộc tình vụng trộm là cái thái độ của một người vừa thực hiện được một chuyện thật khác thường, và cũng thật vẻ vang. Cặp mắt Liều, tôi đoán thấy lóng lánh, sung sướng, mãn nguyện. Đùa với Liều, trò đùa thật nguy hiểm quá chừng. Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận đã để cho sự yếu mềm lôi cuốn. Tôi đuổi:

"Ra nhà ngoài đi".

Liều thì thầm:

"Sợ?"

Tôi gắt:

"Chẳng sợ ai hết".

Liều bầm tôi một cái đau nhói:

"Thế mới đúng, không sợ ai hết. Anh muốn đến nhà em không?"

"Không".

"Em lại đến đây với anh?"

"Cũng không".

"Sao anh nói anh không sợ".

Tôi dẫn giọng:

"Đùa một lần thôi, không thể có lần thứ hai. Em phải nhớ anh yêu Thu Hà, không muốn lừa dối Thu Hà chút nào hết".

Liều cười khúc khích:

"Thế này là đã lừa dối chưa?"

Con đàn bà trơ trẽn đến thế là cùng. Tôi thấy giận Thu Hà vô tả. Tại sao nàng có thể giao du với thứ bạn gái hư hỏng, bệnh hoạn như thế được? Trước khi đi ra, Liều còn nói tôi sẽ không từ chối nếu một đêm nào đó ở lại, hay một lúc nào đó, Thu Hà không có ở nhà, Liều lại len vào buồng ngủ với tôi như vừa làm. Cũng có lý. Thân thể mập mạp của Liều, những ham muốn bốc lửa của Liều là những quyến rũ mê hồn mà khó lòng một người đàn ông nào có thể cưỡng chống lại. Thu Hà không như Liều. Ham muốn và đòi hỏi dục tình ở Thu Hà rất chừng mực, từ ngày lấy tôi. Trước kia, chỉ ở trong tình trạng người tình của nhau, Thu Hà khác. Nàng cũng nồng nàn, cũng đắm thắm, cũng là một người tình tuyệt vời, trên cả hai phương diện tình cảm và thể xác. Từ ngày lấy tôi, có được tôi như một tư hữu hoàn toàn, gần như Thu Hà thấy cái việc vợ chồng gần gũi không cần thiết nữa. Nàng

chỉ thích gần những chuỗi hạt xoàn, những viên kim cương, và đám bạn gái lắm chuyện của nàng. Chính vì biết rõ như thế, Liễu mới dám lên vào phòng ngủ, khiêu khích tôi như Liễu vừa làm.

Liễu ôm lấy tôi. Bắt tôi hôn rồi mới chịu đi ra. Cánh cửa phòng đã đóng lại như cũ rồi, tôi nằm lặng đi, trong bóng tối. Điều mà tôi ao ước, tìm kiếm khó khăn đến thế hay sao? Tôi chỉ mong có một mái nhà êm ái, một hạnh phúc đơn giản, một người vợ hiền, sống bên nhau một cách êm đềm, hoà thuận. Marlène. Rồi Thu Hà. Cả hai chưa đem lại được cho tôi hạnh phúc đó.

Buổi sáng hôm sau, lúc tôi thức dậy, sự yên lặng của ngôi nhà có một vẻ gì thật bất thường. Nhìn sang bên cạnh không thấy Thu Hà đâu hết. Đồng hồ trên cái bàn ngủ gần đầu giường chỉ đúng tám giờ. Tôi nằm lặng một hồi lâu, lắng tai nghe ngóng. Không một tiếng động. Cuối cùng, tôi ngồi dậy, mặc quần áo, mở cửa đi ra.

Cái mà tôi nhìn thấy trước nhất là cái chiếu, vẫn nằm yên chỗ cũ trên sàn nhà. Ban đêm, năm người đàn bà ngồi trên đó, với cái đĩa nọc ở giữa. Ban đêm, ở đó là những tiếng cười đùa ồn ào. Buổi sáng, không còn ai nữa. Đám đàn bà đã bỏ về lúc nào tôi không hay. Cả Liễu cũng đã bỏ đi. Không một ai thu dọn gì hết. Mấy cỗ bài ném bừa bãi trên mặt chiếu. Mấy cái gạt tàn cao có ngọn vẫn ở nguyên vị trí cũ, bên cạnh những vỏ trái cây ném bừa bãi, từ chiếu bạc tới hết mọi góc phòng. Mấy cánh cửa sổ mở rộng. Ánh sáng từ bên ngoài chảy vào từng đợt trên cái cảnh tượng tượng bừa bãi truy lạc. Tôi đứng nhìn, ngao ngán. Nếu không có một phản ứng gì, ngày mai, ngày mốt, bọn đàn bà yêu tinh thần nữ trở lại nữa, và căn nhà sẽ không còn là của tôi. Nhìn sang phía buồng ăn, trên một chiếc đi-văng đầy sát vào tường, Thu Hà nằm co quắp. Nàng quay mặt vào mặt đệm, mái tóc xỏ tung. Đêm qua Thu Hà cũng thức ít nhất tới một hai giờ sáng. Tôi lại gần, đứng nhìn. Tình yêu của tôi phút đó dành cho Thu Hà đã vơi đi nhiều lắm. Tôi buồn rầu thờ dãi. Tôi đã dành bao nhiêu hy vọng cho cuộc chung sống này. Cũng là hy vọng cuối cùng. Thu Hà bắt đầu làm cho tôi thất vọng. Thất vọng ghê gớm.

Tôi gọi. Nàng ú ớ, cựa mình, quay ra, hai mắt vẫn nhắm nghiền. Vẻ mặt nhọc nhằn rõ trên nét mặt. Tôi cúi xuống, lay thật mạnh. Thu Hà mở mắt, cau có:

"Đề em ngủ, anh làm gì thế?"

"Vào trong phòng mà ngủ".

Phút đó, Thu Hà mới nhận thức được là nàng đã nằm ngủ một đêm trên đi-văng. Nàng ngẩng đầu nhìn sang phía chiếu bạc, hỏi:

"Các chị ấy đâu rồi?"

"Họ về lúc nào em cũng không hay?"

"Em ngủ mà. Liễu còn đó không?"

Tôi nghĩ đến những phút làm tình với Liễu đêm qua. Và trả lời:

"Về hết rồi".

Thu Hà mặt nhọc đứng lên, ngã đổ vào người tôi. Tôi phải dìu nàng vào

phòng. Chờ cho Thu Hà nằm xuống giường, tôi ngồi xuống cạnh nàng.
"Chúng mình nói chuyện".

Hai mắt Thu Hà đã nhắm nghiền vì giấc ngủ lại xâm chiếm. Nàng hỏi:
"Chuyện gì?"

"Mấy người bạn gái của em. Anh không bằng lòng cho họ đến đây nữa".

Thu Hà gật đi:

"Muốn nói gì để lúc khác. Anh đi ra đi cho em ngủ. Trưa em không ăn cơm, đừng đánh thức em dậy".

Ra khỏi phòng khách, tôi ngồi thừ trên ghế, nghĩ ngợi, loay hoay tìm cách gạt bỏ đám bạn gái của Thu Hà ra ngoài mái nhà mình. Tạo được một cái hố chia ngăn Thu Hà với những người bạn gái của nàng, là khôi phục lại được hạnh phúc và yên vui cho Thu Hà và tôi. Tôi định nói rõ cho Thu Hà biết chuyện khốn nạn đã xảy ra giữa tôi và Liễu. Để nàng biết rằng bạn gái của nàng không tử tế, coi trọng nàng như nàng đã tưởng vậy. Mà họ xem thường nàng, lợi dụng nàng. Tôi gọi người chị Hai lên. Cùng với người làm, tôi dọn dẹp đến gần trưa căn phòng khách mới được sạch sẽ, ngăn nắp như cũ.

Thu Hà ngủ đến tận chiều. Bữa cơm trưa, tôi ngồi ăn một mình. Nhai những miếng cơm nhạt thêch trong miệng, tôi cảm thấy chán nản, mệt hơn bao giờ. Tinh thần tôi xuống thấp đến một độ không tưởng tượng. Đã thế, còn hàng trăm vấn đề phải lo toan, chưa biết giải quyết thế nào. Trước hết là vấn đề sinh kế.

Kể từ ngày về nước, tôi đã làm ba bốn công việc khác nhau, chẳng có việc nào được lâu bền và được như ý muốn. Ngôi sao bản mệnh của tôi đúng là một vì sao xấu. Thứ ánh sáng tối đục của nó đuổi theo tôi hoài, đem lại cho tôi thất vọng này đến thất vọng khác.

Ăn cơm xong tôi gọi người chị Hai lên. Dặn chị ta, nói lại với Thu Hà khi nàng thức dậy, là tôi về thăm gia đình, đến tối mới về. Sau đó tôi ra khỏi nhà. Buổi trưa nắng chói chang. Những hàng cây đứng bóng. Tôi bước những bước lang thang trên hè phố, cái ý định về thăm cha mẹ tôi tiêu tan dần dần theo từng bước chân. Tới một ngã tư, tôi đứng lại, ngỡ ngàng chưa biết đi tiếp về phương hướng nào thì nghe thấy tiếng gọi lớn:

"Viễn? Viễn đấy phải không?"

Tôi quay lại. Một chiếc xe hơi từ từ băng qua ngã tư, một cách tay thò ra từ trong xe, vẫy tôi đi theo. Sang tới khúc đường bên kia, chiếc xe tạt vào vỉa hè, đậu lại.

Tôi nhú mắt, cố nhìn, nhưng không nhận được ra người trong xe vừa gọi mình là ai. Chỉ thoáng thấy một bóng đàn ông và một mái tóc đàn bà.

Người đàn ông mặc một chiếc sơ mi ngắn tay đỏ chói. Tôi thận trọng tới gần. Cánh cửa xe hơi mở ra. Người đàn ông từ trong xe hơi bước xuống, vui vẻ hỏi lớn:

"Nhận ra thằng Bằng này không?"

Phải chờ cho người đàn ông xưng tên, và tới đứng trước y, tôi mới nhận ra một chỗ quen biết cũ. Thời kỳ còn ở nhà, chưa xuất ngoại tôi quen Bằng ở những chỗ chơi bời. Trong một hộp đêm. Trên một chiếu bạc. Không thân

thiết gì lắm. Chỉ nhớ Bằng làm đủ thứ nghề, toàn là những nghề phi pháp. Lên voi xuống chó, sống một cuộc sống không lương thiện chút nào.

Tôi gật:

"Nhận ra".

Tôi nhìn chiếc xe hơi của Bằng:

"Chắc là cuộc đời lên hương. Xe đẹp quá!"

Bằng mở cửa sau, ra hiệu mời tôi lên:

"Lên đây đã. Lâu quá không gặp".

Chiếc xe hơi mới tinh ở bề ngoài. Bên trong rất sang trọng, có máy lạnh, âm nhạc. Người đàn bà ngồi băng trước, quay lại nhìn tôi bằng một cái nhìn tò mò. Tôi ăn mặc sộc sếch, đi lang thang một mình dưới nắng, như một gã thất nghiệp thảm hại, tiêu tụy. Cái nhìn của người đàn bà có ý muốn hỏi là tại sao người bạn trai sang trọng của nàng có thể quen biết một thứ người như tôi được. À có biết là tôi miễn cưỡng lên xe, và cái gã đàn ông giàu có đi với ả sự thực chỉ là một thằng lưu manh trá hình, làm giàu bằng những thủ đoạn bất lương nhất? Tôi không thèm chấp cái nhìn của con đàn bà ngu xuẩn. Nó phẩn son lộng lẫy, ngón tay đeo một cái nhẫn kim cương lớn tướng, nhưng cái nguồn gốc tâm thường, đê tiện vẫn phơi bày trong những nét thô kệch, quê mùa không che giấu cũng không xoá kín được.

Bằng giới thiệu với tôi:

"Em Lan. Anh gặp bao giờ chưa?"

Tôi nhếch mép:

"Chưa được hân hạnh đó".

Con đàn bà hiểu được ý nghĩa của câu nói giễu cợt. Mặt ả sầm lại. Bằng thì không nhìn thấy gì hết. Y hỏi con đàn bà:

"Em biết anh Viễn không?"

Câu hỏi tạo cho con đàn bà cơ hội trả đũa lại. Nó bật lên một tiếng cười khô khan:

"Em cũng chưa được hân hạnh".

"Bây giờ hai người biết nhau cũng chưa muộn. Anh Viễn ngày trước là bạn rất thân của anh. Anh Viễn cũng là người anh phục nhất, một thứ huynh trưởng, một thứ đàn anh của anh đó".

Lời giới thiệu trịnh trọng làm cho con đàn bà kinh ngạc. Nó nhìn lại tôi một lần nữa, cái nhìn không còn hỗn xược, không dám xem thường. Bằng chưa chịu mở máy xe, gập tôi y mừng rỡ thành thật. Y quay lại lấy thuốc lá mới, đánh diêm cho tôi hút, và hỏi:

"Mấy năm nay không thấy anh đâu? Anh ở đâu vậy?"

Tôi đáp:

"Bên Âu châu".

Bằng cười lớn:

"Thì ra ông anh xuất ngoại làm chính khách lưu vong?"

Tôi bật cười:

"Anh biết là tôi chẳng hiểu chính trị là cái gì hết. Sang Âu châu làm ăn lằng nhằng thôi. Chán thì bỏ về. Xem chừng hồi này Bằng làm ăn khấm khá lắm nhỉ?"

Bằng gật:

"Nhờ trời, đàn em cũng vớ được một vài "áp phe" lớn. Thành ra cũng không đến nỗi quần bách như hồi trước. Anh Viễn không bận gì đấy chứ?"
"Không".

"Hay lắm, mời anh đi chơi với tụi tôi. Nhân tiện muốn bàn với anh một công chuyện làm ăn hái ra tiền. Bây giờ, mời anh về nhà cho biết chỗ ở của đàn em trước đã".

Tôi yêu cầu Bằng cho tôi về, nói dối là chợt nhớ ra có việc cần nhưng Bằng nhất định không chịu. Hình như cái việc muốn cho tôi biết chỗ ở của y, đối với Bằng cực kỳ quan trọng, không thể không thực hiện. Chiếc xe chạy êm như ru. Nó lượn qua nhiều ngã tư, nhiều bùng binh để ngừng lại trước một cao ốc mới xây cất ở đường Nguyễn Huệ.

"Đàn em ở trên lầu, mời đàn anh lên đây".

Tôi xuống xe đi theo Bằng. Y bảo người đàn bà:

"Bây giờ em muốn đi đâu thì đi. Chiều đến kiếm anh. Anh cho đi ăn".

Giọng nói của Bằng rất hách dịch. Cái lối đuổi người đàn bà đi của y vừa tàn nhẫn, vừa mát dạn. Vậy mà con đàn bà không dám tỏ vẻ bất mãn gì hết. Ầ lẳng lẳng bỏ đi. Tôi cười bảo Bằng:

"Chẳng lịch sự chút nào hết".

Bằng xua tay:

"Đối với chúng nó phải như thế, chúng mới ngán. Anh lịch sự với đàn bà quá không được. Bây giờ là như thế, phải như thế".

Tôi chẳng hiểu Bằng nói bây giờ phải như thế là thế nào? Phải đều giả phải khôn nạn? Gặp lại Bằng, thấy Bằng không còn là một gã du đãng tưng quần nữa, mà có xe hơi, tôi nhận thức được những đổi thay tàn nhẫn và lớn lao đã đến với thành phố này, xã hội này. Thăng lên ông, ông xuống thăng. Bên cạnh những cuộc đời lên hương, như trường hợp Bằng, là những thất thế thảm hại, như tôi. Ý nghĩ làm cho tôi chán nản đến cùng cực. Tôi theo Bằng đi vào toà cao ốc mới xây cất. Tầng dưới bài trí khá sang trọng với những tấm thảm dày, những bức tranh đắt tiền trên những vì tường rộng. Cầu thang cũng trải thảm. Tay thang bọc đồng bóng loáng. Trên lầu, hành lang lát đá hoa xanh biếc. Bằng ở một căn lớn, gồm phòng ngủ, phòng khách, có buồng tắm riêng. Ít khi tôi thấy chỗ ở của một người độc thân được trang hoàng cầu kỳ tân nhất đều có mặt ở đây. Máy lạnh, quây rượu, tủ lạnh, máy truyền hình đều là những kiểu mới nhất đắt tiền nhất. Bàn ghế đồ đạc cũng vậy. Nhớ ngày trước Bằng ở một căn lầu trống trơn, tiêu tụy, giường cũng không có, phải trải chiếu nằm dưới mặt sàn. Ngày xưa, ngửa tay xin tôi hoài. Quần áo cũng vậy. Nơi chốn Bằng hay lui tới nhiều nhất suốt thời kỳ đen tối ấy là tiệm cầm đồ bình dân.

Thấy tôi ngắm nhìn căn phòng bằng cái nhìn không giấu được sự thán phục, Bằng hài lòng lắm. Y hất hàm:

"Anh xem đàn em anh hồi này thế nào?"

Tôi gật gù:

"Khá lắm rồi".

"Về những mặt nào?"

"Mọi mặt".

"Nếu như ngày trước thì nguy khốn lớn. Thời buổi này, những người như đàn em làm ăn được. Nhiều "áp phe" lạ lắm. Chỉ cần liều, dám đánh bạc, dám tháu cáy, anh thì sao?"

Tôi thở dài:

"Thất bại".

"Thật không?"

Tôi gật:

"Nói dối anh để làm gì? Từ ngày về nước, tôi gặp toàn những chuyện không may. Làm ăn lặn lội, chẳng ra làm sao hết".

Bằng mời tôi ngồi xuống ghế bành, mở một hộp xì gà mời tôi hút. Y lại quây nước, chỉ lên cái hàng dằng dặc những chai rượu mạnh đủ cỡ, đủ loại, hỏi tôi muốn dùng thứ rượu gì. Thâm tâm tôi ghét thậm tệ những kẻ huênh hoang, những thằng giàu lỏi. Đó là lớp người mà danh từ thời thượng gọi là lớp người "tân hiển đạt". Họ rôm đời, họ ồn ào, họ là cái thành phần xã hội khả ố nhất. Sự giàu có của họ được phơi bày một cách thật trắng trợn và cũng thật quē mùa.

Ở trường hợp khác, tôi chỉ ngồi với Bằng mười phút là nhiều. Và từ chối uống nước, từ chối trò chuyện, từ chối hết thảy.

Thế nhưng tôi đã trả lời là tôi muốn uống một ly "cô nhắc" và tôi đã ngồi lại. Bạn hữu thân thiết ngày trước, ngó qua ngó lại chẳng còn ai. Những thằng bạn tưởng là chí tình, thành thực nhất, đều đã trở mặt. Chúng tưởng tôi nhờ vả chúng nó. Thấy mặt tôi chúng đã ngại ngùng lánh mặt. Thì giao thiệp với loại người như Bằng vậy, ít nhất nó còn biết quý tôi, nhìn thấy ở tôi một giá trị nào.

Bằng hỏi:

"Anh chơi suốt ngày với tiểu đệ được không?"

"Được. Tôi đang buồn".

Bản mừng rỡ:

"Hay lắm. Hôm nay, sẽ lần lượt mời anh thưởng thức nhiều tiết mục mới lạ".

"Những tiết mục gì vậy?"

Bằng làm bộ chép miệng, tóm tắt:

"Toàn là những tiết mục trứ danh nhất. Anh đi xa mới về, anh không thể biết được rằng Sài Gòn đã thay đổi như thế nào. Thành phố này bây giờ đã trở thành một thành phố quốc tế. Những thứ ăn chơi ở đây bây giờ không thua một thành phố nào trên thế giới. Đàn em là người khá thành thạo về những thú ăn chơi đó".

Tôi cười, bảo Bằng:

"Ông đừng xưng với tôi là đàn em nữa. Đàn em, đàn anh là cái quái gì?"

Bằng cũng cười:

"Đâu dám thế. Đối với anh trước thế nào sau phải vậy. Thế mới đúng luật giang hồ".

Tôi điềm đạm:

"Nhưng tôi không muốn".

"Xin chiều ý anh".

Bằng không xưng là đàn em, cũng không gọi tôi bằng đàn anh nữa. Y rót hai ly rượu, đưa tới, ngồi xuống bên cạnh tôi. Chúng tôi cũng uống. Một lúc, rồi Bằng hỏi:

"Anh đang lo lắng những chuyện gì vậy?"

"Nhiều chuyện lắm. Sao vậy?"

"Nhìn nét mặt anh là thấy ngay".

"Trước hết là lo tiền".

"Sao phải lo?"

"Tôi tiêu nhiều mà kiếm không ra".

"Kiếm không ra thì phải tìm cách mà kiếm cho ra. Khó khăn gì đâu".

"Tôi lại thấy là khó quá".

Bằng nghiêm trang:

"Anh muốn kiếm nhiều, thật nhiều tiền một cách rất dễ dàng, ngon lành không?"

Tôi cười:

"Tất nhiên là muốn rồi".

Bằng tò mò nhìn tôi:

"Tại sao anh cần tiền dữ vậy?"

"Tiêu nhiều".

"Đánh bạc?"

Tôi cười:

"Cả năm nay chẳng biết thế nào là cây bài lá bạc hết. Chỉ là tôi gặp phải mấy người đàn bà tiêu pha hung dữ quá. Bao nhiêu cũng không đủ".

Bằng cười phá lên, vẻ khở sở của tôi khi nói gặp toàn phải loại đàn bà phá của, tiêu xài hoang phí, chừng như làm cho Bằng thích thú lắm. Ý nói chính vì thế mà người đàn ông phải tìm đủ mọi cách để kiếm được thật nhiều tiền. Theo Bằng, tiền bạc quyết định hết thảy. Không có tiền là không có hạnh phúc, không có tình yêu. Có tiền, đàn bà tìm đến. Hết tiền đàn bà tìm đi. Mình nghèo túng đàn bà họ bỏ rơi tàn nhẫn. Chỉ có tiền. Chẳng có tình nghĩa ở cõi đời này. Bằng hỏi:

"Đúng không?"

Tôi không chia sẻ hoàn toàn quan niệm đó về tiền bạc, về đàn bà. Bằng chứng là có những người đã đối xử với tôi một cách rất tình cảm, không đòi hỏi gì hết. Theo tôi, ở đời, có những cái không thể mua được bằng tiền bạc, nếu mua được hết, cuộc đời chỉ còn là chốn mua bán, đổi chác đê tiện.

Nhưng nghĩ lại, tôi cũng phải đồng ý với Bằng một phần. Chính vì không có tiền, tôi đã mất Marlène. Nếu lại không có tiền nữa, không chừng mất Thu Hà đến nơi. Một người chồng của xã hội và thời đại bây giờ không thể để cho vợ mình túng thiếu, thua kém mọi người. Nghèo túng trở thành một tội lỗi không thể tha thứ. Tôi gật đầu và trả lời là Bằng nói rất đúng.

Bằng móc túi, lấy ra một tập ngân phiếu. Y rút bút, viết một tờ ngân phiếu, xé tờ giấy khỏi cuốn sổ, trao cho tôi.

"Anh cầm lấy, tiêu tạm".

Tôi từ chối:

"Cám ơn. Tôi không thể lấy tiền của anh như thế này".

"Sao vậy?"

"Tôi không trả lời anh được".

Bằng giúi tờ giấy ngân phiếu vào tay tôi:

"Cho anh vay đâu mà anh phải trả. Ngày trước, tôi túng thiếu anh vẫn cho tôi tiền mà không bao giờ thêm đòi lại. Không có ai tử tế với tôi như anh. Điều đó, không bao giờ tôi quên. Cứ cho là tôi muốn đền đáp lại anh chút đỉnh. Anh nhận cho tôi vui lòng".

Khoản tiền ghi trong ngân phiếu khá lớn. Tôi lại đang cần tiền. Sự từ chối của tôi chỉ chiếu lệ. Tôi cất tờ ngân phiếu vào túi. Hỏi Bằng:

"Thì ra anh đưa tôi về nhà để cho tiền?"

Bằng xua tay:

"Không phải vậy, mà là bàn với anh một câu chuyện làm ăn như tôi đã nói".

Bằng chê tôi do dự, ngập ngừng thì chẳng bao giờ thực hiện được những công việc lớn lao. Nhận là đúng. Tôi thụ động hơn là chủ động trước đời sống. Sống ở tôi có một phần nào như là cầm bằng theo gió đưa đi. Thời đại xã hội này, những kẻ thất bại là tôi, thành công là Bằng, ngẫm cho cùng cũng không nên lấy gì làm lạ lùng, chán nản.

Hôm đó, sau khi đã rủ tôi gia nhập tổ chức buôn Mỹ kim bất hợp pháp, Bằng mời tôi thực hiện một chương trình du hí từ buổi trưa tới nửa đêm.

Thoạt đầu, tôi miễn cưỡng đi theo y, lên chiếc xe hơi có máy lạnh. Chỉ sợ gặp người quen biết nhìn thấy sẽ chê cười mình giao du công khai với một tên lưu manh như Bằng. Nhưng rồi những câu khôi hài của Bằng làm tôi vui dần.

Y biết thật nhiều chuyện. Thành phố này, y là một thứ thổ công. Bằng có một trí nhớ xuất chúng. Những chuyện lớn nhỏ xảy ra hàng bao năm về trước, y đều thuật lại rành mạch, không bỏ quên một chi tiết nhỏ nhặt nào. Vừa lái xe, Bằng vừa nói chuyện. Chạy lòng vòng một hồi, rồi đậu xe trước tiệm cơm tây bên vùng Khánh Hội. Tiệm cơm này, tôi đã đến vài lần với Marlène, một lần với Thu Hà. Hầm rượu chat của tiệm này đầy đủ những nhãn hiệu và những năm rượu danh tiếng không thua gì hầm rượu những tiệm ăn ngoại quốc sang trọng nhất. Chủ nhân người Pháp, thấy Bằng vào, chạy tới bắt tay Bằng, chuyện trò rất niềm nở.

Có tiền có khác. Ngày trước, đâu Bằng có đặt chân tới được những nơi chốn này. Ngày trước, y lê la ở những quán cơm bình dân, có khi chỉ có một mẩu bánh mì thay bữa. Bây giờ ở đâu cũng là thượng khách. Bên cạnh y, tôi chỉ còn là một tên "che tàn" thảm hại.

Một chai rượu chat đặc biệt, của một năm rượu danh tiếng được lấy ra từ hầm rượu lên. Chủ nhân đích thân giới thiệu chai rượu quý và đề nghị với hai chúng tôi mấy món ăn phù hợp.

Tôi cười:

"Hách lắm".

Bằng cười theo:

"Bản thân tôi không có một giá trị nào. Nhưng cái này đã làm cho tôi có giá

trị" - miệng nói, Bằng mở ví lấy ra một tờ Mỹ kim màu xanh, đặt nó ngay ngắn giữa bàn - "Thế kỷ này là của Mỹ kim. Mỹ kim tung hoành. Mỹ kim làm chủ".

Bằng chỉ tờ giấy:

"Chúng mình sẽ thành triệu phú vì những tờ giấy như thế này".

Nhìn những tờ giấy bạc đem lại xe hơi nhà lầu, những món ăn ngon, những con đàn bà và những chai rượu mạnh, tôi biết tuy chưa nhận lời nhưng chắc chắn tôi cũng không từ chối. Theo lời Bằng trình bày, công việc thật dễ dàng, thật ngon ăn. Vì đã có tổ chức, có manh mối. Bằng mời tôi hợp tác để trả ơn mà thôi, chứ tôi chẳng là một cần thiết quan trọng. Sự nguy hiểm chưa nhìn thấy đâu. Chỉ thấy cái sự trở thành triệu phú đã nằm trong tay với. Rượu vào, đầu óc tôi đã bắt đầu quay đảo. Đang buồn, rượu lại là một liều thuốc cần thiết. Lúc này, cuộc đời coi nhẹ lắm. Chỉ như một giấc mộng. Chỉ như một canh bạc. Với ly rượu trên tay, tôi nhú mày, nghe Bằng trình bày một công việc mà hẳn muốn làm cùng tôi.

Công việc đó phi pháp và đang làm cho một số người giàu lớn. Đó là buôn Mỹ kim. Công việc này, không phải là Bằng chưa làm. Y đã làm. Nhưng trên một phạm vi nhỏ hẹp. Nếu có thêm tôi, sẽ làm lớn hơn. Làm lớn, lẽ tất nhiên là khó giữ được bí mật và như thế, cũng sẽ nguy hiểm hơn. Tôi nghe, rồi nói:

"Tôi đã ở ngoại quốc năm năm. Từng đã làm việc, giao dịch với nhiều hãng buôn ngoại quốc".

Bằng vui mừng:

"Tốt lắm. Tôi chỉ khổ nhất ở cái điểm một tiếng Mỹ cũng không biết. Nghề này ngôn ngữ bất đồng, có nhiều cái thiệt lắm".

Tôi gật:

"Tôi biết".

"Có anh, vấn đề đó giải quyết được rồi. Sẽ để anh giao thiệp".

"Còn anh".

"Tôi bỏ vốn và tiêu thụ".

Tôi hỏi:

"Còn ai nữa không?"

Bằng xua tay:

"Có một vài tên đàn em, một vài thằng tay sai nữa. Nhưng anh không cần biết. Chỉ cần biết tôi là đủ. Anh cũng không cần phải gặp chúng nó làm gì".

Tôi ngẫm nghĩ rồi hỏi:

"Lời được chừng bao nhiêu?"

"Để bắt đầu, ít nhất mỗi tháng anh cũng có được vài trăm ngàn. Tháng hơn tháng kém. Gặp được những "áp phe" lớn, Mỹ kim lên giá, xuống giá bất thành hình, lời không biết bao nhiêu mà kể. Nói tóm lại, đây là một cơ hội để anh có thể làm giàu trong chốc lát".

Tôi cười:

"Và cũng có thể vào tù".

Bằng nhún vai:

"Tất nhiên có nguy hiểm. Không thể, làm sao có nhiều tiền được".

Tôi gật đầu:

"Có lý".

Bằng hỏi, nâng cao ly rượu:

"Anh nhận chứ?"

Tôi ngẫm nghĩ:

"Cho tôi nghĩ lại đã".

Bằng nhăn mặt:

"Thời buổi này làm gì là làm phất luôn. Phải chạy đua với thời gian, chụp lấy cơ hội. Tại sao anh còn phải nghĩ?"

"Tôi muốn thế. Cho tôi hai mươi bốn tiếng".

Bữa cơm trưa hôm đó được chấm dứt bằng một chén sâm banh. Bằng nâng ly, nói là để mừng cho sự gặp lại tôi, đồng thời, mừng cho cuộc hợp tác tốt đẹp giữa hai chúng tôi, kể từ giờ phút đó. Bằng đẩy tôi đến chỗ khó mà từ chối được. Ở tiệm ăn bên Khánh Hội đi ra, tôi đã say lắm. Bằng nói cuộc vui tiếp tục ở Chợ Lớn. Tôi gật đầu liên. Tôi không muốn trở về nhà, ngôi nhà của Thu Hà và đám bạn gái của nàng. Nó không còn là của tôi nữa.

Vào tới Chợ Lớn. Bằng đưa tôi đến một thứ "tổ quỷ" sang trọng nhất và cũng kín đáo nhất. Ở đó tôi gặp mấy thứ tai to mặt lớn tiền rừng bạc biển.

Họ quen Bằng. Với ai, Bằng cũng giới thiệu tôi như một thứ đàn anh.

Thành ra ai cũng nhìn tôi bằng một con mắt nể vì hết sức. Tự ái được ve vuốt, tôi thấy tôi khác thường và có giá trị.

Bằng hỏi tôi:

"Anh thích không?"

Tôi đáp, thành thực:

"Ít khi tôi được hưởng những cuộc vui đầy đủ, thống khoái như thế này".

Bằng cười:

"Sẽ luôn luôn như thế".

Y giờ cao mấy ngón tay:

"Mỗi tuần mấy lần, nếu anh thích".

Sau đó, chúng tôi lại ăn tiệc, uống rượu. Đánh bạc nữa. Hút thuốc phiện và giải quyết sinh lý nữa. Chơi bời như thế đã gọi là đế vương. Những đứa con gái Tàu, đứa nào cũng nồn nà, thơm phức vây lấy hai đứa chúng tôi, biểu diễn một nghệ thuật hầu hạ, chiều chuộng, phục vụ đàn ông tinh diệu và tuyệt vời ngoài tưởng tượng. Bằng đưa tiền cho tôi đánh bạc. Cao hứng, tôi đánh một lúc. Đồ không thể tả được. Tôi được thêm một khoản tiền lớn.

Bằng cười ha hả:

"Đó, anh coi. Đi với tôi, anh sẽ may mắn như thế. Luôn luôn có tiền như thế".

Rồi tôi cùng nằm xuống cạnh bàn đèn. Rồi tôi cùng hành lạc với đàn bà. Đời sống buông thả, phóng đảng đem lại cho tôi được cái tốt thứ nhất là bao nhiêu phiền muộn chất chứa, tôi đều quên lãng hết. Tôi thấy tôi trẻ lại, bất cần đời, quên được ngày mai. Sống theo Bằng là tận hưởng những giờ phút đang có của hiện tại. Tận hưởng bằng những thú vui vật chất. Nghĩ cũng thấy đúng một phần nào.

Hôm đó, đến gần mười hai giờ đêm tôi mới về đến nhà. Khi Bằng ngừng

xe, thả xuống, tôi đã say khướt. Tôi nói:

"Tôi hẹn ngày mai trả lời, phải không?"

"Phải. Anh hẹn ngày mai".

"Khỏi phải chờ đến ngày mai. Tôi trả lời ngay bây giờ".

Tôi đưa tay cho Bằng nắm lấy:

"Nhận lời".

Cái bắt tay mang ý nghĩa một ưng thuận, một cam kết. Tôi nhận lời Bằng không phải vì sức mạnh của men rượu, không vì những vui thú mà Bằng vừa đem đến cho tôi. Trái lại, tâm trí tôi vẫn tỉnh táo, tôi còn sáng suốt hơn bất cứ lúc nào hết. Cái bắt tay mang đầy ý nghĩa cam kết ấy chợt đến với tôi như một chân lý vừa vụt sáng và tôi đã bắt gặp. Chân lý ấy không xa với thực tế, không tưởng tượng, không mơ mộng, mà là một cái gì hết sức tầm thường: sống và tận hưởng.

Trong lúc tôi đi vắng, Thu Hà làm những gì? Đại khái như thế này. Nàng ngủ đến gần một giờ trưa mới dậy. Vào buồng tắm, trang điểm thay quần áo, đến gần ba giờ mới xong. Chồng bỏ cơm. Vợ cũng bỏ cơm luôn. Thu Hà ra khỏi nhà. Nàng đến rủ Liễu đi phố. Hai người đàn bà vào một tiệm ăn, ăn quà rồi dạo một vòng qua mấy tiệm bán hột xoàn trên đường Tự Do. Chỉ dạo qua một vòng thôi cũng đến năm sáu giờ chiều. Sau đó, họ vào một tiệm làm đầu. Marlène ngày trước làm dáng một cách khác. Tự nhiên, nhẹ nhàng. Đến Thu Hà, sự làm dáng là một cuộc chạy đua thắt đảm theo thời trang, một kiểu đầu này, một một áo kia, đối với Thu Hà và Liễu, đều là những sự việc quan trọng vô tả cho đời sống. Họ phải bám sát thời trang bằng bất cứ giá nào. Hôm đó cũng vậy. Ở tiệm làm đầu ra, Thu Hà và Liễu lại đi dạo phố một lần nữa. Lần thứ hai này, không phải để đưa nhau đến mấy tiệm hột xoàn như lần trước. Mà giản đơn là mang hai kiểu đầu mới làm đi dạo cho đám trẻ tuổi nhìn ngắm.

Câu hỏi đầu tiên của Thu Hà khi tôi bước vào nhà:

"Anh xem kiểu đầu này có đẹp không?"

Tôi nhìn. Nhấn mặt. Chẳng thấy nó đẹp chút nào hết. Tôi hỏi:

"Khuya rồi, còn giữ cái mái tóc đi phố ấy làm gì vậy?"

Liễu cười:

"Định đi nữa đây".

Tôi tức giận:

"Định đi đến sáng?"

Thu Hà cự lại:

"Anh đi suốt ngày, em có hỏi anh đi đâu không?"

Tôi thở dài:

"Anh mong em hỏi, vợ chồng mỗi người một đường, ai muốn làm gì thì làm, không ai thèm ngó ngang đến nhau nữa thì nguy đến nơi rồi".

Thu Hà cười khẩy:

"Muốn hỏi được hỏi. Anh đi đâu suốt ngày?"

Tôi trả lời:

"Lát nữa nói chuyện. Bây giờ bảo Liễu về đi đã".

Tôi đuổi thẳng thừng, ra mặt. Liễu cười toe toét, cuối cùng cũng chịu xách

sắc tay đứng lên. Thu Hà tiễn Liễu ra cổng. Họ đứng nói chuyện ở ngoài đó khá lâu, chẳng biết chuyện gì. Khi Thu Hà trở vào, tôi nằm trên giường. Lúc đó Thu Hà mới chịu thay quần áo, tắt đèn, nằm xuống cạnh tôi. Hai vợ chồng thế là đã sống trọn ngày, cách biệt, như hai người lạ mặt. Tuy mệt, muốn ngủ cho xong, tôi cũng ôm lấy Thu Hà, khấn khoản nói với nàng rằng nếu hai chúng tôi cùng không chịu nghỉ lại, hạnh phúc gia đình sẽ tan biến.

Thu Hà gắt:

"Anh đừng làm lớn chuyện những cái không đáng làm thành lớn chuyện".

Tôi hỏi:

"Trả lời anh câu này. Anh còn là một cần thiết cho em nữa không?"

Thu Hà vắn lại:

"Em hỏi lại anh câu đó thì sao?"

"Anh trả lời có. Em là một cần thiết".

Thu Hà trở mình, ngáp lớn:

"Thì em cũng vậy".

Sự miễn cưỡng thật rõ rệt. Thu Hà theo đuổi tôi, chờ đợi tôi suốt mấy năm trời cách biệt, sự chung thủy của nàng là một viên ngọc tình cảm lóng lánh. Thế nhưng có được tôi rồi, tình cảm Thu Hà không còn như trước. Nàng đặt cho nàng một mục đích. Là cướp lại tôi bằng được ở tay Marlène. Cướp được rồi, mục đích đã đạt, tôi không còn là một vấn đề cho nàng nữa.

Cuộc sống của nàng lập tức hướng tới những chiều hướng và những mục đích khác. Đó là tất cả con người Thu Hà. Tôi chỉ còn là một đồ vật nàng đã mua được về nhà. Rồi quên đi. Để chỉ còn biết có đám bạn gái và những viên kim cương. Như ở trường hợp Marlène, cuối cùng tôi khám phá được sự thật của người đàn bà làm vợ mình. Điều đáng ân hận là sự khám phá đó bao giờ cũng quá muộn. Và trở thành vô ích. Bởi không thay đổi được gì hết.

Nằm im một lát, tôi nói:

"Anh vừa gặp một người quen cũ".

Thu Hà lơ đãng:

"Ai vậy?"

"Một người tên là Bằng".

"Nếu Bằng có chiếc xe Mustang gắn máy lạnh thì em biết. Y đang làm ăn lớn. Đang giàu lớn".

"Y rủ anh làm giàu với y".

"Bằng cách nào?"

"Buôn đồ la".

"Phải bỏ vốn ra không?"

"Anh nói anh không có tiền. Y nói không sao hết. Anh chỉ cần đem ra sử dụng cái vốn ngoại ngữ với khách hàng ngoại quốc".

Thu Hà như tỉnh ngủ hẳn. Nàng hỏi, sốt sắng:

"Anh nhận lời chưa?"

"Chưa".

"Sao vậy?"

"Anh khát. Muốn hỏi ý kiến em trước".

"Anh không tự anh quyết định được?"

"Việc làm ăn có cái phiền là phi pháp và nguy hiểm".

"Kiếm được nhiều tiền không đã".

"Bằng nói có. Rất nhiều".

"Thế thì anh nhận lời ngay đi, còn chần chờ gì nữa".

"Em quên điều anh vừa nói. Phi pháp và nguy hiểm".

Thu Hà gất:

"Anh nhát như cáy. Chưa chi đã sợ, còn làm ăn gì được".

"Nghĩa là em bằng lòng?"

"Phải. Ngày mai anh tìm gặp lại Bằng ngay đi. Kẻo y thay đổi ý kiến".

Tôi sẽ không thất vọng, tôi sẽ yêu thương Thu Hà một ngàn lần như là tôi đang yêu thương nàng, nếu nàng lên tiếng phản đối bằng một phản đối quyết liệt. Nếu nàng nói, em không bằng lòng cho anh giao thiệp với thứ đàn ông thành tích bất hảo như Bằng, chắc tôi sung sướng ghê gớm. Và sẽ lãng quên Bằng ngay tức khắc. Buổi sáng hôm sau, tôi thức dậy thật sớm, đi tìm một việc làm ít lương, tầm thường, tầm tối, nhưng lương thiện hơn. Đàng này, Thu Hà đã có một thái độ ngược hẳn. Nàng tán thành cho tôi đi vào con đường tội lỗi. Chẳng những đã tán thành Thu Hà còn thúc giục. Đàn bà như thế hết. Marlène bỏ tôi, Marlène ngoại tình chỉ vì tôi không đem lại cho Marlène một cuộc sống huy hoàng. Thu Hà chán tôi vì tôi không kiếm ra được nhiều tiền đem về cho nàng tiêu pha thoả thích. Tôi không còn lựa chọn nào khác.

"Thế là em ưng thuận?"

"Phải".

Tôi nói đùa:

"Em có nghĩ tới ngày mai phải vào khám Chí Hoà thăm anh không?"

Thu Hà gất lớn:

"Chưa làm mà anh đã nghĩ đến thất bại. Riêng gì một mình anh. Ai làm cũng vào khám cả sao?"

Câu hỏi của Thu Hà có lý một phần nào. Thành phố này đầy đặc những kẻ làm giàu một cách phi pháp. Vậy mà họ vẫn sống phây phây. Còn khơi khơi khoe khoang không xấu hổ, không che giấu, những thành tích làm ăn phi pháp của họ nữa. Tôi cũng nên như thế. Ít nhất cũng một lần xem sao. Trước tiên là cho Thu Hà bằng lòng. Chừng như sợ tôi phân vân chưa quyết định. Thu Hà nói tiếp:

"Một thời gian thôi".

"Thế là thế nào?"

"Anh chậm hiểu quá. Anh chỉ cần cộng tác với Bằng dăm ba tháng, một năm gì đó. Kiếm được một khoản tiền khá lớn rồi thì thôi. Có ai bắt anh phải cộng tác mãi mãi với nó đâu".

Tôi gật đầu, công nhận:

"Cũng có lý".

Tôi dặn Thu Hà:

"Em không được nói cho ai biết".

"Anh khỏi phải dặn".

"Đàn bà hay nhẹ miệng làm cho đàn ông chết oan. Em phải tuyệt đối giữ bí mật. Không thể cho ai biết kể cả Liễu".

Thu Hà cười:

"Anh cẩn thận quá!"

"Cẩn thận vẫn hơn".

"Liều nó là bạn thân của chúng mình. Làm sao phản chúng mình được?"

Tôi trả lời, nhớ đến cái đêm Liễu lặn vào phòng ngủ đòi làm tình với tôi.

"Em còn tin người quá!"

"Anh nghi ngờ cả Liễu".

"Chưa hẳn. Nhưng anh không tin nhiệm một ai cả. Nhất là khi mình chấp nhận dân thân vào cái nghề nguy hiểm này".

Im lặng một lát. Tôi tưởng Thu Hà đã ngủ say. Nàng chỉ nằm im, chưa ngủ.

Nàng hỏi:

"Anh ghét Liễu lắm sao?"

Tôi trả lời, thận trọng:

"Chẳng ghét cũng chẳng thích".

"Nhắc lại cho anh nhớ một lần nữa. Nó là bạn thân nhất của em. Dù anh không bằng lòng em vẫn chơi thân với nó mãi mãi. Đàn bà chúng em đã chơi thân với nhau rồi là không có chuyện gì giấu giếm nhau nữa".

"Kể cả chuyện phải giữ bí mật?"

"Phải. Kể cả những chuyện đó".

Tôi chán nản:

"Thôi em ngủ đi. Không bao giờ chúng mình nói chuyện với nhau được lâu về một vấn đề gì".

Lại im lặng một lát. Rồi Thu Hà hỏi:

"Anh Viễn".

"Gì vậy?"

"Em muốn biết một sự thật. Anh trả lời cho em biết sự thật đó".

Tôi chưa kịp hỏi, Thu Hà đã nói tiếp:

"Anh bắt đầu cảm thấy hối hận đã lấy em phải không?"

Tôi đáp:

"Anh sẽ hối hận nếu em không còn yêu anh nữa".

"Theo anh, em còn yêu anh không?"

"Em biết hơn ai hết về chuyện đó. Còn hỏi anh để làm gì?"

Thu Hà thở dài:

"Chính em lại không biết. Không biết mới hỏi. Em có cảm tưởng chúng mình lấy nhau lầm lẫn. Cứ như trước, hồi anh còn ở với Marlène lại hoá hay. Thỉnh thoảng chúng mình gặp nhau, ăn nằm với nhau một lúc rồi mỗi người lại trở về với cuộc sống riêng tư của mình. Như thế người nọ thấy người kia bao giờ cũng đẹp cũng đáng yêu. Thế này thì..."

Thu Hà ngừng lại. Câu nói bỏ dở lưng chừng không rõ nghĩa. Lại là câu nói mang trong nó một ý nghĩa quan trọng. Tôi hỏi:

"Thế này thì sao?"

"Em cũng không biết".

Giọng nói của Thu Hà buồn buồn. Lần đầu tiên từ ngày chung sống, tôi thấy Thu Hà có thái độ ngậm ngùi, buồn bã như vậy. Sự buồn rầu này bất chợt làm cho tôi cảm động. Tôi ôm lấy Thu Hà. Tôi muốn nói với nàng những lời dịu dàng, âu yếm. Hạnh phúc nào cũng có thể cứu vớt được, cho dù là cái nền tảng của nó đã lung lay. Nếu Thu Hà và tôi thành thực muốn chung sống suốt đời bên nhau chúng tôi vẫn còn đủ điều kiện tạo cho nhau cuộc chung sống êm đềm và lâu dài đó.

Tôi nói:

"Anh sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền. Anh nghĩ anh sẽ làm được nhiều việc lớn với một điều kiện".

Thu Hà hỏi:

"Điều kiện nào?"

"Một điều kiện tinh thần, tình cảm. Em yêu anh, anh sẽ có đầy đủ nghị lực thực hiện được những công việc khó khăn nhất".

Thu Hà nín thính. Một lát sau nàng đã ngủ, ngủ thật say.

Suốt đêm hôm đó, tôi thao thức đến sáng. Càng suy nghĩ về những thảm kịch liên tiếp xảy ra cho mình, tôi càng đi đến cái kết luận là nguyên nhân chính yếu là do sự nhàn rỗi kéo dài của một đời sống không có công ăn việc làm bền chặt. Thành ra tôi đã ở gần đàn bà nhiều quá, dẫu đó là vợ mình. Như thế hỏng. Không được. Bằng cho tôi biết là khi bắt tay vào việc tôi phải giao thiệp với đủ mọi loại người, phải đến tất cả những nơi nào có Mỹ kim và người ngoại quốc, kể cả những tỉnh xa. Như thế cũng là hay. Cho nó thay đổi không khí, cảnh trí. Làm cho đầu óc bớt hoang mang, u uất. Điều cần thiết là tôi cần lấy lại một niềm tin tưởng trước hết là với chính mình. Tất cả chưa hoàn toàn tuyệt vọng. Tôi đã mất Marlène, mất con Elga. Nhưng chưa mất Thu Hà.

Gần mười bảy tuổi

Chương 7

Đúng như lời Bằng đã hứa, sự cộng tác với Bằng ngay trong tháng đầu đã đưa tôi ra thoát tình trạng túng thiếu. Việc buôn bán đổi chác Mỹ kim và đồng quan Pháp, như thế nào, nói ra dài dòng và rắc rối lắm. Chỉ cần tóm tắt đó là một vụ buôn lậu, một tổ chức phi pháp chỉ có thể có được bởi những người liều lĩnh đến tột cùng như Bằng.

Để che giấu những cặp mắt tò mò và đánh lạc hướng nhà chức trách Bằng mượn một căn phòng lớn gần đường Nguyễn Huệ làm bàn giấy, đặt tôi ngồi ở đó như đại diện chính thức. Bề ngoài, căn phòng là đại diện cho một hãng bảo kê. Sự thật, nó chỉ là một nơi liên lạc, gọi điện thoại, chỗ lui tới hàng ngày của chúng tôi cho thiên hạ khỏi nghi ngờ.

Ngày đi làm đầu tiên, tôi dậy sớm, vào phòng tắm, thay quần áo trở ra đã thấy Thu Hà đang pha cà phê. Thật là một chuyện lạ. Tôi không bao giờ

thấy Thu Hà dậy sớm như thế. Tôi hỏi:

"Em dậy làm gì vậy?"

Thu Hà cười, chỉ tay vào chiếc phin cà phê:

"Pha cà phê cho anh".

"Sao em không ngủ? Cà phê chị người làm pha cũng được mà".

"Em muốn tự tay pha cho anh sáng nay. Lâu lâu săn sóc chồng một lần, anh không bằng lòng?"

Tôi lại gần, ôm lấy Thu Hà:

"Tất nhiên anh bằng lòng".

Nói đùa:

"Chắc ngày hôm nay anh gặp nhiều hên lắm".

"Nhất định, em tự tay pha cà phê cho anh uống, anh phải hên là cái chắc rồi".

Lâu lắm, như đã hàng năm rồi, chúng tôi mới lại có được với nhau một cái nhìn âu yếm. Lâu lắm, trong căn nhà chỉ thấy diễn ra toàn chuyện bực mình, một lần không khí hạnh phúc ấm áp mới trở lại. Tưởng như sau một mùa mưa bão kéo dài, bất ngờ đã có một ngày đẹp trời, và mây mù đã tan đi, và nắng đã rực rỡ dâng lên.

Buổi sáng hôm đó, có thêm một chi tiết nữa tôi còn nhớ được là trước khi tôi ra khỏi nhà, Thu Hà còn giữ tôi lại, hỏi rằng công việc tôi sắp làm liệu có đem lại nguy hiểm gì cho tôi không. Tôi cười trả lời rằng đâu cũng có những nguy hiểm rình rập con người. Ra ngoài đường, một cành cây gãy có thể rớt trúng đầu, đem lại tai nạn bất thành linh, không làm sao ngờ trước được. Một tai nạn xe cộ. Một tai nạn lưu thông. Những hiểm nguy trăm hình nghìn vẻ ấy là chính đời sống mà con người không né tránh được. Cần thận tính toán thế nào cũng thế mà thôi. Tốt nhất là phó mặc cho may rủi.

Thu Hà ngạc nhiên:

"Em chưa từng thấy anh nói như thế".

Tôi gật đầu:

"Bởi vì bây giờ anh nghĩ khác. Phải dẹp bỏ đi một vài nguyên tắc mới tìm được cho mình một thái độ sống thích hợp với đời sống bây giờ. Đó là điều mà trước kia anh không khám phá thấy".

Tôi cười, cũng không rõ là cười vui hay cười buồn.

"Bây giờ anh mới thấy".

Thu Hà dặn:

"Dù sao anh cũng nên thận trọng".

"Vấn đề không còn như vậy nữa. Hoặc là từ chối không làm với Bằng, hai là nhận. Thế thôi. Đã nhận, phải chấp nhận mọi nguy hiểm. Nhưng anh không tin là có chuyện bất hạnh xảy ra. Bằng tài ba lắm. Nó đã hứa với anh là chỉ làm những chuyện có thể làm được. Và khi nào anh không thích nữa, anh có thể ra khỏi tổ chức ngay lúc đó".

Tôi cười:

"Anh đã định rồi. Chỉ làm sáu tháng hay một năm. Rồi anh sẽ trở lại với những công việc khác, lương thiện hơn".

Kể từ ngày hôm đó, tôi hoà mình vào một thế giới khác lạ, cái thế giới của

những buôn lậu. Mỗi ngày đến cái trụ sở trá hình hai lần tôi dần dần được tiếp xúc với đủ hạng người. Những người này sống một cuộc sống sôi động, đầy đặc những biến chuyển bất ngờ, chỉ biết đến hiện tại, không bao giờ tính đến ngày mai. Làm thêm vài tuần nữa, tôi khám phá thêm được nhiều sự thật mới. Sự thật thứ nhất là tổ chức của chúng tôi không chỉ buôn tiền ngoại quốc mà thôi. Nó còn mua, bán, đổi chác, tiêu thụ và tàng trữ tất cả thứ hàng hoá bị cấm đoán khác. Những thứ hàng hoá đó nhiều vô tả, đủ mọi thể loại kể ra không hết. Từ máy móc, đến thực phẩm. Từ ti vi, tủ lạnh đến các đồ vải vóc. Tôi lãnh nhiệm vụ liên lạc, giao thiệp, để cho Bằng chạy ngoài.

Chưa có một thứ nghề nào gây cho tôi nhiều xúc động mạnh như vậy. Ngày nào cũng có chuyện bất ngờ. Nhiều khi có chuyến hàng tới nửa đêm, chúng tôi phải tổ chức một cuộc dỡ hàng trong giờ giới nghiêm tới tảng sáng mới xong.

Lúc nào không có việc, là những vụ đánh bạc, ăn nhậu, du hý. Trong số những khách hàng của chúng tôi mà tôi được quen biết mấy tuần lễ đầu tiên, đặc biệt nhất phải nói đến mục Hường.

Mục chừng bốn mươi lăm tuổi. To con, cao lớn, phốp pháp, hơn cả Liễu. Cũng dâm dăng gấp trăm lần hơn. Lần thứ nhất được Bằng đem tới giới thiệu, mục Hường đã cười tít mắt:

"Tôi đang muốn làm quen với một người như anh".

Mục Hường nói với Bằng:

"Tôi mê anh Viễn của anh ngay từ phút này rồi đó".

Mục Hường đeo kim cương châu báu đầy mình. Cặp mắt mục lảo liên. Cái nhìn vẫn đục những nồn nóng dục tình bốc lửa không che dấu. Tóm lại, loại đàn bà mà thoát nhìn, người đàn ông lạnh lùng nhất thế giới cũng phải nghĩ ngay đến buông ngủ, chần dệm và hai khối da thịt nhể nhại, tan nát. Tôi chẳng hiểu Bằng quen mục trong trường hợp nào. Chắc cũng vẫn trong một vụ buôn lậu. Đó là trường hợp những tên trùm buôn lậu gặp nhau, trở thành bạn hàng và bạn hữu thân thiết.

Mục Hường suồng sã:

"Sao đến bây giờ em mới gặp anh?"

Bằng đỡ lời tôi:

"Anh Viễn mới nhập tịch vào giới mình. Hôm nay là ngày đầu".

"Trước anh Viễn làm gì?"

Tôi cười:

"Chẳng làm gì hết. Nằm dài, ăn bám vợ, thất nghiệp".

"Vợ anh là ai?"

Tôi trả lời:

"Một người đàn bà mà chị không biết".

Mục Hường cười tít mắt:

"Biết anh là đủ, biết vợ anh làm quí gì. Em là chị ấy, em không cho anh ngồi ở đây đâu".

"Sao vậy?"

"Nguy hiểm".

Mụ Hường nháy mắt với Bằng:

"Mắt chồng như chơi!"

Bằng nói đùa:

"Mắt chồng về tay ai?"

Mụ đàn bà chỉ ngược ngón tay vào bộ ngực đồ sộ của mụ:

"Vào tay em".

Bên trong bàn giấy của chúng tôi, là một căn phòng nhỏ. Căn phòng đó được Bằng trang hoàng khá diêm dúa ảm cúng. Có đi văng và một chiếc giường nhỏ ở một góc phòng. Phòng tắm ở bên cạnh. Trong cái tủ đứng, quần áo cho đàn ông và cho đàn bà để sẵn mấy bộ. Chăn gối nữa, đủ hết. Bằng bảo tôi là để lúc nào mỗi một không thích về, tôi hay Bằng có thể thay phiên nhau vào nằm ngả lưng một chút. Sự thật không đúng hẳn như vậy.

Căn phòng phía trong chính là để đón tiếp bất cứ người đàn bà nào muốn tìm khoái lạc ở đó, và Bằng cho mụ Hường biết có căn phòng trong như vậy. Thế là mụ sầm sẫm mở cửa vào ngay. Vào rồi, mụ không chịu quay ra, mà gọi lớn, bắt chúng tôi vào.

Tôi bảo Bằng:

"Vào đi".

Bằng cười:

"Mụ gọi anh, đâu có gọi tôi".

"Sao lại gọi tôi mà không gọi anh?"

"Tôi quen rồi. Mụ chỉ thích của lạ. Anh nên vào một chút. Gọi là khai mạc cho cuộc sống mới, mát mát gì đâu".

Bằng thúc giục mãi tôi đành đi vào. Bằng đùa thật dai, coi cái chuyện làm tình với một người đàn bà ở nơi chốn nào cũng có thể diễn ra được. Ngay ở bàn giấy. Ngay trong giờ làm việc. Chừng như thế. Vì tôi vừa vào tới phòng trong, Bằng ở ngoài đã đóng cửa lại. Tôi nghe thấy tiếng Bằng cười lớn, vui thú. Và nhìn thấy mụ Hường. Mụ ngồi trên giường, hai chân buông thõng, đang đưa trong không khí.

Tôi thận trọng đứng lại ở giữa phòng mà không lại gần. Mụ đàn bà đâu có chịu để tôi duy trì một cách biệt lạnh lùng như vậy. Mụ vẫn:

"Anh lại đây".

"Chúng mình ra ngoài nói chuyện đi".

"Sao vậy?"

"Ồ trong này không tiện".

Mụ đàn bà tùm tùm cười:

"Thế nào là tiện, thế nào là không tiện? Bằng chưa nói hết cho anh biết là bọn chúng em giao thiệp với nhau rất tự nhiên và thân mật?"

"Không, tôi chưa biết. Bằng cũng không nói".

"Rồi anh sẽ biết. Anh lại đây đã. Ngồi xuống cạnh em, em nói chuyện cho nghe. Em không làm gì anh đâu. Anh đứng tuổi rồi, xem ra cũng từng trải lắm. Sao lại rụt rè như một đứa con nít mới lớn vậy?"

Ngoài Marlène và Thu Hà ra, tôi còn quen biết Nguyệt và hàng chục người đàn bà khác, sống với rượu mạnh, âm nhạc và ban đêm như Nguyệt. Thế

nhưng mẹ Hương lại là một thể loại đàn bà khác biệt hẳn. Và hơn. Hơn hết ở cái điểm như sự hành lạc, giải quyết sinh lý, trên mọi vấn đề khác là chuyện thông thường nhất.

Với mẹ đàn bà nạ dòng, táo tợn này, tôi lúng túng, tôi vụng về như một đứa con nít mới lớn thật. Tôi đã là chồng Marlène. Một Marlène đêm ngủ khoả thân, trác táng đến cùng độ, Tôi hiện đang làm chồng Thu Hà. Thu Hà như một trong những người đàn bà lão luyện từng trải nhất trong tình trường.

Tôi đến ngồi bên cạnh. Mẹ hỏi:

"Có nên tắt ngay đèn?"

"Không".

"Anh không thích?"

Tôi nói:

"Xin lỗi. Đúng như thế. Sáng nay là lần đầu tiên anh đến đây. Mục đích duy nhất của anh là kiếm tiền, kiếm được thật nhiều tiền trong một khoảng thời gian ngắn. Và không muốn nghĩ đến bất cứ một chuyện nào khác".

Thái độ của tôi khá quyết liệt. Tôi chỉ sợ mẹ Hương bị chạm tự ái, đi lên chỗ mất lòng hay tức giận. Nhưng không, mẹ cũng hay lắm. Đăm đăm, nhìn tôi rồi mẹ cười phá lên. Mẹ nói, đồng ý nếu tôi không thích, để lần khác cũng được. Mẹ nói hiện mẹ kiếm được rất nhiều tiền, nếu tôi cần mẹ cho mượn mà tôi không cần nghĩ đến chuyện trả lại.

Thế này thì con mẹ này biến mình thành một thứ ma cô đã được rồi còn gì, tôi nghĩ thầm. Tôi còn nghĩ thêm là tôi chưa xuống dốc, chưa đoạ lạc đến độ đó, và từ chối. Lúc tôi và mẹ Hương từ nhà trong đi trở ra, Bằng ngồi gác chân lên bàn, hút thuốc. Y thản nhiên như không. Coi như cái chuyện tôi vào buồng trong với mẹ Hương một lát là chuyện rất thường, không có gì đáng nói. Hôm đó, tôi chứng kiến vụ buôn lậu Mỹ kim thứ nhất. Mẹ Hương lôi ở trong người ra một cuộn Mỹ kim dày cộm.

Xấp giấy bạc được trao cho Bằng. Bằng nói đùa:

"Cắt chỗ nào?"

Mẹ Hương cười tít mắt:

"Đã nhìn thấy còn hỏi làm gì cho mất công. Trong người chứ còn ở đâu nữa".

"Trong người là chỗ nào?"

"Chỗ không thể khai với anh được".

Họ nói đùa với nhau như thế rồi cười phá lên. Tôi cũng bật cười theo. Sống với những người như Bằng và mẹ Hương mà cứ giữ một bộ mặt đạo mạo thì thật là điều không thích hợp. Tôi thấy tôi phải có một thái độ như họ.

Nghĩa là cũng đùa cợt, cũng nói nhảm, và nếu muốn, cũng làm tình, hành lạc ở bất cứ chỗ nào, và coi những chuyện đó tự nhiên như ăn uống.

Để tỏ lòng tin ngay từ hôm bắt tay vào việc, Bằng đưa ngay xấp Mỹ kim cho tôi, bảo tôi vào sổ. Sáng hôm đó, mẹ Hương ngồi với chúng tôi đến tận trưa. Mẹ nói, sáng hôm sau mẹ ra miền Trung và không có công việc gì bận cho đến buổi chiều. Bằng bảo tôi:

"Anh nghe thấy gì không. Như thế nghĩa là chúng mình phải có một chương trình du hí cho khách hàng của chúng mình. Trưa nay, chúng ta

mời Hường đi ăn tiệm".

Hường vỗ tay tán thành:

"Bữa trưa để em mời".

Bằng hỏi Hường:

"Còn chiều thì là bọn này?"

Mụ Hường gật:

"Đúng vậy".

"Cũng được. Bây giờ chúng mình đi".

Tôi nói:

"Tôi chưa dọn nhà".

Bằng chỉ ống điện thoại ở đầu bàn giấy:

"Gọi về đi".

Mụ Hường cười:

"Anh Viễn còn có hiếu với vợ lắm nhỉ. Đi đâu vẫn phải xin phép cẩn thận thế sao?"

Tôi bắt chước giọng nham nhở của họ:

"Đây là lần đầu thôi. Lần sau".

Nhắc ống điện thoại lên, tôi gọi về cho Thu Hà. Điều làm cho tôi vừa bằng lòng, vừa bức mình là Thu Hà không có nhà. Người chị Hai trả lời trong dây nói, Thu Hà đi từ sớm. Với Liễu đến chiều mới về. Tôi thì định ninh Thu Hà ở nhà. Buổi sáng nàng pha cà phê cho tôi, săn sóc như một người vợ hiền săn sóc chồng. Sự chăm sóc chỉ được chốc lát. Nàng lại đi rồi. Như mọi ngày, không thay đổi.

Tôi đặt phích ống điện thoại xuống, bọc đọc. Bằng hỏi:

"Bà đảm không có nhà?"

"Đi từ sáng".

Mụ Hường lay lay cánh tay tôi:

"Việc gì mà bức, anh càng được tự do".

Tôi nhún vai:

"Đúng vậy. Nào chúng mình đi".

Ngày thứ hai đi chơi với Bằng, ngày đó cũng chìm ngập tận cùng vào truy lạc như ngày thứ nhất. Bằng rồi đến mụ Hường, mụ Hường rồi đến Bằng, một thằng đàn ông ăn chơi và một con đàn bà phóng đảng thi nhau ném tiền ra ngoài cửa sổ. Họ tiêu khiếp thật. Không tính toán, không giới hạn. Tiền bạc trong tay họ chỉ là một đồng giấy lộn mà họ ném đi, gần như càng được nhanh và nhiều chừng nào càng thích thú chừng nấy. Thật đúng là cái cảnh tượng trăm ngàn đời một trận cười như không. Trong những giờ phút ân ái trên một mặt đệm, mụ Hường là người đàn bà nồng cháy dữ dội. Có đủ mọi ngón thân tình kích thích sự ham muốn của đàn ông. Thế nhưng, ngoài những giờ phút đó, mụ là một người đàn ông, không khác gì tôi và Bằng. Không khác. Còn hơn. Hơn ở sự tự nhiên, hơn ở sự ngổ ngáo. Quá khứ của mụ đầy đặc những khác thường. Nhân tình của mụ nhiều không đếm hết, chồng cũng ba bảy đời chồng. Thăng trầm, điều đúng không biết bao nhiêu lần mà kể. Trong bữa ăn buổi trưa hôm đó, vui chuyện, mụ Hường đã kể lại cho tôi nghe một phần nhỏ chuyện về cuộc đời

gió bão của mẹ. Thảm kịch của người đàn bà này là không ở lâu được với bất cứ một người đàn ông nào.

Tôi hỏi:

"Sao vậy?"

Bằng cười phá lên:

"Thế mà anh vẫn còn chưa hiểu. Bây giờ cho anh làm chồng Hường, anh ở với Hường được bao nhiêu lâu?"

Tôi cũng cười:

"Chưa ở làm sao biết được?"

Mẹ Hường nhào người, bấm vào đùi tôi một cái đau nhói.

"Thử xem".

"Không dám".

Bằng cười:

"Anh trả lời như thế là đúng. Không ai dám hết".

Câu nói không làm cho mẹ Hường mất lòng. Trái lại, còn làm cho mẹ thích thú. Bữa ăn cơm xong, nhìn đồng hồ đã gần ba giờ trưa. Mỗi bữa ăn của bọn chúng tôi như thế đó, bữa nào cũng uống hết một chai rượu mạnh rồi mới chịu đứng lên. Ra khỏi tiệm ăn, chiếc xe hơi có máy lạnh của Bằng lại bon bon chạy trên đường Trần Hưng Đạo tiến thẳng vào một trung tâm du hí khác là vùng Chợ Lớn. Tôi kêu mệt, Bằng nói:

"Anh đã thưởng thức cái thú tắm hơi?"

"Ở ngoại quốc, có một vài lần".

Bằng gạt đi:

"Đừng nói chuyện ngoại quốc. Ở đâu bây giờ cũng không bằng ở Việt Nam".

Tôi cười:

"Tắm hơi ở đây có nhiều điểm đặc biệt lắm sao?"

"Tất nhiên. Bây giờ bọn chúng mình hãy bắt đầu bằng một chậu tắm hơi đã. Mọi khoản khác xét sau".

Mẹ Hường cười rộ:

"Tắm hơi à, cho em đi với".

Bằng xua tay:

"Cái gì chứ cái mục này là của đàn ông. Đàn bà không có tháp tùng được. Hường đi đâu thì đi lát nữa gặp lại".

Mẹ Hường không đòi đi theo chúng tôi nữa, mẹ dắt Bằng thùm thụp, mặt sát Bằng là thứ đàn ông hư hỏng truy lạc, rồi chịu để cho Bằng thả xuống ở lưng chừng đường Đồng Khánh. Mẹ nói cũng là mẹ phải đi mua bán một vài thứ quà cáp lát vật sáng mai đưa ra ngoài Trung làm quà cho bạn hàng. Chúng tôi hẹn gặp lại nhau ở một tiệm nước đường Tổng Đốc Phương. Rồi Bằng cho xe chạy trở lại. Điều mà tôi không ngờ là con đường Bằng lái xe tới lại có nhiều tiệm tắm hơi đến thế. Con đường ngắn, thoạt nhìn rất yên tĩnh với những căn nhà cửa ngõ đóng kín. Thế mà rải rác từ đầu đường đến cuối đường, có đến năm bảy tiệm tắm hơi. Bằng cho lái xe từ từ. Tới trước một ngôi nhà hai tầng, tường màu xanh nhạt, Bằng đậu xe, tắt máy.

"Nhà này hay nhất".

Tôi hỏi:

"Ở những điểm nào?"

"Nhiều lắm. Anh vào sẽ biết".

Chúng tôi cùng xuống xe vào tiệm. Cánh cửa được đẩy ra. Phía ngoài cùng là một phòng nhỏ, sơ sài, trông trơn như phòng đợi của một phòng mạch bác sĩ. Góc phòng, có một cái bàn nhỏ. Sau bàn là một người Tàu ngồi với một cô gái lai mặc đồng phục màu trắng kiểu đồng phục chiêu đãi viên ở các phòng trà hay vũ trường. Chừng như Bằng đã tới nơi này nhiều lần.

Thấy Bằng, người con gái reo lên:

"Anh Bằng. Sao tuần qua không tới".

Bằng cười:

"Bạn".

Và hát hàm:

"Có phòng không?"

Đứa con gái cười lẳng lơ, dĩ hoà.

"Ai thì không có chứ anh Bằng thì bao giờ cũng phải có".

Bằng gật đầu:

"Anh nói nghe được. Lát nữa sẽ có tiền thưởng. Bây giờ chọn cho anh và ông bạn anh đây hai em chiến nhất. Anh muốn lên lầu ba. Như mọi lần".

"Mời anh lên".

Tôi đi theo chân người con gái mặc đồng phục trắng. Phía sau một tấm rèm cửa, là một hành lang chạy qua những căn buồng nhỏ xíu, ngăn cách với nhau bằng một lớp gỗ mỏng sơn trắng. Trên mỗi thành cửa của từng cái ngăn nhỏ chập ấy đều có một tấm rideau phủ xuống tới mặt đất.

Tôi nhìn qua khe hở của những tấm rèm cửa. Ngăn nào cũng có một cái giường, nhỏ và cao. Còn khách, phần lớn loã thể hoàn toàn. Họ nằm sấp hay nằm ngửa, tùy theo sự đam báp đang diễn ra trên bộ phận nào của thân thể họ.

Đứa con gái dẫn đường cho Bằng và tôi quay lại hỏi, khi chúng tôi đã tới cuối lối đi:

"Anh tắm không anh?"

Bằng hỏi tôi:

"Tắm một cái?"

Đang mệt và buồn ngủ tôi gật đầu đồng ý. Đứa con gái lấy khăn tắm, xà bông cho chúng tôi, rồi bỏ ra phòng ngoài. Bằng gọi giật lại:

"Đi đâu thế?"

"Ra ngoài tiếp khách".

"Vào đây tắm cùng với anh".

Đứa con gái cười khúc khích:

"Chịu. Ráng tắm một mình".

Bằng nhăn nhó:

"Tắm một mình thú vị cái nỗi gì".

Đứa con gái chỉ tay lên lầu:

"Lát nữa ở trên kia thiếu gì những cái thú vị". Bằng bảo đứa con gái:

"Hôm nay anh chỉ thích em thôi. Lát nữa lên với anh một lát. Được

không?"

"Được. Mười lăm phút nữa em lên".

"Ngăn số mấy?"

"Số mười".

"Đừng quên đẩy nhé!"

"Anh Bằng thì phải nhớ, quên thế nào được".

Đứa con gái ngúng ngẩy đi ra nhà ngoài. Chúng tôi đưa nhau vào phòng tắm hơi. Thay quần áo, hơi nóng bao trùm lên da thịt thỉnh thoảng làm tôi tỉnh táo hẳn. Tôi dội nước nóng bỏng lên người, xát xà bông rồi chà xát thật mạnh. Những lỗ chân lông như nở ra. Thân thể nóng bừng. Những mạch máu trong người rạo rức.

Phòng trên lầu cũng tương tự như phòng dưới, được cái hơn là có máy lạnh. Cũng một căn phòng chạy dài từ cầu thang phía trong ra tới ban công nhìn xuống đường, có hành lang và ngăn chia ra thành nhiều phòng nhỏ. Bầu không khí ở trên lơ lửng sã hơn ở tầng dưới nhiều. Tôi và Bằng được dẫn vào hai phòng ngoài cùng, sát nhau.

Tôi đi qua những tấm rèm hoa buông rủ mà ở phía trong là những tiếng kêu la oai oái của đám con gái và những tiếng cười dâm dăng khúc khích của đám đàn ông đang đùa nghịch thẳng thừng.

Một vài căn im lìm. Không phải vì không có người, cũng không phải vì những người ở trong đó không thích đùa nghịch. Chỉ là một người đàn ông và một người đàn bà đang mê mải làm tình với nhau.

Đứa con gái đi theo Bằng, được lựa chọn để đám bóp cho Bằng là đứa đẹp nhất. Nó như lai, đôi mắt sâu, thật lớn, hàng mi cong vút, toàn khuôn mặt toát ra một vẻ man dại rất quyến rũ. Thân hình nó chắc nịch và tròn lẳn, với một đường hông căng phình và một núi ngực nhọn hoắt. Nó mặc một cái quần đen, một cái áo trắng bó chèn lấy ngang lưng. Tóc nó uốn cao, cặp môi đầy, ướm nhẩy, hàm răng thật đều đặn.

Bằng bảo tôi:

"Con nhỏ này tên Liễu".

Và chỉ đứa con gái được chọn cho tôi:

"Nhỏ này là Hoa".

Hoa nhiều tuổi hơn Liễu, không thể có một khuôn mặt xinh xắn, dễ thương như Liễu, nhưng cũng nhẹ nhõm, dễ ưa. Hoa nhìn tôi, bảo Bằng:

"Anh này chưa đến đây lần nào?"

Bằng gật:

"Đàn anh của anh đây. Anh Viễn khó tính lắm, đâu có thèm đến những nơi chốn như thế này. Em phải làm sao cho anh ấy hài lòng. Để lần sau anh ấy còn muốn đến nữa".

Hoa cười:

"Tin ở em đi".

Bằng gật gù:

"Hay lắm. Sẽ có thưởng".

Miệng nói, Bằng móc ngay túi áo lấy ra bốn tờ giấy năm trăm đưa hai tờ cho Hoa, hai tờ cho Liễu.

"Thường trước, có thể còn thưởng thêm".

Thấy tiền, hai đứa con gái sáng mắt lên, nét mặt vui mừng, rạng rỡ. Bằng là thượng khách của cái nhà tắm hơi này thật. Y đòi gì được nấy. Y được trọng vọng như một ông hoàng. Mọi thứ biệt đãi đó đều được Bằng đáp lại bằng tiền, đáp lại một cách thật rộng rãi. Chả trách đứa con gái nào vây lấy Bằng, sẵn đón, chiều chuộng hơn tất cả những người khác.

Trong nửa tiếng đồng hồ, tôi nằm sóng sượt trên mặt đệm, phó mặc cái thân thể mỗi mọt vào tay đứa con gái. Vì hai căn buồng chỉ cách nhau có 1 tấm gỗ mỏng cao ngang tầm đầu, tôi và Bằng nói với nhau nghe rõ mồn một như nằm sát cạnh. Bằng hỏi sang:

"Ban nầy có chuyện gì không?"

Tôi không hiểu, hỏi Bằng muốn nói chuyện gì. Bằng cười:

"Mụ Hường đó".

"Ở bàn giấy?"

"Phải. Anh có vào phòng trong mà!"

Tôi trả lời:

"Không có chuyện gì hết".

Bằng hỏi lớn:

"Sao vậy?"

"Không thích. Không nên".

Bằng căn vặn:

"Tại sao lại không thích? Tại sao lại không nên?"

Tôi cười:

"Đang muốn kiếm nhiều tiền. Tiền trước đã. Đàn bà sau".

Bằng vẫn nói oang oang, coi như chung quanh không có ai:

"Mụ Hường là một cây tiền cây bạc cho anh đó".

"Biết vậy. Nhưng tôi không muốn có tiền bằng cách đó. Cái gì cũng có một giới hạn với tôi và tôi không muốn vượt khỏi giới hạn ấy".

Bằng cười:

"Với anh bao giờ cũng có chuyện giới hạn và không giới hạn. Sao không phá hết đi có dễ sống hơn không?"

Tôi nằm im, không muốn kéo dài câu chuyện ở một chỗ có nhiều người có thể nghe lỏm được là một nhà tắm hơi. Tôi lại phó mặc cái thân thể biếng lười buông thả cho đứa con gái đấm bóp. Con nhỏ thật lão luyện. Cũng thật tinh tứ. Nó làm tất cả những cái mà một người đàn ông muốn có trong một căn phòng đóng kín với một người đàn bà.

Tôi đặt tay vào người nó, nó dễ yên, chỉ cười khúc khích. Phòng bên kia, Bằng không nói vọng sang nữa. Im lặng bất chợt ấy có một nguyên nhân rất dễ hiểu. Bằng đang tự nhiên làm tình với đứa con gái. Chưa từng một thằng đàn ông nào có thể thưởng xuyên hưởng lạc và hưởng thụ được như Bằng. Y đúng là kẻ có mặt phút đầu đến phút chót của một cuộc vui, dù đó là một cuộc vui mọt lả, thâm đêm suốt sáng. Nghĩ cho cùng, thái độ của Bằng cũng dễ hiểu. Đó là một thái độ trả thù đời, nói theo danh từ của Bằng, Bằng từng nói chuyện cho tôi biết, mặc dầu tôi đã biết điều này là Bằng đã trải qua một thiếu thời thật nghèo khổ. Y đã từng bữa đói bữa no.

Y đã có không biết bao nhiêu đêm ngủ trên một toa tàu chở súc vật, nằm ở một góc hiên, dưới một gầm cầu. Thì bây giờ y hưởng thụ. Để bù lại. Để trả thù đời. Cũng là một thứ lẽ phải riêng của Bằng. Như kẻ nào cũng có một thứ lẽ phải riêng của kẻ ấy.

Nửa tiếng đồng hồ sau chúng tôi ra khỏi nhà tắm hơi. Bằng đã cho tiền hai đứa con gái đấm bóp rồi lại cho thêm chúng nó một lần nữa. Nhiều đứa ở những buồng khác nghe thấy tiếng cười ha hả của Bằng cũng chạy tới nữa. Và Bằng, đứa này ba trăm, đứa kia năm trăm, cho tiền hết, không bỏ sót một đứa nào. Ăn chơi như thế cũng đã gọi được là đế vương.

Xuống tới đường, vào xe, tôi hỏi Bằng:

"Ngày nào của chúng mình cũng tương tự như thế này?"

Bằng nhú mày:

"Anh nói rõ hơn đi".

"Ngày nào chúng mình cũng du hí liên miên như thế này?"

Bằng cười:

"Đâu có. Nhưng nếu được lẫn lộn công việc với chơi đùa mà vẫn kiếm được nhiều tiền, anh có từ chối sự đùa ra tiền ấy không?"

Tôi nhún vai:

"Tất nhiên là không".

"Chúng mình sẽ sống với sự lẫn lộn đó. Cho đến khi nào phải đổi sang nghề khác. Anh nên biết một điều là không phải bao giờ chúng mình cũng làm ăn dễ dàng như thế này. Sẽ có những lúc đói dài không có tiền để ăn chứ đừng nói đến du hí. Vậy tốt hơn hết là được lúc nào hãy biết lúc đó. Tới đâu hay tới đó. Anh không thích kéo dài cuộc chơi, anh cứ bỏ về một mình. Trước sau anh hoàn toàn tự do".

Cuối cùng là tôi lại đi theo Bằng. Người ta nói đời sống trác táng mang hình ảnh một con dế, trên đó người ta lăn dần xuống một đáy vực lúc nào không hay. Đúng thật, tôi đang lăn trên con dế đó, không ngừng lại được nữa. Dời bỏ một thú vui này tôi đến với một thú vui khác. Như thế, triền miên không ngừng.

Ra khỏi nhà tắm hơi, chúng tôi vào đường Tổng Đốc Phương đến cái tiệm nước mà chúng tôi đã hẹn gặp lại Hường. Sau đó ba đứa làm những gì, đi những đâu, gặp những ai, tôi không nhớ được nữa. Tất cả chập chờn trong một biển sương mù đặc quánh. Chỉ hình như tôi lại uống rượu, lại nằm bàn đèn, lại đến một tiệm ăn mới, một quầy rượu khác. Bao nhiêu ly rượu chảy qua cổ họng vào người, tôi không nhớ được nữa. Bao nhiêu điều thuốc phiện hút vào người tôi không đếm được nữa. Mà nhớ và đếm những cơn say của say sưa truy lạc ấy để làm gì? Tôi đã lăn, tôi đã lăn thật nhanh trên triền dốc choáng váng, tôi đã lăn, lăn dần xuống một đáy vực tối đen. Buổi chiều qua, đêm xuống. Tôi đi theo Bằng, theo mục Hường vào cái thế giới kỳ lạ của họ. Bằng những bước chân siêu đở của một kẻ mất trí. Đôi khi, hình ảnh Thu Hà hiện lên. Thấp thoáng, xa vời, sau lớp sương mù kia. Hình ảnh con Elga nữa. Marlène nữa. Con Elga ra đời dưới một vòm trời Âu châu, chết ở một nơi chốn xa xôi. Và tôi lại uống rượu, rượu như một phương cách hữu hiệu cuối cùng giúp tôi chìm vào quên lãng.

Hương cười tíu mắt:

"Anh Viễn say rồi".

Bằng cười theo:

"Đàn ông phải thế".

Tôi nghe thấy tiếng cười của họ vang động trong thần trí chập chờn, mụ mẫm, tôi gạt một cái ly cho rơi vỡ tan tành trên mặt đất, và tôi lại uống, cho đến khi gục xuống một mặt quây rượu. Và thiếp đi.

Tỉnh dậy, tôi thấy tôi nằm trên mặt giường. Chung quanh tối đen. Bốn bề im lặng hoàn toàn. Và bên cạnh, là mụ Hương. Bằng thì đã biến đâu mất, tự lúc nào, tôi không hay. Sự thức tỉnh bằng hoàng thẳng thốt khiến cho, trong một khoảng khắc, tôi mất hẳn cái ý niệm về thời gian và nơi chốn. Những cơn say, đêm cũng như ngày, mọi vật thể chỉ còn là những hình bóng hư ảo, lung linh, và những chuyện mới xảy ra lại tưởng như đó chỉ là tưởng tượng mà không bao giờ có thật. Tôi thức giấc trong cái trạng thái chiêm bao mơ hồ đó.

Đầu óc tôi vẫn còn bưng bưng. Thái dương hâm hấp như muốn nổ tung, cổ họng chát đắng. Tôi cự mình cùng một lúc tiếng mụ Hương hỏi sang:

"Anh tỉnh chưa?"

Tôi không trả lời ngay mà nằm đờ người cố sắp xếp lại những ý nghĩ hỗn loạn trong đầu. Sự sắp xếp thất bại. Đầu óc tôi chỉ còn là một vùng trống rỗng tê liệt hoàn toàn.

Tôi hỏi:

"Anh ngủ được lâu chưa?"

"Khá lâu, chừng hai tiếng".

"Đây là đâu thế này?"

Mụ Hương lẫn vào tôi.

"Đâu cũng được. Anh chỉ cần nhớ anh đang nằm ở bên cạnh em là đủ".

Tôi gằn giọng:

"Đây là đâu?"

"Tầng trên cùng một khách sạn".

"Chúng mình tới đây lúc nào vậy?"

Mụ Hương cười khúc khích:

"Thì ra anh quên hết không còn nhớ được gì nữa".

Tôi thở ra một hơi thật dài:

"Quên hết".

Tiếng cười khúc khích của mụ Hương tắt hẳn trong bóng tối.

"Để em nhắc từng chi tiết cho anh nhớ nhé".

"Ừ, nhắc lại đi".

"Anh và anh Bằng đã đến chỗ các anh hẹn với em là một quán nước ở đường Tổng Độc Phuong. Anh nhớ không?"

"Cái đó thì nhớ".

"Anh uống rượu ở đó không biết trời đất là gì".

Tôi kêu lên:

"Uống nhiều lắm sao?"

"Nhiều đến nỗi không ai có thể tưởng tượng anh uống nhiều được như thế".

Tôi phân vân:

"Tại sao anh có thể như thế được".

Hường lay lay người tôi:

"Chính em cũng không hiểu. Khi anh không uống rượu, anh là một người đàn ông khác".

Tôi chặn lại:

"Khác với anh".

"Khi anh đã say. Anh trước khi say và anh trong cơn say là con người hoàn toàn khác biệt".

Tôi công nhận:

"Có thể, có thể. Rồi sao nữa?"

"Anh đập phá tan tành à, anh chửi thề lung tung à!"

Cổ họng tôi lại chất đắng hơn bao giờ, tưởng như có một hơi lửa từ lồng ngực dâng lên, hơi lửa dâng lên không ngừng hết lớp này đến lớp khác, cổ họng là một lò lửa nung nấu.

Tôi kêu lớn:

"Khát quá".

Mụ Hương nói:

"Anh muốn uống rượu hay uống nước".

"Nước". Tôi đáp.

"Để em đi lấy nước lạnh cho anh".

Tôi gật đầu:

"Đi lấy giùm ngay đi".

Hường bò dậy, bước xuống khỏi giường. Trong bóng tối dày đặc hoa mắt, và trong cơn say ngất làm cho thần trí tôi sượng sờn mụ mẫm, tôi cũng đoán được cái thân hình nung núc của mụ Hương di chuyển nặng nề trong bóng tối. Tiếng chân mụ lạt sạt. Cửa phòng tắm được mở ra với một ánh đèn chạy dài trên nền nhà. Tôi nghe thấy tiếng nước chảy. Rồi mụ Hương trở lại giường với một cái ly nước trên tay.

"Anh uống đi".

Tôi đỡ lấy ly nước uống thẳng một hơi. Nước lạnh chảy ào ào vào cơ thể khiến cho tôi tỉnh táo được phần nào. Tôi trao trả cái ly cho mụ Hương, lại nằm vật xuống. Mặt đệm gây một cảm giác nhớp nhúa. Mồ hôi túa ra dínhбет vào lưng. Đêm đang thấy nồng nực với những thước không khí im ỉm.

Tôi hỏi:

"Bằng đâu?"

"Ở buồng bên cạnh".

Tôi ngạc nhiên:

"Buồng bên cạnh là buồng nào?"

"Buồng dành riêng cho chủ khách sạn. Bằng đang đánh bài ở đó".

"Từ bao giờ vậy?"

"Từ nửa đêm".

Tôi hỏi:

"Bây giờ là mấy giờ?"

Hường đáp:

"Hai ba giờ sáng gì đó".

"Sao em không đánh bài với Bằng?"

"Đánh một lúc rồi em sang đây với anh".

Hường lại lấn sát vào tôi:

"Em không muốn để anh phải nằm một mình".

"Sao vậy?"

"Em muốn nằm với anh, muốn chúng mình làm tình với nhau".

Cái gì phải xảy ra giữa một người đàn ông và một người đàn bà, ban đêm, trên một mặt đệm, trong một căn buồng khách sạn, đã xảy ra liền sau đó. Với một người đàn bà như Hướng, đó là cái chuyện không thể nào tránh được.

Tôi chẳng thấy ham muốn gì lắm. Thực tình, tôi chỉ muốn ngủ một giấc, sáng mai về nhà sớm. Nhưng Hướng không để cho tôi ngủ. Và cuộc làm tình đã diễn ra. Trong Hướng, có một trận bão nổi dậy với tất cả sự cuồng nhiệt điên cuồng ở ngoài mọi tưởng tượng. Người đàn bà đóng vai trò chủ động, suốt từ phút chúng tôi lấn vào nhau cho đến lúc hai thân thể đã lẳng diu lìa nhau ra.

Im lặng một lát. Rồi Hướng hỏi:

"Anh có bằng lòng em không?"

Tôi đáp:

"Không biết".

Trong bóng tối, tiếng cười dâm đãng lại nổi lên:

"Em thì bằng lòng anh lắm rồi đấy".

Bị kích thích bởi tò mò muốn biết, tôi hỏi:

"Bằng lòng anh ở điểm nào?"

"Anh hào hoa phong nhã".

Chẳng có gì vui mà tôi bật cười lên thành tiếng. Hào hoa phong nhã. Không hài thật. Nhất là bốn tiếng đó lại do một người đàn bà chỉ biết đến khoái lạc nhục dục nói ra.

Tiếng cười riêu cợt vui thú của tôi chừng như làm cho mặt Hướng bất mãn.

Cầu nhàu:

"Anh cười gì vậy?"

"Cười vì cái danh từ hào hoa phong nhã em vừa có lòng tốt thân tặng cho anh".

"Không nhận?"

"Thật tình là không dám. Cho anh xin một danh từ khác. Anh chỉ là một thằng đàn ông thất bại, tầm thường và đê tiện".

"Sao anh nói về anh một cách tệ hại như vậy?"

"Anh như vậy".

Mặt Hướng hỏi:

"Đã ai coi anh như thế chưa?"

Tôi gật:

"Có. Những người thân yêu. Vợ anh".

Mặt Hướng chồm lên:

"Vợ anh là cái thá gì dám hỗn láo với anh như vậy".
Tôi nói đùa, nửa nghĩ đến Marlène, nửa nghĩ đến Thu Hà, nghĩ thêm một chút về Nguyệt:
"Vợ anh tất nhiên là một thứ ghê gớm".
"Ghê gớm thế nào?"
"Vợ anh là một trong những người đàn bà đẹp nhất thế giới".
Mụ Hường tưởng tôi nói thật, hậm hực:
"Cũng đá băng đi. Đẹp mà làm gì? Một người vợ phải ngoan hiền, biết thờ chồng, nuôi con".
Lời ăn nói đạo đức bất thường của Hường lại làm cho tôi bật cười.
"Anh cười gì. Em nói thế không phải sao?"
"Em nói rất đúng".
Tôi ngừng lại một chút rồi tiếp:
"Em nói thật đúng, anh không thể ngờ".
Mụ Hường có vẻ tức:
"Em là cái gì mà anh không ngờ".
Tự nhiên tôi cười, một tiếng cười sảng khoái hết sức. Ít ra tôi cũng đã làm cho mụ Hường có những lúc khiến cho tôi buồn cười. Thấy tôi nằm im, mụ Hường cúi nhẹ vào người tôi hỏi:
"Sao anh làm thình? Anh chọc tức tôi hả?"
Tôi vội vàng đính chính:
"Anh nào dám chọc tức em".
Sau lần ân ái với nhau, tôi có cảm tình với Hường hơn là lúc mới gặp. Chẳng phải là Hường đã quyến rũ được tôi, gây được ở tôi ham muốn được tiếp diễn những thú vui xác thịt những lần khác nữa. Cảm tình, chỉ là tôi chợt thấy tôi bắt đầu giống với Hường ở một điểm nào đó. Cuộc sống của tôi cũng bắt đầu buông thả như vậy. Hường, Bằng và tôi đã trở thành những kẻ cùng hội cùng thuyền. Tôi đang sống với họ. Họ là những người đã gia nhập hẳn vào đời sống của tôi. Tôi sống với họ, chia sẻ những vui buồn của họ. Tôi không sống với những người khác nhiều và gần gũi bằng họ.
Tôi hỏi Hường, dịu dàng:
"Đi chơi với nhau đã trọn ngày mà chưa hỏi thăm Hường".
Hường sung sướng thấy tôi dành cho một thái độ thiện cảm hơn trước.
"Anh muốn hỏi thăm em về chuyện gì?"
"Chuyện Hường. Đời Hường".
Mụ đàn bà cười:
"Một cuộc đời tan nát, hư hỏng. Đến không thành một cuộc đời nữa. Đó, nếu anh muốn biết về em".
"Gia đình Hường ở đâu?"
"Đã nói em không có gia đình, anh không tin sao?"
"Chưa lấy chồng bao giờ?"
"Nhiều lần rồi là đằng khác".
Tôi cười vì câu nói thản nhiên mà ngộ nghĩnh của Hường. Hường nói đã lấy chồng nhiều lần, kiểu như đã mua nhiều hàng áo, mua nhiều thứ đồ dùng.

"Đâu hết?"

Câu hỏi của tôi cũng ngộ nghĩnh không kém. Tiếng cười đậm đắng khúc khích của Hường bật lên trong bóng tối. Hường bầu tôi một cái đầu nhói. Và trả lời:

"Đứa chết. Đứa đi mất. Cái số em nó chó má thế nào ấy, chẳng ở với người đàn ông nào được lâu. Cái số em là cái số sát phu".

Hường kể tiếp cho tôi nghe là mẹ có hai đứa con, hiện đang gửi một người bà con nuôi giúp. Tháng tháng, một hai lần, đến thăm con, ở với chúng nhiều lắm chỉ được mấy tiếng đồng hồ, đưa tiền cho người bà con có lòng tốt nuôi giùm, rồi lại dần thân vào cuộc đời nay đây mai đó. Hường nói mẹ không có thứ tình thương mà mọi người đàn bà khác đều có là tình mẫu tử. Không muốn thế. Nhưng là như thế. Không bao giờ cảm thấy sự cần thiết phải gần con.

Tôi nói đùa.

"Hường cần gần một loại người khác".

"Ai?"

"Đàn ông".

Hường nghiêm trang:

"Đúng như vậy. Không có đàn ông, em không sống được. Bằng vẫn nói đùa em là đàn ông mà chết hết thì người đàn bà tự tử chết theo trước nhất phải là em".

Tôi nghĩ đến Bằng:

"Sang với Bằng một chút đi".

Mẹ Hường hỏi:

"Anh không mệt?"

"Hết rồi".

"Cũng không cảm thấy buồn ngủ?"

"Cũng hết buồn ngủ luôn".

"Anh bắt đầu thức đêm giỏi như chúng em rồi đó".

"Có lẽ. Tất cả là thói quen".

Tôi vào phòng tắm, rửa mặt, Hường vào theo. Chúng tôi cùng soi chung khuôn mặt sau những phút hành lạc vào tắm gương hình chữ nhật. Mẹ Hường thân mật đưa tay ôm vòng lấy ngang lưng tôi, cọ người vào tôi. Người đàn bà này càng về đêm càng linh hoạt. Như giấc ngủ và sự nghỉ ngơi không bao giờ là một cần thiết.

Tôi nhìn tôi, đắm đắm trong gương. Tròng mắt trũng, gò má nhô lên, cái nhìn tuy lặng lẽ, nhưng thấy rõ ở cái cùn đáy sâu thẳm của nó một thoáng mê hoặc không bao giờ tắt. Tôi không còn là tôi của những tháng ngày hải ngoại phù phiếm, tôi cũng chẳng là tôi của những tuần lễ đầu tiên mới trở về. Ngày nào, ôm con Elga đặt bước chân đầu tiên xuống phi trường Tân Sơn Nhất, ngày đó đã xa lắc. Thuộc về một quá khứ. Cái hiện tại đã mở sang một trang mới.

Chừng như Hường lại muốn tái diễn một màn ân ái khác, ngay trước tấm gương trong phòng rửa mặt. Tôi đẩy nhẹ người đàn bà ra và chúng tôi cùng đi sang phòng bên cạnh. Ánh đèn từ trong căn phòng ấy lọt ra cùng với

những tiếng cười đùa ồn ào.

Tôi gõ cửa. Tiếng Bằng hỏi ra rất lớn:

"Ai đó?"

Hường lên tiếng thay tôi:

"Em đây, cả anh Viễn nữa. Vào được không?"

"Sao không được. Vào đây. Mời anh Viễn vào đây".

Cánh cửa mở ra, phơi bày ngay trước mắt tôi một cảnh tượng truy lạc khác của một đêm Chợ Lớn điên đảo, quay cuồng, miệt mài, đến sáng. Nói một cách bình thường, đây chỉ là một canh bạc, một bàn bạc, như tất cả những bàn bạc, những canh bạc khác. Nhưng nó có thêm một cái gì đó, khiến cho cờ bạc biến thành một cảnh tượng khác, trác táng đến cùng.

Bằng ngồi giữa mấy người Ba Tàu bụng phệ. Cả thầy có bốn người đàn ông. Nhưng bốn người đàn ông ấy lại có thêm cả bốn ả sấm ngồi châu bên cạnh. ả sấm trẻ nhất tình tứ nhất ngồi với Bằng. Nói ngồi với cũng không đúng. Mà ngồi trên lòng Bằng. ả vòng tay bá lấy cổ Bằng, nhìn chỗ vào con bài Bằng cầm trên tay, Bằng nheo mắt, ngậm trên miệng một điều xì gà lớn. Mọi người đều như thế. Một hộp xì gà mở nắp đặt bên cạnh một chai rượu mạnh trên một cái bàn nhỏ để cách bàn bạc một tầm tay.

Căn phòng có máy lạnh mù mịt khói thuốc. Bằng vẫy tôi:

"Anh Viễn lấy một cái ghế lại gần đây".

Tôi làm theo. Hướng thì lấy một cái ghế khác, đến ngồi ở phía sau một chú Ba Tàu có chồng giấy bạc cao nhất trước mặt. Bằng quay lại:

"Anh tỉnh rượu chưa?"

Tôi gật:

"Một phần nào".

Bằng nhìn Hướng:

"Hai anh chị đã vợ chồng với nhau rồi chứ? "

Tôi lờ đi trong khi Hướng ném cho tôi một cái nhìn đồng lõa tình tứ và nói:

"Đánh bài đi, đừng hỏi lời thôi. Thua hay ăn?"

Bằng nhún vai:

"Thua".

Tôi hỏi:

"Nhiều hay ít?"

"Cũng khá. Đã phải ký đến tám ngàn phiếu thứ ba. Nhưng không sao, có anh ngồi cạnh, tôi có cảm tưởng sẽ gỡ lại liền ngay bây giờ".

Hường nói:

"Làm như anh Viễn là thần tài của anh không bằng".

Bằng gật. rất nghiêm trang:

"Thần tài chứ sao".

Phần cuối chót của canh bạc đêm đó, tôi là một thứ thần tài của Bằng thật. Tôi ngồi cạnh Bằng và ngay ván bài thứ nhất, Bằng đã lấy lại được một tám ngàn phiếu trong ba tám phải ký cho anh chàng Ba Tàu trẻ tuổi. Từ đó, Bằng được hoài được huỷ. Đánh bậy thế nào cũng ăn ngược đôi phượng, Bằng đã sẵn máu đánh lớn, một ăn cả ngã về không thì nương đà đỏ, Bằng càng đánh lớn hơn. Bài xấu tốt thế nào, Bằng cũng tố tiền rất dũng mãnh.

Và cây bài thứ năm, cây bài cuối chót nào cũng chuyển bại thành thắng hết. Mấy ả sấm tròn xoe cặp mắt ngó Bằng thao túng bàn bạc như ở chốn không người. Mấy chú Ba Tàu thoát đầu cười lớn, khen ông Bằng đồ quá. Sau, họ thua đậm không cười được nữa, luôn miệng chửi thề.

Đến hơn năm giờ sáng, chẳng những ba tám ngàn phiếu đã thu hồi lại hết, Bằng còn được một khoản tiền mặt khá lớn. Mọi người giải tán. Tôi, Hường và Bằng còn ngồi lại với nhau. Bằng chi khoản tiền được làm ba phần, cho mẹ Hường một phần, tôi một phần. Phần thứ ba, Bằng nhét vào túi, cười ha hả:

"Thế là ăn tiêu bữa bãi một ngày, cuối cùng do tiền mấy chú Ba Tàu cả. Hay lắm".

Hường hỏi:

"Bây giờ làm gì?"

Tôi ngạc nhiên:

"Còn làm gì giờ này nữa?"

Bằng chỉ tay sang phía buồng bên cạnh, nơi tôi và Hường vừa ăn nằm với nhau:

"Anh chị có thể trở lại bên đó".

Hường hỏi Bằng:

"Còn anh?"

"Khỏi lo. Đi tìm một con ả sấm. Ngủ một giấc đến trưa".

Tôi tỏ ý muốn về nhà. Hường không cho về, nói là giờ giới nghiêm chưa hết. Nhưng ngồi thêm năm bảy phút nữa, tôi đã nghe thấy những tiếng xe cộ thứ nhất từ dưới lòng đường vọng lên. Sinh hoạt ban đêm đã phai tàn, đã chấm dứt. Những dấu tích thứ nhất của sinh hoạt ban ngày đã thay thế, đã bắt đầu. Tôi đứng lên, nói với Hường:

"Anh phải về".

Bằng hỏi Hường:

"Đi đâu bây giờ?"

Hường trả lời:

"Em ở luôn đây rồi ra thẳng phi trường".

Chúng tôi cùng nhớ lại được rằng Hường ra miền Trung mấy ngày. Tôi nói với Bằng:

"Về nhà, tôi phải ngủ một giấc dài".

"Hai ba giấc cũng được".

"Văn phòng thì sao?"

Bằng ngơ ngác:

"Văn phòng nào?"

Y chợt hiểu, nhún vai:

"Đó chỉ là một tấm bình phong che mắt thiên hạ. Đóng cửa một hôm không sao".

Tôi mặc quần áo, dời khỏi khách sạn khi đã nhận lời với Hường là chừng nào Hường ở ngoài Trung về, chúng tôi lại đi chơi với nhau. Buổi sáng mới hé. Đêm còn ngưng đọng với những tảng bóng tối chập chờn, trong một không khí lạnh lẽo. Lúc tàn đêm, đêm chưa hết và ngày chưa bắt đầu hẳn,

cảnh vật có một vẻ gì nhợt nhạt, hư ảo. Tiếng giầy tôi vang động trên hành lang. Hai bên, những cửa buồng còn đóng kín. Xuống hết cầu thang, tôi đi qua một cái quầy hàng trống trơn. Phía sau là người quản lý còn ngủ vùi trên một cái giường sắt. Cảnh tượng khách sạn lúc tảng sáng khác biệt với những lúc khác của ngày. Nó phơi bày ra một thứ bên trong không đẹp để gì hết. Nhưng ở một hí viện. Khi ánh đèn tiền trường đã tắt thì là hậu trường tiêu tuỵ hiện hình.

Ra tới ngoài đường, tôi quay nhìn trở lại. Tôi đã ở khách sạn suốt một đêm. Những nơi chôn như khách sạn này, tôi biết, cùng với Bằng tôi sẽ luôn luôn trở lại. Để hành lạc. Để uống rượu. Để quên lãng. Để sống với một nghề nghiệp phi pháp. Để ném những khoản tiền kiếm được bằng cách làm ăn phi pháp vào những thú vui tàn hại nhất cho thể xác và tâm hồn.

Gần mười bảy tuổi

Chương 8

Một chiếc taxi đưa tôi về tới nhà. Chuông reo nhiều hồi, người chị Hai mới chạy ra. Giấc ngủ của chị người làm đã bị tôi phá vỡ.

Chị ta hỏi:

"Bây giờ ông mới về?"

Tôi đẩy cánh cổng:

"Bà hỏi gì tôi không?"

"Thưa không?"

"Bà có nhà đây chứ?"

Chị Hai trả lời làm tôi giật mình kinh ngạc:

"Thưa, không".

Tôi cau mặt:

"Bà đi từ hồi nào?"

"Từ chiều hôm qua".

Như thế đó, tôi đi Thu Hà cũng đi luôn. Như thế đó, chồng một đảng vợ một nẻo. Như thế đó, cuộc chung sống của tôi với Thu Hà. Tôi đi vào phòng khách. Ngôi nhà vắng lặng, buốt lạnh, không một dấu tích nào của sự sống lứa đôi. Tôi ngồi phịch xuống ghế.

"Bà dặn gì không?"

"Thưa không".

"Bà đi một mình hay với ai?"

"Bà Liễu tới đón bà".

Tôi nghĩ mãi mà không thể đoán được là Thu Hà đi đâu. Đến nhà Liễu? Tôi hỏi:

"Bà có nói bao giờ về?"

"Chiều nay. Có thể sáng mai".

Tôi kêu lên, bực tức:

"Đi đâu mà có thể đến mấy ngày như vậy được. Thôi cho chị xuống nhà dưới".

Người chị Hai bỏ đi, tôi ngồi thừ, nghĩ ngợi. Tôi đi đã ghê, Hà đi còn ghê hơn. Tình trạng này không thể kéo dài mãi mãi. Vào buồng, tôi nằm vật xuống giường. Lúc này tôi mới cảm thấy tất cả sự mệt mỏi của một đêm thức trắng, nhất là thức cùng với một người đàn ông như Bằng và một người đàn bà như mẹ Hường. Thức với hai người khác. Những đầu xương đau như. Tay chân bải hoải. Đầu óc như tê liệt, trống rỗng. Mí mắt nặng trĩu. Tôi chỉ thoáng nghĩ được rằng Thu Hà đã vượt quá một giới hạn nào đó, tôi phải có với nàng một thái độ quyết liệt. Rồi tôi ngủ thiếp đi. Tôi ngủ mê man. Băn bật. Đến chiều mới tỉnh dậy. Bước những bước loạng choạng ra ngoài phòng khách, tôi thấy Thu Hà đã ở đó.

Nàng đang nói chuyện với một người đàn ông lạ mặt. Gã đàn ông thật tráng kiện. Y mặc một cái quần soóc màu tím, một cái áo sơ mi hoa ngắn tay, đi dép. Thu Hà mặc cũng tương tự như vậy. Tôi đoán được ra ngay. Họ vừa từ ngoài Vũng Tàu trở về.

Thu Hà giới thiệu:

"Đây là anh Hợp".

Hợp bắt tay tôi, nói vừa chờ mấy người đàn bà cho ai về nhà nấy, và Thu Hà là người cuối cùng. Cái bắt tay của gã đàn ông chân thật cởi mở. Y tự nhiên mà không khả ố. Thân mật mà không suồng sã. Xem chừng y cũng không có tình ý gì với Thu Hà, chỉ là đi chơi vui vậy thôi. Nhưng nói tôi có cảm tình với Hợp cũng không đúng. Cảm tình thế nào được với một thằng đàn ông lạ mặt đã ở ngoài Vũng Tàu với vợ mình suốt hai ngày liền. Cái bắt tay của tôi vì thế miễn cưỡng và nhạt nhẽo.

Hợp chừng như không nhận thấy vẻ miễn cưỡng đó. Y hỏi:

"Sao anh không ra Vũng Tàu cùng với chị?"

Tôi lạnh lùng nhìn Thu Hà:

"Nhà tôi đi đâu tôi không được biết".

Thu Hà thản nhiên:

"Lúc em đi, anh không có nhà mà!"

Tôi gật:

"Phải. Không có nhà. Nhưng đáng lẽ anh không có nhà thì em phải ở nhà".

"Tại sao?"

"Vì nhà cửa không thể có bộ mặt như một ngôi nhà hoang như thế này được".

Thấy hai vợ chồng chúng tôi to tiếng với nhau đến nơi, gã đàn ông vội chào tôi rồi chuồn. Thế là giữa Thu Hà và tôi lại có một cuộc cãi vã vang động sang đến những ngôi nhà hàng xóm.

Tôi lại làm về Thu Hà một lần nữa. Buổi sáng hôm trước, nàng dậy sớm pha cà phê cho tôi uống, săn sóc tôi, khiến tôi tưởng người đàn bà nội trợ ở Thu Hà đã sống lại. Tôi làm. Thu Hà vui mừng thấy tôi làm ăn với Bằng trước hết chỉ vì tôi sẽ mang về cho nàng rất nhiều tiền. Để mua kim cương, mua hột xoàn. Thứ hai, tôi ra khỏi nhà, nàng mới được tự do bay nhảy. Hai chúng tôi cùng bỏ nhà suốt đêm ngày như thế và lẽ dĩ nhiên là chuyện phải

xảy ra đã xảy ra.

Một tuần lễ sau, cũng vào một đêm cả hai chúng tôi cùng không có nhà kẻ trộm đã đột nhập và làm được một mẻ lớn.

Đêm hôm đó, trời mưa thật lớn. Tôi đi chơi với Bằng như thường lệ. Cũng ở một nơi chốn ăn chơi thâu đêm suốt sáng trong Chợ Lớn. Nửa đêm tôi tỏ ý muốn về. Bất ngờ trời đổ mưa thật lớn. Bằng nói trời mưa, về nhà là gì, về nhà cũng đến nằm nghe mưa rơi mà thôi. Tôi ngáp ngừng và cuối cùng tôi đã ở lại. Suốt đêm hôm đó, nằm ở khách sạn, trong khi Bằng vẫn hút thuốc phiện, nằm với lũ ả sầm ở một phòng bên cạnh, tôi cố gắng chợp mắt một lúc mà không tài nào ngủ được. Đầu óc tôi bồn chồn. Linh cảm cho biết là có một chuyện không hay đã xảy ra. Nửa đêm tôi xuống quầy, gọi điện thoại về nhà. Chuông reo hoài mà không có ai nghe. Tôi biết là Thu Hà cũng đi vắng chưa về. Người chị Hai thì ngủ mãi tận nhà dưới, không thể nghe thấy chuông điện thoại reo.

Năm giờ sáng tôi vùng dậy, mặc quần áo, sang phòng bên, nói cho Bằng biết là tôi về nhà.

Bằng hỏi:

"Sớm thế. Thì để sáng rõ hãy về có được không?"

Tôi đáp:

"Không hiểu tại sao tôi thấy nóng ruột quá".

"Gọi điện thoại về".

"Rồi. Nhưng chẳng thấy ai trả lời".

Bằng cười rộ:

"Nghĩa là ông anh đi thì bà chị cũng đi luôn? Như thế là được cả vợ lẫn chồng. Chỉ còn cái nhà không, anh để mặc nó, quan tâm đến làm gì?"

Tôi quả quyết:

"Thế nào tôi cũng phải về qua nhà một lát".

Bằng nói:

"Chờ tôi, tôi đưa anh về".

Tôi không nghe, xuống đường, gọi taxi về trước. Xe vừa ngừng trước cửa nhà, tôi đã thấy ngay là có chuyện bất thường xảy ra.

Cánh cổng đêm nào cũng đóng kín từ chín giờ tối tới sáng hôm sau, buổi sáng hôm đó mở toang. Nhìn vào trong, cửa vào phòng khách cũng mở rộng. Tôi trả tiền xe, chạy vào. Chiếc máy truyền hình, máy hát và máy thu băng ở phòng khách không còn ở những chỗ cũ. Tôi chạy vào phòng ngủ. Tủ áo cũng mở toang hai cánh. Kẻ trộm đã đột nhập đêm hôm trước trong khi cả tôi lẫn Thu Hà đều không có nhà. Chúng có thừa thì giờ để khuân đi tất cả những gì chúng có thể khuân đi được. Chúng đã lục lọi cùng khắp. Đến cái ngăn bí mật ở một góc tủ áo, nơi Thu Hà để tiền bạc và đồ nữ trang của nàng, chúng cũng khám phá thấy.

Tôi chạy xuống nhà bếp. Chị người làm mở choàng mắt, ngơ ngác khi tôi đánh thức chị ta dậy. Chị ta không biết gì hết, nói là suốt đêm không nghe thấy một tiếng động khả nghi nào. Có thể là chị ta đồng loã với bọn trộm, mở cổng cho chúng vào. Có thể. Thế thôi. Không có bằng chứng nào buộc tội chị ta được hết. Tôi đành lên nhà trên chờ Thu Hà về. Đến mười giờ,

Thu Hà mới về cùng với Liễu. Thấy nữ trang và tiền bạc biến mất. Thu Hà vật vã than khóc, chúng tôi không còn biết làm thế nào hơn là đi trình quận. Vụ trộm không điều tra được ra manh mối. Người chị Hai bị giữ ở quận một ngày rồi cũng được thả về. Tính ra, cả đồ dùng lẫn tiền bạc, bọn trộm đã làm được một mẻ lớn, trên dưới một triệu đồng.

Vụ mất trộm khiến Thu Hà buồn bực hết chỗ nói. Nàng gầy với tôi, nói tôi phải chịu hết trách nhiệm. Làm như tôi có bốn phận phải ở nhà, coi nhà, để nàng muốn đi đâu thì đi, muốn vắng nhà lúc nào cũng được vậy. Tôi đã bực mình vì thái độ tối tăm vô lý của Thu Hà còn bực mình phải ra quận trình báo, đi lại nhiều lần mất thì giờ.

Tức giận tôi, Thu Hà đâm ra thù ghét luôn căn biệt thự. Nàng nói ngôi nhà cũ đem đến cho nàng hết bất hạnh này đến bất hạnh khác. Nàng đòi tôi bán nó đi mua một căn nhà khác. Bao nhiêu chuyện là bấy nhiêu bực mình mới xảy ra sau đó.

Từ sau vụ trộm, Thu Hà càng đi khoẻ hơn. Suốt ngày suốt đêm. Chúng tôi sống với nhau hết như một cặp vợ chồng ly thân chờ ngày ly dị. Hết như thế. Không khác. Liên hệ tình cảm giữa hai chúng tôi chỉ còn là một sợi dây mỏng manh, có thể đứt phụt bất cứ lúc nào. Tôi cũng nhận cái đà Thu Hà đi miệt mài, để đi luôn từ sáng đến chiều, và luôn luôn đến sáng ngày hôm sau. Căn phòng ở phía sau bàn giấy biến thành căn buồng riêng mà Bằng đã dành hẳn cho tôi sử dụng. Mụ Hường ra Trung rồi mụ Hường từ ngoài miền Trung trở về. Chúng tôi lại đưa nhau đi chơi, lẫn mình từ một truy lạc này đến một truy lạc khác, vui ngập miệt mài trong trác táng. Chỉ trong một thời gian ngắn, tôi đã có đến năm bảy người tình, nếu danh từ người tình cũng có thể dùng cho người đàn bà nào đã ăn nằm với mình một vài lần. Thu Hà cũng biết như thế nữa.

Mới đầu nàng còn la lối. Cuối cùng nàng để mặc. Đúng là trường hợp, tuy tiếng là chung sống dưới một mái nhà nhưng đã anh đi đường anh, tôi đường tôi, mỗi người sống hoàn toàn với tự do riêng biệt.

Tình trạng kéo dài như thế cho đến ngày tôi bị bắt.

Trước khi thuật lại cái trường hợp bị bắt, cũng nên nói đến sự làm ăn chung của Bằng và tôi. Chúng tôi hái ra tiền. Tôi không thể ngờ một công việc làm ăn phi pháp lại có thể tiến hành một cách đường hoàng như vậy. Sự thành công dễ dàng bao giờ cũng đem đến sự coi thường, không cần thận, không đề phòng tích cực như trước. Bằng mua tiền, tích trữ tiền, đổi tiền một cách lộ liễu, không thèm che giấu gì hết.

Đến nỗi, một hôm tôi phải nói:

"Chúng mình nên cẩn thận".

Bằng cười:

"Chẳng sao, anh đừng lo".

Tôi lo lắng:

"Đã nhiều tổ chức như mình bị phá vỡ, không lo sao được".

Bằng cười:

"Họ khác. Mình khác".

Thái độ chủ quan của Bằng thật ra cũng chẳng nên ngạc nhiên. Tính Bằng

từ xưa tới giờ là thế. Y nhìn cuộc đời như canh bạc. Sống với Bằng chỉ có hai mặt, một mặt là may một mặt là rủi. Theo Bằng khi sự may mắn ở với mình, khó khăn nào cũng vượt qua được, trở lực nào cũng san phẳng được. Ngược lại nếu may mắn không còn nữa, đề phòng cẩn thận đến mấy, bất hạnh cũng vẫn đến như thường, không làm sao tránh được.

Mặt khác, công việc làm ăn phi pháp mà Bằng đang theo đuổi, với y không có gì là xấu xa hết. Y thường lý luận với tôi một cách rất đơn giản như thế này là cuộc sống chung quanh đã đầy đặc cái xấu xa, cái bẩn thỉu, y có làm bẩn, làm xấu cũng chỉ là làm theo tất cả mọi người. Lý luận ngang chướng ấy, nghe mãi, thấy nó cũng hợp lý. Nhìn sang chung quanh, tôi phải công nhận với Bằng là cái bẩn nhiều thật và cái xấu thì vô vãn. Thế nhưng, sự liêu lĩnh của Bằng cũng làm tôi hoảng sợ. Những ổ buôn lậu tiền mỹ kim bị phá vỡ lung tung khiến tôi lo lắng là sau người khác sẽ đến lượt chúng tôi. Tôi đề nghị:

"Hay là mình tạm ngưng hoạt động một thời gian".

Bằng cười, hát hàm:

"Đề làm gì?"

"Cho nhà chức trách quên chúng ta đi một thời. Sau đó sẽ hoạt động trở lại".

Bằng không đồng ý. Và giải thích:

"Có phải lúc nào mình cũng làm ăn dễ dàng, thuận tiện như thế này được đâu. Sẽ có những mùa khô, ngồi mốc ra đấy hàng năm bảy tháng liền không tìm được mối hàng nào. Nhà chức trách một khi đã theo dõi mình, không bao giờ buông tha đâu, cho dù mình có ngưng hoạt động một thời gian".

Bằng kết luận:

"Vậy chúng mình chỉ có hai cách. Một là ngừng thì ngừng luôn hai là tiếp tục thì tiếp tục hoài hoài, mãi mãi, bất chấp nguy hiểm".

Tôi nín thinh. Sống với Bằng quả như một gã leo dây trong gánh xiếc, ngấp ngừng một giây, phân vân một chút là rớt xuống, là ngã lộn nhào đầu. Tôi thấy mình bị thúc đẩy lôi cuốn tới cái tình trạng không ngừng lại được nữa. Nếu tôi có một cuộc sống yên ổn, chắc là cảm thấy nguy hiểm thấp thoáng tới gần, tôi đã thôi, để trở về những ngày tháng phẳng lặng. Nhưng tôi chẳng có gì hết. Ngoài sự nguy hiểm, để sống với nó. Để lãng quên những buồn phiền riêng tây.

Bằng bảo tôi:

"Anh có thể thôi, nếu anh muốn".

Tôi hỏi:

"Phần lời của tôi được nhiều chưa?"

"Nhiều. Nếu chúng ta không tiêu xài như đã tiêu xài từ mấy tháng nay. Anh muốn chia cũng được. Phần anh được chừng nửa triệu rồi đó".

Nửa triệu. Tôi thấy là số tiền này tuy lớn nhưng cũng chưa thể là một bảo đảm cho tôi trong một thời gian lâu dài. Bất quá được dăm bảy tháng. Cuối cùng là tôi lại tiếp tục cho đến khi cả Bằng và tôi cùng bị bắt. Theo dõi chúng tôi đã từ lâu, nhà chức trách giăng dần trước mặt chúng tôi một cái

bấy được che giấu cực kỳ khéo léo. Chúng tôi đã thần nhiên, ung dung bước tới. Và đã rơi vào bẫy.

Sự theo dõi của nhà chức trách thật kín đáo, thật chặt chẽ và cũng thật công phu. Khi bị bắt giải đến quận, làm biên bản tôi mới biết rõ như vậy. Chính mấy người cảnh sát cho tôi biết. Họ không có lý do che giấu nữa bởi cái lẽ giản dị là chúng tôi đã bị bắt quả tang và cũng không chối cãi việc làm phi pháp của mình.

Sự thật là chúng tôi không chỉ bị bắt về một tội buôn Mỹ kim mà còn về hàng chục thứ tội khác. Như mưu đồ trốn thuế. Như tàng trữ đồ ăn cắp, không có hoá đơn, không có biên lai. Chúng tôi bị bắt ở bàn giấy. Sau đó, được dẫn giải đến kho giấu hàng. Cuối cùng, chúng tôi được đưa về quận. Như mọi lần, Thu Hà đi vắng. Chuông reo hoài hoài, mãi mãi rồi mới thấy cái tiếng nhắc ông điện thoại lên ở đầu dây đằng kia. Đó là người chị Hai. Tôi gất:

"Bà đâu?"

"Bà đi từ sớm".

"Đi tìm bà ngay cho tôi".

Sự đòi hỏi thật nực cười, thật vô lý. Làm sao con chị Hai biết được Thu Hà ở đâu để tìm về. Nó nói cho tôi biết như vậy. Tôi đành dụi giọng:

"Nói với bà tôi đã bị bắt".

Con chị Hai hốt hoảng:

"Ông bị bắt thật sao?"

Bộ nó tưởng tôi nói đùa. Tôi không dặn dò gì hơn được nữa vì người cảnh sát hối thúc ra xe không cho nói thêm một lời nào thêm. Dặn dò cũng đến thế mà thôi, Thu Hà chẳng làm gì cho tôi được hết. Trên xe cảnh sát, trong đoạn đường từ bàn giấy trá hình đến quận tôi thắm nhủ với tôi là cuộc vui đã hết, trò đùa đã chấm dứt, những ngày đen tối bắt đầu. Bằng bình tĩnh như thường. Sự bình tĩnh của Bằng làm cho tôi thán phục. Y thật có tư cách, phong thái phải có của một tên trùm buôn lậu. Lúc nguy hiểm cũng như lúc bình thường y vẫn là thằng Bằng coi cuộc sống như một canh bạc. Y cười, nói với tôi.

"Minh được hoài. Bây giờ thua rồi, anh Viễn".

Tôi thiểu não:

"Thua đau là khác".

Bằng nắm lấy tay tôi:

"Đáng lẽ tôi không nên rủ rê anh vào vụ làm ăn này. Tôi thành thật hối hận".

Tôi gạt đi:

"Không nên nói như thế. Anh cũng bị bắt như tôi mà".

"Tôi khác. Anh khác".

Tôi gượng cười:

"Khác thế nào?"

"Tôi đã vào tù, vào khám rất nhiều lần. Thêm một lần nữa cũng chẳng sao. Anh còn gia đình, lại chưa bị thế này bao giờ".

Tôi nhún vai:

"Bị cho biết".

Tuy tôi nói thế nhưng Bằng vẫn băn khoăn. Y hỏi hận thành thực đã rủ rê tôi vào một cuộc chơi mà cuối cùng tôi đã phải trả một giá rất đắt, ngoài mọi tưởng tượng. Y nghĩ là cuộc sống tôi trước đó tốt đẹp. Vì y, nó trở thành xấu xa. Y nghĩ là tương lai tôi trước đó rực rỡ, sau đó cái rực rỡ chỉ còn là cái tối tăm của một vực thẳm tôi đã ngã xuống.

Bằng sốt sắng:

"Anh đừng lo, tôi nhận hết tội về phần tôi".

Tôi cười:

"Không bao giờ tôi lo như thế. Chúng mình cùng nhận chịu hậu quả làm việc của chúng mình. Thế thôi".

Bằng cãi:

"Nhưng anh khác. Anh không phải là cái thằng trùm buôn lậu chuyên nghiệp như tôi".

Điều mà Bằng không tài nào hiểu được là tôi đã mệt mỏi đã chán nản đến cái độ tôi không thiết tha gì nữa. Mọi giới hạn đã bị phá vỡ. Tôi đã buông thân thể vào một dòng thác lũ mặc cho nó trôi dạt tới bến bờ nào cũng được. Thì còn kể gì đến lao tù đến tai tiếng. Tôi đã hoà mình vào một lối sống không thể là của tôi. Để tìm lãng quên. Cũng là để đánh lừa mình. Tôi đã thức đêm, uống rượu, trác táng, không phải là thích bừa bãi, phóng đảng như vậy. Chỉ là để quên đi được phần nào những ưu phiền muôn mặt đè nặng lên một tâm thức đã chán chường đến cực điểm.

Thấy tôi thản nhiên, Bằng tỏ ý thán phục:

"Không ngờ anh cũng can trường lắm".

Tôi đùa:

"Can trường từ lâu. Bộ bây giờ anh mới biết?"

Bằng gật, thành thật:

"Bây giờ mới biết đó".

Tôi nghĩ đến Hường:

"Cũng may Hường không bị bắt".

Bằng phì cười:

"Rồi cũng bị".

Tôi ngạc nhiên:

"Sao vậy?"

"Mụ đó liều lắm. Sẽ tiếp tục như thường cho đến khi nào bị tóm như chúng mình".

Bằng nháy tôi:

"Anh biết mụ ấy mê anh lắm không?"

"Đâu có".

"Thật mà. Cũng là chuyện lạ lùng. Hường nào còn tình yêu, nào còn rung động. Thế mà gặp anh lại chịu quá. Thế nào mụ ta cũng tìm thăm anh".

Chúng tôi bị đưa đến quận cảnh sát, bị tổng giam, ra toà và lãnh án tù. Tôi lãnh án tù một năm, Bằng hai năm. Giây phút cực nhọc nhất cho tôi là giây phút đối diện với Thu Hà ở quận cảnh sát. Nàng đến kiếm tôi ngày hôm sau. Thu Hà đã quên bằng đi là chính nàng đã xúi tôi hợp tác với Bằng.

Nàng đã nói nàng rất bằng lòng thấy tôi kiếm được nhiều tiền, dù các kiếm tiền phi pháp và đầy nguy hiểm. Bây giờ nàng trách móc, chửi mắng tôi đủ điều. Tôi giận không thể nào tả được. Nhưng tôi nín thinh không nói một lời mặc cho Thu Hà to tiếng trước mặt Bằng. Nàng hăm hăm:

"Tất cả đều do anh gây ra. Anh đừng trách tôi".

Tôi chán nản:

"Em muốn gì bây giờ?"

Thu Hà láo xược:

"Muốn gì, làm gì rồi anh sẽ biết".

Cho đến lúc vào tù tôi không gặp Thu Hà nữa. Cũng chẳng muốn gặp. Tôi chẳng muốn nàng tới thăm tôi ở khám đường làm gì. Những nơi chốn như thế không phải là những nơi chốn một người đàn bà sang trọng đài các như Thu Hà lui tới. Thời gian ở trong khám tạo cho tôi cơ hội kiểm điểm lại cuộc đời mình trên những chặng đường tôi đã bỏ lại, đã đi qua, bây giờ chỉ còn lưu lại một dư vị chán chường, cay đắng. Tôi muốn quên hết. Nhiều đêm, vào mấy tháng giam cầm đầu tiên, tôi cũng nhớ đến Thu Hà. Nhớ ghê gớm. Và nghĩ đến cuộc sống tự do của nàng ở ngoài, tưởng tượng ra những người đàn ông Thu Hà đang gặp, đang đi chơi với họ, tôi cũng ghen, ghen tuông ghê gớm. Sự bức dọc nhiều khi làm cho tôi mất ngủ và thao thức đến sáng. Nhưng rồi về sau, lòng tôi bình tĩnh thư thái lại dần dần. Thu Hà không bỏ một lần thăm viếng hàng tuần nào, phải công nhận cho nàng như vậy, nàng vào thăm đều đặn, mỗi lần vào mua cho tôi đủ thứ đồ dùng và thực phẩm.

Nàng cũng tỏ ra buồn rầu, và cũng mong mỗi tôi được trả tự do để hai vợ chồng lại xum họp như cũ. Nhưng tình cảm biểu tỏ xem chừng có một việc gì thật gượng ép. Tôi cảm thấy thế, giữa hai chúng tôi. Ngọn lửa tình yêu thắm đỏ ngày nào đã tắt. Còn, cũng chỉ là một đốm lửa leo lét, phai tàn.

Tôi cũng không muốn trách Thu Hà làm gì. Cuộc tình duyên nào của đời tôi cũng như là một lầm lỡ, cuộc hôn nhân nào của đời tôi cũng như một mù quáng, phương diện này ngôi sao bản mệnh của tôi đích thực là một vì sao xấu. Thật vậy. Vì sao đuổi theo tôi bằng cái ánh sáng vắn đục của nó.

Từ Marlène tới Thu Hà. Và có lẽ tới mãi mãi.

Người đàn bà biểu tỏ với tôi một tình nồng nhiệt chân thực và cảm động nhất lại là Mụ Hường.

Biểu tỏ tình cảm ở một người đàn bà nọ dòng thường là những biểu tỏ khôi hài, làm cho tức cười, lố lăng và kịch cỡm. Mụ Hường đã có cái lối biểu tỏ đặc biệt đó. Nhưng trong sự lố lăng lại có cái cảm động, trong sự kịch cỡm lại có cái chí tình. Vào khám thăm tôi, vừa nhìn thấy tôi mụ đã khóc oà lên. Những kinh ngạc. Tôi chưa từng thấy Hường khóc bao giờ. Nghĩ chẳng bao giờ mụ khóc. Vậy mà mụ đã khóc nức nở, sâu thẳm, và những giọt nước mắt ấy đã dành hết cho tôi.

Cười thì cũng có thể cười được, bởi vì cái cảnh tượng mụ Hường khóc sụt sùi qua là một cảnh tượng khôi hài. Nhưng tôi không cười. Chưa ai thương xót tôi một cách tận cùng như vậy. Mụ Hường nhìn thấy tôi, trong bộ đồng phục của một tù nhân. Và đứng giữa nhà giam chung quanh đây

người, mặt đã xúc động và đưa tay lên bụng lấy mặt khóc thật lớn. Nhiều cặp mắt ngó chúng tôi chăm chăm. Nhiều tiếng xì xào nổi dậy. Tôi gất nhỏ:

"Đừng khóc nữa, người ta nhìn".

Mụ Hường cố cầm nước mắt:

"Em ở ngoài Cam Ranh về. Được tin, em muốn vào thăm anh ngay. Loay hoay chẳng làm sao vào được. Thành ra mãi đến hôm nay..."

Tôi ngắt lời:

"Vào thăm anh là tốt rồi. Sớm muộn có sao đâu".

Hường nhìn tôi từ đầu đến chân, xót xa:

"Anh chưa phải như thế này bao giờ".

Tôi cười:

"Chưa. Đây là lần đầu".

Tôi cười, lớn hơn:

"Mong cũng là lần cuối cùng".

Mụ Hường lau nước mắt, nhìn tôi:

"Còn cười được nữa?"

Tôi vẫn cười:

"Không cười thì khóc như em hay sao?"

"Anh ở trong này có khổ lắm không?"

"Mấy ngày đầu chịu không được. Muốn chết luôn. Bây giờ thì quen lắm rồi. Ở suốt đời cũng được nữa".

"Đừng nói nhảm. Anh bị bao nhiêu?"

"Một năm".

"Còn Bằng?"

"Hai năm, gấp đôi".

"Thằng ấy có bị hai mươi năm cũng mặc xác nó. Nó ra tù vào khám nhiều lần rồi chẳng sao. Em chỉ ân hận cho anh. Giá có em ở Sài Gòn, chưa chắc anh bị thế này".

"Sao vậy?"

"Em khôn hơn Bằng nhiều. Nguy hiểm là em biết liền à. Bằng chỉ được cái liều lĩnh. Ngoài ra chẳng biết gì hết".

Tôi hỏi:

"Có muốn gặp Bằng không?"

Hường lắc đầu.

"Em vào đây chỉ để thăm anh thôi".

"Cám ơn".

Hường nắm chặt lấy tay tôi.

"Giá em được ở tù cùng với anh thì hay biết mấy".

Khi Hường nói tuần nào, cũng sẽ vào khám thăm tôi một lần, tôi không bằng lòng. Chẳng phải vì không muốn. Giữa người đàn bà nà dòng là Hường và người đàn ông lỡ công danh không thành sự nghiệp là tôi, đã có nhiều kỷ niệm, nhiều lưu luyến. Ít nhất tôi cũng gặp được một người đàn bà hoàn toàn thành thật với mình. Tôi đang thiếu cho tôi cái đó. Thiếu những đãi đằng, những biểu lộ thành thật. Nhưng tôi bắt buộc phải từ chối

sự thăm viếng thường xuyên của Hường. Chỉ vì tôi chưa quên được Thu Hà.

Tôi nói với Hường:

"Tháng sau, hãy vào thăm anh".

Hường ngạc nhiên:

"Anh không muốn?"

"Muốn lắm chứ, Nhưng..."

"Anh sợ em đụng đầu với vợ anh?"

Tôi gật đầu công nhận:

"Đúng như vậy".

Hường ném cho tôi một cái nhìn thương hại.

"Bà ta còn thương yêu gì anh nữa đâu mà anh cần".

Hường nói một sự thật tàn nhẫn. Nhưng cũng là sự thật. Thành ra sự thực nào cũng tàn nhẫn hết. Chỉ có ảo tưởng là không tàn nhẫn. Điều tàn nhẫn cuối cùng lại là người ta không thể sống suốt một đời với những ảo tưởng, mà luôn luôn phải sống với những sự thật tàn nhẫn. Bao nhiêu tình cảm Thu Hà dành cho tôi đã tan biến gần hết kể từ ngày tôi bị bắt.

Thu Hà không còn nhìn thấy tôi là người chồng khả kính của nàng nữa.

Trong cái nhìn, trong dáng điệu, trong ngôn ngữ, chỉ còn là sự coi thường.

Trước kia, tôi là một giá trị nào đó của Thu Hà. Giá trị ấy không còn nữa.

Điều này làm cho tôi đau buồn và thất vọng nhất. Vợ chồng chỉ có nghĩa là cố kết với nhau trong hoạn nạn. Đáng lẽ, những lúc như lúc này Thu Hà phải gần tôi nhiều nhất, khuyên nhủ, săn sóc tôi nhiều nhất. Nàng đã làm trái lại. Nàng không tha cho tôi cái tội thất bại trong công việc. Nàng khinh bỉ tôi khi thấy tôi chỉ còn là một thằng tù.

Tôi thở dài:

"Dù sao, Thu Hà vẫn còn là vợ anh".

Hường thản nhiên:

"Trên thực tế có còn như vậy không?"

Tôi buồn rầu:

"Anh bị giam cầm thế này, làm sao biết được".

Hường hỏi:

"Anh muốn biết không?"

Tôi ngạc nhiên:

"Em hỏi như thế là nghĩa lý làm sao?"

"Để em theo dõi mọi hành động của vợ anh trong một tuần. Xem thế nào.

Rồi em vào đây, em thuật lại hết cho anh nghe. Cam đoan chỉ kể lại sự thật. Không thêm thêm bớt, không thêm bịa đặt".

Tôi nghiêm mặt:

"Cấm em làm thế".

"Anh lại sợ phải đứng trước những sự thật phũ phàng?"

"Không phải. Chỉ nhớ là anh không muốn. Cấm em đó".

Hường ngó tôi chăm chú, cái nhìn không trách móc, không thất vọng, nhưng đầy tò mò khó hiểu.

"Anh còn yêu vợ anh đến thế kia ư?"

Tôi nghiêm trang:

"Anh không muốn trả lời em câu hỏi đó. Hỏi như thế cũng không nên.

Đừng bao giờ Hường hỏi anh như thế nữa".

Câu nói có phần tàn nhẫn. Đáng lẽ tôi cũng chẳng nên nói như thế để là gì.

Nói, chỉ làm tổn thương đến tự ái của Hường, là điều không bao giờ tôi

muốn. Sự làm tôi kinh ngạc là Hường chẳng những đã không giận, còn

nhìn tôi bằng một cái nhìn kính phục.

Người ta bảo Hường là một thứ đàn bà nạ dòng. Không biết gì hơn là ăn chơi truy lạc, và tìm khoái cảm vật chất trong những cuộc tình chốc lát.

Hường như thế thật. Đã như thế từ bao nhiêu năm nay rồi. Nhưng tới một

phút nào đó, như một vòm trời nặng trĩu mây đen chợt hé lộ một nền trời

cao vút và xanh biếc, Hường cũng đã nhìn thấy những cái đẹp, biết được

cái phải. Tình cảm chân thật đã làm cho Hường thay đổi. Trên một ý nghĩa

nào, người đàn bà này không còn là một người đàn bà nạ dòng như người

đời vẫn tưởng nữa. Hay là người đời vẫn tưởng thế thì mặc cho cái nhìn

tầm thường, phiến diện của người đời. Tôi đã thấy khác. Thấy ở Hường đã

thay đổi một điểm gì tốt đẹp mà Marlène, Thu Hà và những người đàn bà

khác đều không có. Sự tốt đẹp ấy được biểu hiện qua câu nói:

"Em lỗi lời. Xin lỗi anh".

Tôi xin lỗi lại:

"Chỉ là anh quá nóng, mất bình tĩnh".

Hường không đả động gì đến Thu Hà nữa. Nhưng sự tôi yêu cầu đừng vào khám thăm tôi luôn thì Hường không chịu nghe.

Công việc buộc người đàn bà trôi dạt này phải đi đây đi đó luôn luôn. Nay

Vũng Tàu, mai Đà Lạt. Tuần này ở Cam Ranh, Đà Nẵng, tuần sau ở Biên

Hoà, Pleiku. Chỗ nào có Mỹ kim, đồ lậu, hàng không thuế, là có mặt

Hường ở đó. Chúng tôi bị bắt rồi. Dĩ nhiên là Hường làm ăn một mình.

Như thế Hường càng kiếm được nhiều lời hơn vì khỏi cần phải chi chác

cho ai. Vậy mà, theo cái tinh thần một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ,

Hường cũng thôi hoạt động luôn. Chỉ đến ở chỗ chúng tôi thuê làm bàn

giấy. Và tuần nào cũng vào khám thăm tôi một lần.

Một buổi chiều, ở trong khám, tôi đem chuyện này nói với Bằng, Bằng cười:

"Anh cảm hoá được con nhỏ rồi đấy".

Tôi kinh ngạc:

"Làm gì đâu mà cảm hoá?"

Bằng ung dung:

"Cần gì phải làm gì. Nếu anh định cảm hoá một người, sự cảm hoá khó lắm. Nhưng nếu anh không định, sự cảm hoá thường lại xảy ra mà chính anh không hay".

Những buổi chiều ở trong khám dài lê thê. Những ban đêm ở trong khám

dài vô tận. Bao nhiêu câu chuyện ngoài đời của người khác đã trở thành

những đầu đề thảo luận giữa Bằng và tôi. Cũng hay. Cũng đỡ buồn. Cũng

qua được thì giờ khiến cho tôi cũng bớt dần được những ý tưởng u uất.

Chúng tôi đã nói chuyện đến những người đàn bà sống ngang dọc hoang

toàng như Hường. Chúng tôi còn nói chuyện đến những thân thể những khuôn mặt khác. Đến Marlène. Đến Thu Hà. Đến Nguyệt. Một Marlène như một cái cây trồng xuống đất mới, không hợp thủy thổ, khí hậu, cho nên cuối cùng Marlène đã bỏ tôi mà đi. Một Thu Hà bề ngoài thật lạnh mạn, bên trong lại thực tế, lại vật chất hơn mọi người đàn bà khác. Tình yêu lớn nhất của tôi mà sự thật thì không phải là tôi. Hay nàng tưởng là tôi mà sự thật thì không phải như vậy. Nàng chỉ yêu những viên kim cương, và cái đám bạn gái mà nàng không chịu xa không chịu mất. Nguyệt có những cái tôi chưa hiểu được. Nguyệt nhẹ nhõm, phóng khoáng. Nhưng nếu lấy nhau, Nguyệt còn là Nguyệt? Hay rồi cũng như Marlène, cũng như Thu Hà? Câu hỏi này, tôi thú thật với Bằng là không làm sao trả lời được.

Bằng cười:

"Cuối cùng, anh đã nghi ngờ?"

Tôi gật:

"Người đàn bà nào với tôi cũng như một thứ đồ vật mà muốn mua được tôi đã phải trả một giá quá đắt. Cho nên tôi ngán lắm".

Bằng cười lớn:

"Anh vẫn thế. Cái chết của anh là anh không thể nhìn đàn bà như tôi".

"Anh nhìn họ như thế nào?"

Bằng nhún vai:

"Một thứ trò chơi".

"Nghĩa là chốc lát, tạm bợ?"

"Phải, hết như một trò chơi, không hơn không kém".

Chúng tôi nói trở về Hường. Tôi hỏi:

"Rồi cuộc đời Hường sẽ ra sao?"

"Đó là một điều mà nó không bao giờ thêm nghĩ tới. Nhưng rồi anh xem, cũng chẳng sao hết đâu".

Tôi công nhận:

"Chắc thế. Chỉ có tôi còn phiền phức, rắc rối quá".

Chúng tôi lại nói đến Thu Hà, Bằng hỏi:

"Hai ông bà đang ở tình trạng nào?"

"Hết sức bi quan. Hết sức đen tối".

"Liệu có đi đến chỗ bỏ nhau không?"

"Chưa. Nhưng cũng gần".

Tôi không biết trả lời thế nào trước cái quan niệm của Bằng về đàn bà, một trò đùa chốc lát. Tôi cũng muốn nghĩ như Bằng. Cũng muốn sống như Bằng. Có lẽ, Bằng hữu lý, khi nhìn ngắm đàn bà như một sinh vật đầy chứng tật kỳ quái, chỉ nên gần gũi trong một thời gian ngắn và nếu phải xa cách thì đừng bao giờ nên coi sự xa cách ấy là một mất mát lớn lao.

Cho là Bằng hoàn toàn có lý. Cho tôi hoàn toàn sai lầm. Chỉ có điều là Bằng khác. Tôi khác. Và đàn bà với tôi trọn đời là một hệ lụy tình cảm phiền toái, không thể nào thoát ra, không thể nào phá vỡ.

Tôi bảo Bằng:

"Marlène lừa dối tôi. Vậy mà tôi không quên hẳn được. Hiện giờ Marlène ở Thái Lan. Sống rất huy hoàng vương giả. Tôi mất Marlène vẫn thấy luyến

nhớ. Còn con nhỏ Elga nữa. Nó chết rồi và không bao giờ tôi quên được. Thịnh thoảng, tôi vẫn nằm mơ thấy nó".

Bằng cười:

"Nhưng mà Marlène thì chắc không bao giờ còn nhớ tới anh".

Tôi thở dài:

"Đàn bà dễ quên. Tôi biết vậy. Nhưng sự đó cũng chẳng đổi thay được gì hết".

Bằng hỏi:

"Trường hợp người vợ đang ở với anh bây giờ cũng bỏ anh như vậy, anh có một phản ứng khác biệt không?"

Tôi ngẫm nghĩ rồi trả lời:

"Chắc là không".

Bằng lắc đầu:

"Cho nên đàn bà mãi mãi làm khổ anh".

Tôi nói như một người đàn bà thường nói:

"Cái số tôi nó thế".

Những buổi chiều trong trại giam, sau này nghĩ lại và nhớ lại có những cái buồn nhưng cũng có những cái vui của nó. Đi đến đâu, Bằng cũng thu xếp cho đời sống của y có được những tiện nghi mà người khác không thể nào có được. Nói về cái tài xoay xở, gây cảm tình với chung quanh, lợi dụng được kẻ này, sai khiến được kẻ nọ, Bằng số dách. Không ai bằng, không ai hơn. Trong tù, lúc nào Bằng cũng có thuốc lá thơm, rượu mạnh và những đồ ăn thức nhậu đàng hoàng như ở ngoài. Chiều nào chúng tôi cũng ngồi nhậu nhẹt với nhau đến thật khuya. Tôi kể hết những chuyện đã xảy ra trong đời tôi cho Bằng nghe. Những mộng tưởng thiếu thời như thế nào, tuổi trẻ tôi như thế nào với những thăng trầm, những biến chuyển của nó tôi đều kể cho Bằng nghe hết, giữa hai ngậm rượu, trong cơn say trong buổi chiều xuống trên trại giam buồn bã. Cuộc sống bên ngoài có những đổi thay gì tôi hoàn toàn không hay biết.

Rồi chuyện phải xảy đến đã xảy đến. Như không sớm thì muộn, nó phải xảy tới, không tránh được. Đó là sự đụng đầu với Thu Hà và Hường. Hôm đó là một ngày thăm tù như thường lệ. Khi tôi được gọi xuống phòng thăm Thu Hà đi cùng với Liễu đã ở đó.

Và Hường cũng đã ở đó nữa. Tôi đứng ngẩn người, không biết xử sự như thế nào, lẽ tất nhiên là trong một trường hợp tương tự, tôi phải lờ Hường đi, để chỉ nói chuyện với Thu Hà và Liễu mà thôi. Tôi định làm như thế.

Nhưng Hường không chịu cho tôi làm thế. Tôi cũng không thể trách Hường vào đâu được. Tính Hường ngỗ ngược, ngang chướng. Nàng lại chẳng coi Thu Hà vào đâu. Thành ra thấy mặt tôi là Hường nghiễm nhiên tiến đến ngay.

Thái độ của Hường thật ngang nhiên đường hoàng. Nàng cũng lại nhanh chân hơn Thu Hà nhiều. Thấy một người đàn bà lạ mặt, Thu Hà ngẩn người đứng im.

Hường cũng không đứng lâu. Trao mấy gói quà cho tôi. Hường chỉ nói:

"Em đưa vào cho anh".

Tôi đành trả lời.

"Cám ơn".

Hường quay lại nhìn Thu Hà bằng một cái nhìn khiêu khích. Rồi nói với tôi:

"Em sang phòng bên thăm anh Bằng".

Tôi gật, để cho Hướng đi. Thu Hà chờ cho Hướng đi khỏi mới hăm hăm đi lại. Nàng hất hàm:

"Con nào?"

"Một người quen của anh Bằng".

Thu Hà găm lên:

"Sao lại đưa quà cho anh".

Tôi gật đi:

"Em đừng để ý. Chuyện đó không quan trọng".

Thu Hà quắc mắt:

"Ai bảo với anh là không quan trọng".

Liều chen vào:

"Anh Viễn quen biết những loại đàn bà đê tiện như thế được sao?"

Tôi có thể nhịn nhục, chịu đựng Thu Hà. Vì nàng là vợ. Liều không là cái gì hết. So sánh hai người với nhau, theo lối đánh giá của tôi, mẹ Hướng giá trị gấp mười lần Liều. Tôi nổi nóng:

"Đê tiện thế nào?"

Liều hỗn xược:

"Đê tiện ra mặt, anh chưa nhìn thấy sao?"

"Tôi không thấy ở người đàn bà ấy một sự đê tiện nào hết".

Trong khi Liều ghen hộ cho Thu Hà như thế Thu Hà đứng lặng, nhìn tôi từ đầu đến chân. Không bao giờ tôi quên được cái nhìn ấy. Một cái nhìn làm cho tôi lạnh người. Vì nó là một cái nhìn chán chường và khinh bỉ nhất.

Chính phút đó, phải, chính là trong giây phút đó, tôi biết là giữa Thu Hà và tôi hoàn toàn không còn gì nữa. Giọt nước mắt đã tràn bờ. Mọi tình cảm đều bị giết chết. Mãi rồi Thu Hà mới cười nhạt một tiếng:

"Không ngờ anh xuống đến mức đó".

Tôi nói:

"Em đừng hiểu lầm".

Thu Hà nhìn thẳng vào mặt tôi:

"Còn gì nữa đâu mà hiểu lầm".

Nàng vẫy Liều:

"Thôi chúng mình đi về".

Tôi biết có giữ Thu Hà ở lại để phân trần cũng không được nữa. Nhà giam lại không phải là một chốn thích hợp cho sự phân trần này. Tôi hỏi với, khi Thu Hà đã quay gót:

"Tuần sau em vào thăm anh?"

Thu Hà quay đầu nhìn lại. Nàng ném cho tôi một cái nhìn quái gở. Như tôi đang là một thứ đàn ông xuẩn ngốc nhất thế giới.

"Thăm anh?"

Tôi gật đầu, thăm hại:

"Phải".

Thu Hà bữu môi:

"Chờ đó, sẽ có người vào thăm. Con mụ đàn bà nạ dòng ấy chăm sóc, nuôi dưỡng cho không đủ sao?"

Không bao giờ Thu Hà vào thăm tôi nữa. Không bao giờ, cho đến khi tôi được trả tự do. Trong mấy tháng cuối cùng bị giam giữ, tôi được Hường kể cho nghe nhiều chuyện về Thu Hà. Tôi cảm. Nhưng Hường vẫn mở một cuộc điều tra như thường.

Cuộc điều tra đem lại những bằng chứng rất tàn nhẫn và đau đớn. Để trả thù lại, Thu Hà đã cho đám bạn trai của nàng đến nhà. Liễu đưa thêm đám bạn gái hoá đại của Liễu tới nữa. Và ngôi nhà là một địa điểm du hí hàng ngày của chúng nó. Theo Hường thuật lại, những canh bạc được tổ chức thường xuyên ở nhà tôi. Suốt đêm, suốt ngày. Thâu đêm tới sáng. Tôi không có mặt ở nhà, nhưng cái sự tôi không có mặt lại trở thành một sự mừng vui cho mọi người đang có mặt ở đó.

Kể chuyện xong, Hường nói:

"Anh còn đợi gì nữa".

Tôi hỏi:

"Đợi là đợi gì?"

"Anh phải có một thái độ. Đâu có thể để cho chúng nó xem thường rồn mặt anh như vậy được".

Lời khuyên của Hường hơi muộn màng. Ở cái điểm tôi chưa kịp có một thái độ dứt khoát với Thu Hà thì Thu Hà đã có trước một thái độ dứt khoát với tôi. Nàng thừa rõ là tôi không bao giờ chấp nhận cho nàng đưa bạn trai tự do về nhà. Vậy mà nàng đã đưa chúng nó về, biến ngôi nhà thành một nơi du hí hành lạc.

Thu Hà cũng thừa biết mọi hành động của nàng thế nào cũng được nói đến tai tôi. Biết và Thu Hà đã cố tình cho tôi biết như vậy. Nàng đã thả chất nổ vào cuộc sống chung, làm cho vỡ tan thành muôn ngàn mảnh nhỏ.

Một nguy khốn khác mà tôi phải đương đầu và giải quyết là vấn đề tài chính. Nằm trong khám, tôi đã nợ ngập đến cổ. Nợ tiền luật sư. Nợ tiền mọi người. Tuy Hường ngỏ ý muốn thay mặt tôi trang trải hết các món nợ đó, nhưng tôi không chịu. Ở tù được đến tháng thứ sáu, tôi ngỏ ý muốn gặp Triệu. Triệu là luật sư của tôi. Đang lo liệu cho tôi mọi chuyện. Triệu vào khám. Thấy mặt tôi, anh ta nói:

"Cứ yên tâm nằm mát sáu tháng nữa rồi ra. Còn chuyện gì nữa đâu? Tôi không thể rút ngắn bản án cho anh được. Bởi cái lý do giản dị là nó đã thành án".

Tôi lắc đầu:

"Không phải chuyện ấy".

Triệu khá thân cho nên tôi nghĩ có thể nói chuyện với anh ta về việc gia đình.

"Anh biết tôi và Thu Hà trên thực tế như đã bỏ nhau?"

Triệu gật:

"Tôi không mong cho anh như thế. Nhưng có vẻ là như thế thật. Hôm nọ

tôi có đến nhà..."

Tôi ngắt ngang lời Triệu:

"Và anh đã thấy là căn nhà của tôi không còn là của tôi nữa?"

Triệu gật:

"Chị tiếp tôi ở phòng khách. Nhà anh bây giờ là một sông bạc lớn. Tại sao Thu Hà có thể đối xử với anh như thế được".

Tôi thở dài:

"Đó, anh coi. Tôi chán đời lắm. Chẳng thiết tha gì nữa. Tôi lại nợ nần không biết bao nhiêu người. Trong số đó có anh".

Triệu gạt đi:

"Chẳng sao. Lúc nào anh thanh toán cho tôi cũng được mà".

Tôi nghiêm trang:

"Tôi muốn thanh toán cho anh ngay. Cũng như mọi người. Tôi không thích nợ ai hết. Anh có thể thay mặt tôi bán ngôi biệt thự cho tôi được không?"

Triệu gật:

"Được".

"Anh làm cho tôi việc ấy. Ngay lập tức. Càng sớm chừng nào càng hay chừng đó".

"Cũng phải có sự thoả thuận của Thu Hà".

"Anh điều đình cho tôi để có được sự thoả thuận ấy".

"Tôi sẽ gặp Thu Hà cho anh ngay tuần này".

Tôi bắt tay Triệu:

"Tốt lắm. Kết quả thế nào, anh cho tôi biết ngay. Tôi chờ anh đó".

Một tuần lễ sau. Người bạn luật sư vào khám cho tôi biết anh ta đã điều đình xong với Thu Hà. Thu Hà bằng lòng cho tôi bán nhà, với điều kiện là bán được bao nhiêu phải cho nàng một phần ba khoản tiền. Nghe mà buồn. Tôi có thể cho Thu Hà một nửa. Tôi có thể cho nàng tất cả khoản tiền hay nàng muốn làm chủ căn nhà ấy cũng được. Tôi chỉ đau vì thái độ của Thu Hà trong việc bán nhà. Nàng tỏ ra không cần mảy may cảm tình lưu luyến gì với tôi hết. Chỉ biết tiền. Chỉ muốn cắt đứt.

Nàng nói với người luật sư trẻ tuổi:

"Tôi đã muốn bảo anh ta bán nhà từ lâu rồi. Bây giờ anh ta muốn thế cũng tiện lắm. Càng hay. Bán nhà đi, tôi sẽ trở về nhà cũ của tôi. Hoặc là sẽ đi ở khách sạn. Anh vào khám nói cho anh ấy biết như vậy. Là tôi hoàn toàn đồng ý".

Tôi nghe những lời nói tàn nhẫn, đoạn tuyệt tình nghĩa của Thu Hà và muốn phát điên lên. Giá lúc đó có Thu Hà ở trước mặt, tôi đã đánh cho nàng một cái tát. Hay là tôi điên lên, tôi có thể bóp cổ nàng cho đến chết. Thu Hà không ngờ mà tệ hơn Marlène đến mười lần. Tôi không hiểu tại sao tôi có thể nhầm lẫn về Thu Hà đến thế.

Ngày trước hồi chúng tôi mới yêu nhau tôi nghĩ Thu Hà là một trong những người đàn bà khả ái nhất thế giới. Chỉ trong mấy năm, Thu Hà đã thay đổi hoàn toàn, thay đổi đến một mức độ tôi không thể nào ngờ được nữa. Thu Hà là loại đàn bà không nên lấy làm vợ. Chỉ nên coi như một người tình. Ràng buộc Thu Hà vào hôn nhân là đẩy nàng từ người đàn bà khả ái nhất

thành người đàn bà khốn nạn nhất.

Tôi chẳng biết làm thế nào để cứu vãn cho cuộc sống chung đã rơi đổ tan tành.

Ngôi nhà bán đi Thu Hà lấy một phần ba tiền, phần còn lại nhờ luật sư trang trải dùm mọi thứ nợ nần là vừa hết. Thế là trắng tay lại hoàn trắng tay. Tôi cũng không lấy chuyện này làm buồn, còn mừng thậm là như thế cũng nhẹ mình cũng sạch nợ.

Nhà bán rồi, Thu Hà dọn về nhà riêng. Suốt thời gian còn lại của tôi ở trong khám, Thu Hà không vào thăm tôi một lần nào nữa. Nàng chỉ viết cho tôi một lá thư. Đó là một lá thư đoạn tuyệt. Lời lẽ trong thư rất minh bạch dứt khoát. Thu Hà tỏ ý ân hận là chúng tôi không nên lấy nhau. Chỉ yêu thôi, đừng nên lấy. Như thế không chừng chúng tôi yêu nhau được tới trọn đời. Cuối thư Thu Hà nói nàng coi như hai chúng tôi đã ly dị, đã xa nhau hẳn. Nàng nói nếu tôi muốn gì, cần thanh toán vấn đề gì nữa, tôi cho nàng biết nàng sẽ vào khám thăm tôi...

Tôi viết thư trả lời. Trong thư tôi nói là không có gì cần thanh toán nữa, mọi sự gặp gỡ đều không cần thiết.

Thời gian trôi qua, chậm chạp, lê thê, nhưng thời gian cũng không ngừng lại bao giờ. Tôi lại sống thêm những đêm tù, những ngày tù cho đến khi mãn hạn. Buổi chiều cuối cùng ở lại trong khám, Bằng tổ chức một bữa tiệc từ biệt linh đình không thua gì một bữa ăn tiệc ở ngoài. Cũng đủ thứ rượu sang. Cũng những món ăn cầu kỳ nhất. Chúng tôi mời thêm mấy người bạn mới trong tù tới. Bữa nhậu bắt đầu khi ánh nắng mặt trời đã mất đi trên những mái chòi canh. Tôi uống thật say, thật hào hứng, trong một cảm giác buồn vui lẫn lộn. Được trả tự do sau một năm giam cầm cũng thích lắm chứ cho kẻ nào mất tự do. Nhưng đời sống trong tù cũng đem lại cho tôi thật nhiều kỷ niệm đáng ghi nhớ.

Bằng còn ở lại trong khám một năm nữa. Đó là điều làm cho tôi ngậm ngùi. Thăng lưu manh, thăng du đảng đã trở thành người bạn thân thiết duy nhất của tôi. Từ đầu đến cuối. Lúc mọi chuyện tiến hành tốt đẹp cũng như lúc hoạn nạn, y đối xử với tôi thật đẹp. Thật chừng chạc, đường hoàng. Với Bằng, tiền tài không đáng kể, tình nghĩa ở trên hết, với Bằng, sống là một trò đùa, sống nguy hiểm mới là sống, và khi phải trả, đắt bao nhiêu y cũng trả, thư thái, ung dung. Thế cũng là sòng phẳng với chính mình. Thế cũng là sòng phẳng với người nữa. Tôi phục Bằng, phục thành thật. Ngờ đâu một thăng lưu manh lại có được một cuộc sống đáng khen ngợi như thế. Tôi tự thấy thua Bằng. Không được như Bằng. Không bao giờ.

Nâng ly rượu mừng tôi được trả tự do, Bằng cười:

"Nào, mừng cho anh Viễn".

Mọi người đều nâng ly. Tôi điềm đậm:

"Uống với nhau cho vui. Vì được uống với nhau. Chứ mừng thì cũng chẳng có gì đáng mừng hết".

Bằng tròn mắt:

"Sao vậy?"

Tôi nhún vai:

"Thành thực tôi chẳng thấy cái sự được trả tự do của tôi có điều gì đáng mừng".

Bằng cười ha hả:

"Bộ anh Viễn muốn ở lại đây?"

Tôi lắc đầu:

"Cũng không phải là thế".

Mọi người nhao nhao:

"Thế là thế nào?"

Tôi nghiêm trang:

"Tôi cũng không rõ. Ở lại cũng không thích. Được phóng thích cũng vậy.

Tôi chẳng thấy tôi muốn gì hết".

Bằng uống một ly rượu lớn, gật gù:

"Tôi hiểu được phần nào tâm trạng của anh Viễn. Anh đã chán nản hết thấy, nghi ngờ hết thấy. Nhưng thôi, tâm trạng riêng của anh Viễn thế nào, bọn mình phải tôn trọng không được động chạm tới".

Buổi tối xuống. Không khí bữa tiệc rượu chia tay càng thêm say đắm. Sau này, nhớ lại, trong tất cả những bữa rượu tôi đã uống, uống đến quên đời, uống đến mê loạn thần phách, bữa rượu chia tay với Bằng trong trại giam là bữa rượu sáng khoái nhất, đáng ghi nhớ nhất. Tôi uống thật hào hứng. Tôi uống. Vui buồn trong tôi lẫn lộn, tôi không còn phân biệt được tình cảm mình, tôi sống hoang mang, không chủ định.

Bằng hỏi tôi:

"Anh Viễn ra ngoài định làm gì?"

Tôi nâng cao ly rượu:

"Lại đi buôn lậu".

"Buôn một mình?"

Bằng vừa hỏi vừa ha hả cười lớn. Suốt bữa ăn Bằng nhìn tôi bằng một cái nhìn ngộ nghĩnh. Như tôi vừa hiện hình trong một hình dáng khác, con người ấy, với Bằng là một khám phá mới lạ, và Bằng rất khoái thích trước sự thay đổi này.

Tôi nói:

"Một mình hay mấy mình cũng được".

Vung tay, tôi nói lớn làm sóng sánh ly rượu trên tay:

"Bất chấp. Bất chấp hết".

Bằng vỗ tay đôm đốp:

"Hay lắm".

Tôi gõ mạnh tay xuống mặt sàn:

"Thủ lãnh không phải là Bằng nữa. Từ nay trở đi, thủ lãnh là tôi".

Bằng trở mắt, chỉ tay vào ngực y:

"Anh làm đảo chính. Anh cướp chỗ tôi?"

Tôi làm bộ trừng mắt:

"Không đồng ý sao?"

Bằng vỗ vai tôi, tiếng cười của Bằng lại vang động khắp phòng giam, ngang tàng và chơi bời hết chỗ nói:

"Tại sao không đồng ý? Đồng ý hoàn toàn là đằng khác. Ở đời muôn sự của

chung hơn nhau một tiếng anh hùng mà thôi. Từ hôm nay anh là số một, anh là thủ lĩnh. Anh là người anh hùng. Anh là trùm buôn lậu. Bàn giao cho anh Viễn ngay từ phút này".

Bằng rót đầy hai ly rượu, cầm lấy một ly, trình trọng đưa cho tôi. Tôi đón lấy, Bằng hát hàm:

"Mời đảng trưởng uống cạn ly rượu".

Tôi nâng ly uống cạn. Cuộc đời, cuối cùng là một thảm kịch. Cũng lại không phải như thế. Cuộc đời cuối cùng là một trò đùa. Một trò đùa đáng cười lên cho thật vang động, cũng đáng cười ra nước mắt. Tôi khóc lúc nào không biết. Trong cơn say, nước mắt tôi ứa ra, không giữ được. Tôi cũng chẳng muốn giữ nữa. Tôi để mặc cho tôi khóc, khóc lặng lẽ, khóc buồn rầu cùng với cơn say. Mọi người cùng im bất trước nỗi xúc động buồn rầu đột ngột của tôi. Chừng như ai cũng muốn kính trọng sự buồn rầu đó.

Bằng hát hàm cho mấy người tù:

"Thôi, thằng nào về phòng thằng ấy. Giải tán".

Tôi gượng cười:

"Tại sao lại giải tán?"

"Anh đang buồn à".

"Buồn vui là chuyện thường. Đừng giải tán. Tôi còn muốn kéo dài. Tôi không muốn giải tán".

Tôi lau những giọt nước mắt, cố hoà nhập trở lại với bầu không khí vui nhộn, hào hứng của tiệc rượu. Khóc một chút, cũng có cái hay. Những giọt nước mắt của tôi không phải là những giọt nước mắt yếu đuối. Khóc xong tự nhiên cảm thấy dễ chịu hơn. Tôi lại uống nữa. Đến gần nửa đêm tiệc rượu mới tàn. Tôi tiễn chân mọi người. Chỉ còn Bằng ở lại.

Tôi hỏi Bằng:

"Anh muốn nhấc gì ra ngoài?"

Bằng lắc đầu:

"Không. Tôi chẳng có bà con thân thích gì hết. Anh xem đó, thời gian một năm trời bị giam cầm, có ma đại nào vào thăm tôi đâu. Tôi lại thích như thế, chẳng muốn ai thăm hỏi làm gì. Đỡ phiền cho mình và cũng đỡ phiền cho người. Anh có nhận thấy như thế là đúng không?"

"Đúng. Nhưng thỉnh thoảng tôi vào thăm anh được chứ?"

Bằng nghiêm trang:

"Tôi coi đó là một vinh dự lớn".

Tôi ngạc nhiên:

"Một vinh dự? Anh với tôi là bạn mà. Bạn hữu sao còn nói đến vinh dự?"

Bằng lắc đầu:

"Không bao giờ tôi là bạn của anh".

Tôi càng ngạc nhiên hơn:

"Sao lạ vậy?"

Bằng bật cười, vẻ nghiêm trang không còn nữa:

"Không bao giờ tôi quên được tôi chỉ là một thằng lưu manh, một gã du đảng. Anh thì không bao giờ như vậy. Tôi và anh là hai loại người, hai giai cấp khác nhau".

Tôi xua tay:

"Chúng mình cùng một tổ chức".

"Khác, vẫn khác. Khi tôi cùng làm công việc đó với anh, tôi thành công, tôi đi lên, cuộc đời tôi coi như một thành tựu hoàn toàn theo ý muốn. Anh đến với tôi từ một phương hướng khác. Chẳng qua anh đang thất bại, đang chán đời, anh đang xuống dốc, anh mới gặp tôi. Như thế là anh đi xuống, tôi đi lên, chúng mình gặp nhau ở đoạn giữa".

Tôi nắm lấy tay Bằng:

"Chả sao".

"Tôi muốn xác nhận với anh rõ ràng điều này. Ít nhất cũng một lần. Như thế tốt hơn. Để không thể có ngộ nhận".

"Anh muốn thế cũng được. Nhưng tôi thì chỉ muốn coi anh là bạn thân nhất".

Bằng chớp mắt, có vẻ cảm động:

"Chúng mình sẽ gặp lại nhau sau".

Buổi sáng hôm sau. Cổng khám mở rộng thả một người tù ra với đời sống bên ngoài. Không bao giờ tôi quên được cái cảm giác lạ lùng của buổi sáng hôm ấy, khi cổng trại giam từ từ khép lại ở sau lưng. Tôi đứng lặng, bàng hoàng, ngỡ ngàng với sự tự do vừa được trao trả lại cho mình sau đúng một năm tù đầy. Tôi như từ một thế giới quen thuộc rơi hẫng vào một thế giới hoàn toàn xa lạ. Phải, cái thế giới bên ngoài, sau một năm cách biệt đã chỉ còn là một vùng xa lạ với tôi. Một năm thế là lâu hay chóng? Những chuyện gì đã xảy ra, những đổi thay, biến chuyển nào đã xảy đến cho mọi người? Tôi ngỡ ngàng không có một ý niệm nào về thời gian cũng như về nơi chốn. Tôi lại có tự do. Như một kho tàng châu ngọc quý báu vô ngần bị cướp mất bây giờ lại được trao trả tận tay. Cái điều kỳ quái nhất là tôi chẳng biết sử dụng sự tự do ấy như thế nào, cho những công việc gì.

Trời hôm ấy thật đẹp. Năng rực rỡ chung quanh. Buổi sáng có một vẻ gì thư thái bình yên, khác biệt với tâm hồn tôi xao xuyến. Tôi bước lững thững, hết nhìn chung quanh lại nhìn trở lại khám đường vừa dời bỏ. Bằng còn ở trong đó. Tôi nghĩ nếu sau này, Bằng được tha, tôi lại tìm Bằng, giao dịch với Bằng thân thiết như cũ.

Tôi đang lúi thủi bước đi trên hè đường thì một chiếc taxi tấp lại trước mặt. Cửa xe mở toang. Một người đàn bà đã nhìn thấy tôi, reo lên mấy tiếng reo mừng rỡ. Tôi nhận ra Hường. Hường chạy tới. Chẳng ngại ngần chung quanh có hàng trăm cặp mắt nhìn ngó Hường ôm chầm lấy tôi. Biểu tỏ của Hường thật tức cười nhưng cũng thật cảm động.

Tôi phải nói thắm vào tai Hường là nhiều cặp mắt đang nhìn chúng tôi bằng những cái nhìn quái lạ Hường mới chịu buông tôi ra.

Hường nói:

"Xin lỗi anh".

Tôi hỏi:

"Có gì đâu mà em phải xin lỗi".

"Sao không? Đáng lý em phải vào đón anh từ lâu. Gặp chủ nhà, thành ra nói chuyện với y lâu quá. Vào muộn, anh có đợi em không?"

Tôi gật:

"Anh nghĩ thế nào em cũng tới. Chủ nhà nào vậy?"

Hường cười:

"Đang điều đình với họ, thuê một cái nhà nhỏ cho anh".

Tôi tròn mắt:

"Thuê nhà?"

Hường thần nhiên:

"Anh không có nhà mà!"

"Anh đang tính mượn một phòng khách sạn".

Hường xua tay:

"Ở khách sạn chẳng ra làm sao hết".

Tôi nhìn Hướng đăm đăm. Người đàn bà nào cũng có một cái gì thật lạ lùng. Ở Hướng, là một quan niệm rất đơn giản về đời sống. Lên voi xuống chó, ba chìm bảy nổi, bề ngoài là một người đàn bà lão luyện, từng trải mùi đời, nhưng thực ra, Hướng đơn giản thật thà, hơn ai hết. Hay là với riêng tôi, Hướng đã sống bằng sự chân thật, chỉ với mọi người nàng thủ đoạn và giả dối? Thú thật, tôi không trả lời được câu hỏi này. Tôi rất kém cỏi và lằm lằm hoài hoài trong những nhận xét của mình về đàn bà.

Tôi dịu dàng:

"Tại sao em làm thế?"

"Anh không bằng lòng?"

Tôi lắc đầu:

"Bằng lòng hay không là chuyện khác. Việc gì liên quan đến anh, em cũng phải hỏi ý kiến anh trước đã".

Hường ngẩn người, cười toe:

"Ủ nhỉ? Thì bây giờ em hỏi ý kiến anh rồi đó".

"Để xét sau. Bây giờ cho anh ăn sáng cái đã".

Chúng tôi lên taxi. Sau một năm giam cầm, tôi trở về đời sống tự do, cảm tưởng thứ nhất của tôi trong sự nhìn ngắm thành phố ở chung quanh là thành phố này vẫn vậy. Nếu có một vài điểm khác biệt là nó đông đúc ồn ào hơn, nhưng lại buồn hơn, mỗi một hơn chính vì sự ồn ào đông đúc ấy. Xe chạy vào khu trung tâm. Hướng ngồi bên cạnh tôi, một tay nắm chặt lấy tay tôi, nhìn tôi không rời. Hướng khen tôi béo, trắng ra khiến tôi vừa buồn cười vừa hổ thẹn. Anh nào vào tù cũng vậy hết. Béo ra. Trắng ra. Ngờ đâu khám đường lại là một nơi chôn nuôi dưỡng chu đáo. Đó là cái khía cạnh tức cười nhất và cũng ngộ nghĩnh nhất của tù đầy.

Trên xe Hướng hỏi tôi:

"Ở trong ấy anh làm gì?"

Tôi nhún vai:

"Ăn ngủ, uống rượu tối ngày".

"Còn Bằng?"

"Cũng thế. Chiều nào hai thằng cũng đánh ngã một chai rượu lớn".

"Anh được ra, Bằng chưa được, anh ấy có buồn không?"

"Không".

Tôi kể cho Hướng nghe về bữa tiệc chia tay chiều hôm trước. Nhiều đoạn

làm Hường cười lớn. Nhất là cái đoạn tôi đòi thể chân Bằng, làm lãnh tụ đảng buôn lậu.

Hường nói:

"Anh đùa hay thật?"

"Cũng là đùa nếu chẳng làm được việc đó. Cũng là thật nếu hoàn cảnh cho phép".

Hường suy nghĩ rồi nói:

"Em không bằng lòng, dù hoàn cảnh cho phép anh".

Tôi hỏi tại sao, Hường giải thích:

"Nguy hiểm lắm. Bây giờ còn nguy hiểm gấp mười lần. Anh bị bắt một lần là đủ rồi không nên để bị bắt đến lần thứ hai".

Chiếc taxi đi sâu vào khu trung tâm thành phố, cảnh tượng càng ồn ào tấp nập hơn. Tôi ngẩng nhìn tất cả bằng một cặp mắt chán chường mỗi một.

Niềm vui gặp lại Hường chỉ như một giọt nắng nhỏ lọt qua một vùng trời mây mù nặng trĩu. Giọt nắng vừa dấy lên đã muốn tắt.

Gần mười bảy tuổi

Chương 9

Tôi không muốn tỏ lộ nỗi buồn của mình, sợ Hường buồn hay bị chạm tự ái. Nhưng tình cảm của tôi như thế nào, Hường đều như nhìn thấy, như con người tôi với Hường là một khối thủy tinh trong suốt không che giấu được điều gì.

"Anh lại buồn?"

Tôi mệt mỏi:

"Lúc nào anh cũng buồn".

"Không bao giờ có chuyện gì làm anh vui được?"

Tôi cười nhạt, nhớ lại một câu thơ. Đọc lại câu thơ đó cho Hường nghe:

"Vui đi mau, buồn ở lại lâu dài".

Hường ngẫm nghĩ rồi hỏi:

"Anh sẽ tìm gặp lại Thu Hà?"

"Không".

"Tại sao?"

"Tại anh không muốn gặp ai hết".

Hường cười:

"Kể cả em?"

"Em, anh cũng chỉ muốn gặp một lúc nào đó. Như lúc này. Cho anh đến một tiệm ăn. Sau đó, anh sẽ tìm thuê tạm một phòng khách sạn, ngủ một giấc. Anh cần ngủ một giấc thật dài".

Thấy tôi không thích nói chuyện nhiều, Hường cũng không hỏi gì thêm nữa. Hường rất được ở điểm này. Chừng nào thấy sự có mặt của nàng là thừa, không cần thiết, làm tôi khó chịu, nàng lặng lẽ rút lui ngay. Hường là

một trong những người đàn bà duy nhất không thích làm phiền. Khi thấy mình là thừa, không bao giờ Hường tự chấp nhận cho mình là sự thừa thãi ấy. Chúng tôi đến một tiệm ăn sáng, vắng vẻ và có máy lạnh, Hường gọi đồ ăn, lặng lẽ nhìn tôi ăn uống. Tôi cầm đầu ăn thật nhanh. Xong, chúng tôi đến một khách sạn. Trong người tôi, không có một đồng xu nhỏ. Hường trả cho tôi một tháng tiền phòng, đưa tôi lên tận phòng.

Nàng nói:

"Bây giờ em về cho anh ngủ nhé".

"Ừ, để cho anh ngủ".

"Bao giờ em lại?"

"Lúc nào cũng được. Chiều, trưa, nếu em muốn".

Thấy tôi nói thế, Hường vui hẳn lên. Nàng hỏi:

"Anh cần tiền không?"

Tôi gật. Hường đưa tiền cho tôi. Nàng nói:

"Anh ở tạm đây thôi. Rồi về ở với em".

Hường phẳng phẳng nói đến chuyện cùng sống như vợ nói với chồng. Nói một cách thật tự nhiên, thật ngon lành như vấn đề đó mặc nhiên phải đến, dĩ nhiên phải xảy ra. Tôi thì đã có quá nhiều kinh nghiệm đau đớn về cái mà người đời gọi là hôn nhân và gia đình. Tôi không đem lại may mắn và hạnh phúc cho một người đàn bà nào. Ngược lại, cũng vậy. Đàn bà không đem lại may mắn cho đời tôi. Marlène với tôi, sự khởi đầu tốt đẹp, hứa hẹn biết chừng nào. Đó là một cuộc hôn nhân có bởi tình yêu. Chúng tôi yêu nhau, tìm hiểu nhau suốt một thời gian dài, tới lúc đã tâm đầu ý hợp lắm rồi, mới trao vào tay nhau nhẫn cưới. Ấy thế mà cái trái hạnh phúc tưởng là hồng hào chín đỏ ấy đã rụng xuống. Và hôn nhân là một lỗi lầm tai hại. Đến Thu Hà nữa, cái gì đã xảy ra, lại tái diễn. Sự thâm thê còn phi lý hơn. Thu Hà. Thu Hà của mỗi tình đầu, Thu Hà của lần yêu thứ nhất. Thu Hà của một thứ hương thơm tâm hồn tưởng không bao giờ phai nhạt, của một trùng phùng làm chảy nước mắt. Của một tái ngộ nghĩa là đời đời kiếp kiếp. Vậy mà sự tan vỡ đã mau chóng, hoàn toàn, như chuyện của tôi và Thu Hà chỉ là một ảo tưởng, một giấc mộng.

Hường và tôi làm sao tìm được một khởi đầu tốt đẹp như tôi đã có với Marlène và Thu Hà? Tôi có nên đi vào, cái ngõ cụt một lần nữa? Câu trả lời thật rõ ràng, minh bạch. Câu trả lời là không.

Tôi nói:

"Em đừng nên ở gần một người như anh".

Hường cười:

"Anh làm sao mà không ai đến gần được? Anh có phải là một thằng hủi đâu?"

"Còn hơn một thằng hủi".

Hường ôm lấy tôi:

"Em thích sống với hủi. Không thích sống với bọn người lành mạnh".

Tôi nghiêm mặt:

"Đừng đùa. Đây không phải là trò đùa".

Hường không cười nữa.

"Anh để cho em chứng minh một điều".

"Điều gì?"

"Em muốn làm được cái mà chưa người đàn bà nào làm được cho anh. Ở chỗ Marlène của anh và Thu Hà của anh ngày trước đã thất bại em muốn thành công".

Tôi lắc đầu:

"Em cũng sẽ thất bại".

"Cũng chẳng sao. Anh cứ để cho em thử. Thất bại, em thôi ngay".

"Thất bại nào cũng phải trả một giá thật đắt".

"Em có mất gì đâu mà anh sợ? Hãy cứ coi như một canh bạc một trò đùa. Chừng nào anh muốn trò đùa ấy chấm dứt, nó sẽ được chấm dứt, đúng như ý anh muốn".

Hường về rồi, cánh cửa phòng vừa đóng lại, tôi đã rơi chìm thật sâu vào giấc ngủ. Tôi ngủ, ngủ vui đập, ngủ mê man không biết trời đất là gì. Ngủ đến trưa, chỉ hơi thức dậy một chút, rồi lại ngủ tiếp đến tận chiều. Tôi gọi bồi đưa lên một ly cà phê đen, bung ly cà phê ra ban công nhìn xuống đường. Lúc ra khỏi giường, tôi đã vào buồng tắm, dội nước lạnh ào ào. Nước lạnh, rồi ly cà phê nóng bỏng, đặc quánh, làm tôi tỉnh táo lại được phần nào. Đầu óc cũng bớt u uất, choáng váng. Vừa hút thuốc lá, vừa ngắm cảnh tượng xuôi chảy dưới lòng đường, tôi nghĩ đến những lời nói của Hướng. Tại sao không?

Tại sao không chung sống với Hướng một thời gian. Người đàn bà nào và bao giờ cũng vậy mà thôi, thì sống với Hướng, với Thu Hà hay với Nguyệt có gì là khác biệt? Tôi chợt nghĩ đến Nguyệt. Đã lâu lắm rồi tôi không gặp người đàn bà này. Hình ảnh Nguyệt sau quầy hàng của phòng trà ban đêm, căn phòng nhỏ, đưa cho nhỏ của nàng, cùng là cái dáng dấp thanh thoát nhẹ nhõm của Nguyệt chợt hiện ra trong đầu óc. Tôi nhủ thầm với tôi là tôi sẽ tìm đến thăm Nguyệt một buổi tối trong tuần lễ này.

Sáu giờ chiều Hướng tới. Nàng mang theo một gói đồ thật lớn. Đủ thứ. Từ cái khăn rửa mặt, đến hộp thuốc đánh răng, đến những quần áo lót. Lại có thêm một máy truyền hình nhỏ nữa.

Tôi hỏi:

"Ở đâu ra mà nhiều thế?"

Hường cười:

"Hàng hoá mà chúng mình vẫn buôn đó. Toàn đồ Mỹ không thuế. Anh dùng đi, hết em lại đưa đến. Cái gì chứ những thứ này thì không thiếu".

Tôi bật cười theo:

"Coi chừng lại vào tù một lần nữa".

Hường gật:

"Càng hay. Lần này hai chúng mình cùng vào tù với nhau. Thôi bây giờ, anh mặc quần áo đi. Chúng mình đi ăn cơm tiệm. Rồi đi chơi mừng ngày anh được trả tự do".

Suốt một tháng trời ở khách sạn, gần như tôi không làm gì hết. Đúng là một tình trạng thất nghiệp hoàn toàn. Chỉ ăn rồi ngủ. Ăn chán lại ngủ. Đi chơi

rồi lại về nhà làm tình với Hường. Đầu óc mụ mẫm, thần trí trì trệ. Tôi cũng không muốn nghĩ, không muốn tính toán chuyện này chuyện nọ. Thành ra, tiếng là vẫn sống một đời sống độc thân nhưng tôi đã trở thành vật sở hữu của Hường.

"Anh tính thế nào?"

"Anh chưa có dự định gì hết".

"Càng hay. Vậy em có sang căn nhà đã nói chuyện với anh hay không?"

"Cũng được. Tùy em".

Tôi về với Hường. Chỗ ở mới của tôi và Hường là một căn lầu có hai phòng, phía sau là nhà vệ sinh và nhà bếp cách biệt với phòng trên bằng một hành lang đẹp. Khi hai chúng tôi dời khách sạn tới đó, hai căn phòng trống trơn không có đồ đạc. Phía sau cũng vậy, bếp nước lạnh ngắt.

Người chủ cũ dọn đi, đã mang hết chổi cùn để rách theo, không để lại một cái gì. Mấy ngày đầu tiên chúng tôi phải trải chiếu nằm dưới sàn, ngày hai buổi, phải đi ăn cơm tiệm. Nhưng chỉ hơn một tuần sau, hai phòng đã là một nơi chốn ở được, nhờ bàn tay tháo vát của Hường. Tuần lễ đó, Hường đi suốt ngày. Mỗi lần về lại tha về một lô đồ đạc và đồ dùng mới.

Căn lầu được quét vôi lại. Những tấm rèm được mắc vào những thành cửa. Lửa bếp được đốt lên khi Hường đưa từ chợ Bến Thành về một người u già.

Điều buồn cười trong suốt mấy tuần dọn dẹp chỗ ở này là Hường không chịu cho tôi mó tay vào một công việc gì. Nàng làm hết. Khi tôi tỏ ý muốn giúp nàng một tay, Hường gạt đi:

"Đó là việc của đàn bà".

"Đàn ông làm cũng được chứ?"

"Thứ đàn ông khác kia. Anh thì không. Em không muốn anh phải mó tay vào một việc gì hết".

Tôi chép miệng:

"Lâu dần rồi em biến anh thành một thứ đàn ông ăn bám đàn bà. Một thứ tầm gửi, một thứ sống nhờ".

Hường xua tay:

"Anh sẽ làm những công việc khác, xứng đáng hơn".

Tôi hỏi:

"Những công việc gì vậy?"

"Rồi anh sẽ biết".

Điều nữa là Hường không muốn cho tôi đi đâu. Nàng thích tôi ngủ thật nhiều, sáng nào cũng ngủ, nằm trên giường chán chê đến tận trưa mới dậy.

Ăn cơm xong, nàng lại chỉ thích tôi nằm dài và nàng nằm bên cạnh tôi.

Thành ra hai căn phòng chỉ là phụ. Cái giường là chính. Cuộc sống riêng tư, cách biệt mà Hường cố gắng tạo dựng cho tôi với nàng thu nhỏ lại như thế, đúng trong những kích thước của một cái giường. Chăn đệm, những giấc ngủ, lúc thức dậy, lúc nằm xuống, hết thảy đóng một vai trò quan trọng trong cuộc sống mà Hường muốn có với tôi. Ở một người đàn bà như Hường, hiện tượng này rất kỳ lạ. Nàng không thể là một người nội trợ. Vậy mà nàng đã trở thành một người đàn bà nội trợ. Nàng không thể là một

người đàn bà chung tình. Vậy mà nàng chung tình hơn tất cả những người đàn bà tôi đã gặp trong đời. Dần dần, tôi mắc vào cái lưới bao vây êm ái. Thoạt đầu, phải thú thật là tôi rất khó chịu, bực bội. Ra khỏi một khám đường, tôi có cảm tưởng mình lại rơi ngã vào một nhà giam khác. Chẳng thay đổi được gì hết. Nhưng tất cả rồi đều trở thành thói quen.

Và Hường đã là cái thói quen mới của tôi.

Sống với Hường được chừng một tháng tôi đã bắt đầu khám phá thấy nhiều hiện tượng kỳ lạ đặc biệt ở người đàn bà này. Tôi đã là nguyên nhân tạo thành ở Hường một thay đổi rất lớn lao. So với Thu Hà, sự thay đổi ở Hường đi ngược chiều trở lại. Lạ lắm. Rất bất ngờ. Không thể nào nghĩ được là có nữa. Ngày chưa lấy tôi, Thu Hà sống khép kín, thu mình thật nhỏ trong cái vỏ cách ngăn hoàn toàn với đời sống bên ngoài.

Tôi đến, thường là cửa nhà nàng đóng chặt. Gõ cửa, thấy nàng ra mở ngay. Nàng ở nhà một mình. Buổi sáng cũng như buổi chiều. Nàng sống với mỗi tình âm thầm, qua một đợt chờ kéo dài trong cô đơn lạnh buốt. Như thế không chỉ một vài tháng. Như thế suốt mấy năm, nghĩa là suốt thời kỳ tôi đi xa, tôi gặp Marlène ở Âu Châu. Đến khi lấy "được" tôi rồi, Thu Hà thay đổi ngay nếp sống. Tôi là một mục đích của nàng. Nàng chờ rình cơ hội, chiếm đoạt lại tôi bằng được. Khi đã chiếm đoạt rồi tôi không còn là một giá trị gì nữa. Thu Hà đã hướng đời sống của nàng đến những cái đích mới. Đó là những chuỗi hột xoàn, những viên kim cương. Đó là đám bạn gái mà Thu Hà sống với họ, như những tình nhân mới.

Tóm lại, từ khi có tôi Thu Hà mở rộng mọi tiếp xúc với đời.

Trường hợp của Hường trái ngược hẳn. Sống với tôi, Hường đoạn tuyệt hẳn với chung quanh, không còn biết gì đến xã hội bên ngoài. Mọi công việc buôn bán, làm ăn đều nhất loạt đình chỉ. Hường không đi đâu nữa. Đà Nẵng cũng thôi. Cam Ranh cũng bỏ. Nhiều mối hàng đưa đến tận nhà, lúc trước là Hường đi theo ngay. Có tôi, nàng từ chối, thoái thác bằng hết có này đến có nọ.

Tôi ngạc nhiên:

"Anh đã không kiếm được đồng nào, em cũng thôi luôn?"

Hường cười:

"Em tự cho phép nghỉ một thời gian".

"Lấy tiền đâu mà tiêu?"

"Còn. Còn được một thời gian nữa. Chừng nào sắp hết, sẽ tính".

Tôi hỏi:

"Em hết thích công việc em vẫn làm từ trước đến nay?"

"Hết rồi".

"Sao vậy?"

"Bây giờ em có những cái thích khác thích hơn những cái thích cũ".

Nàng chỉ tay vào tôi, cười:

"Anh đó".

Hường sống cái tâm trạng tuy không đúng hẳn, nhưng có nhiều điểm khá giống với một người gái chơi muốn hoàn lương, muốn đoạn tuyệt với phần đời quá khứ. Nàng đã được hưởng nhiều lạc thú muôn mặt của cuộc đời.

Nhưng tình yêu thì chưa, và với tôi, Hường muốn tận hưởng, đến giọt mật cuối cùng, tình yêu muộn màng, tình yêu cuối cùng, mà nàng vừa khám phá thấy. Thật khôi hài. Nhưng cũng thật cảm động, sự thay đổi này. Ai có thể ngờ một người đàn bà nà dòng, tay chơi, lả lác phóng đảng như Hường lại có một trái tim còn biết rung động vì tình yêu chân thực. Điều không ai ngờ, chính Hường nói với tôi là nàng cũng không ngờ, đã xảy đến cho nàng. Tháng đầu tiên ở với tôi, Hường gọi đó là tuần trăng mật của nàng. Cuộc sống, qua sự thay đổi này, có một cái gì thật màu nhiệm. Nó sẽ trôi chảy êm đềm như vậy, nếu tôi là một con người đơn giản, đầu óc không lộn xộn, tâm tính không phiền phức. Điều đáng buồn cho cả Hường và tôi là đầu óc tôi lại không đơn giản chút nào. Thêm một vài tháng nữa sống suốt ngày trên căn lầu đóng kín, không đi đâu, không biết ngoài đường dưới ngõ có những chuyện gì xảy ra, tôi đâm ra cuồng căng không tìm thấy được sự bình yên cho tâm hồn mình như mấy tháng đầu nữa. Cuộc chung sống bắt đầu đè nặng. Sức đè nặng của nó mỗi ngày một gia tăng. Tôi như con chim bị nhốt trong lồng, dần dần cảm thấy cần thiết một hành động phá vỡ để bay bổng ra những khoảng đất trời cao rộng. Những khoảng đất trời cao rộng ấy là những đất trời nào? Thật tình là tôi cũng không biết. Tôi không thể có một ý niệm cụ thể đời tôi sẽ như thế nào nữa. Tôi chỉ linh cảm thấy là cuộc sống của tôi với Hường không thể bền vững, lâu dài như nàng muốn.

Tôi không vui nữa. Tôi buồn. Tôi lảm lì suốt ngày. Hường nhận thấy sự thay đổi này. Nàng hỏi:

"Anh làm sao thế?"

Tôi chối:

"Có làm sao đâu".

"Có. Anh giấu em".

Tôi đành nói:

"Nằm mãi một mình trên căn gác này, anh có cảm tưởng anh sắp muốn đau".

"Làm thế nào cho anh vui được?"

Tôi thở dài:

"Chính anh cũng không biết".

Hường đề nghị:

"Hay em gọi người đến đánh bạc cho anh vui nhé?"

Tôi lắc đầu:

"Anh không thích đánh bạc".

Hường lại đưa ra một đề nghị khác:

"Bạn hữu của anh đâu hết. Sao anh không mời họ lại đây chơi?"

Tôi chán nản:

"Anh chẳng còn thằng bạn nào. Người bạn duy nhất của anh bây giờ là Bằng. Bằng còn ở trong khám".

Hương kinh ngạc:

"Anh nhiều bạn lắm cơ mà!"

"Trước như thế. Bây giờ, không như thế nữa".

Trước kia, tôi nhiều bạn thật. Phải nói là trước kia, tôi sống giữa một cánh rừng bằng hữu bát ngát. Cây bằng hữu nhiều không đếm hết. Bằng hữu lúc nào cũng có mặt. Trước mắt, sau lưng. Nhưng từ ngày về nước, bộ mặt thực của đám bạn bè đã lộ rõ chân tướng. Đó là một thứ chân tướng giống hệt như mọi thứ chân tướng khác ở đời. Nghĩa là xấu xa không tốt đẹp gì. Như thời kỳ thất nghiệp, tôi đã đến gõ cửa mấy thằng bạn. Chúng giàu có, chúng là tỷ phú, chúng làm giám đốc những cơ xưởng, những hãng kinh doanh lớn, nhưng chúng đã không giúp đỡ gì tôi, mà còn tỏ vẻ khó chịu vì tôi đã đến làm phiền chúng. Bạn bè như thế còn gọi là bạn bè để làm gì nữa.

Một hôm, tôi mặc quần áo xuống phố. Có cảm tưởng như mình là một đạo sĩ ở ẩn trên núi cao từ bao nhiêu năm bỗng một buổi lìa núi cao đi xuống đồng bằng. Lúc tôi rời khỏi căn lầu, buổi chiều đang xuống. Chiều thành phố có một vẻ gì âm u phiền muộn. Từ lâu tôi đã thấy mến yêu sự phiền muộn này của buổi chiều vì nó thích hợp với tâm hồn tôi. Đời tôi cũng xế chiều rồi, cũng âm u phiền muộn như một chiều buồn. Hường không có nhà. Tôi dặn chị người làm nói cho Hường biết tôi đi dạo một lát rồi xuống thang. Tôi bước những bước chậm chạp trên hè đường, đầu cúi xuống, khép kín trong tâm trạng riêng tư. Tôi đi thật lâu, hết phố này tới phố khác, càng đi càng thấy đầu óc tối đen và u uất hơn.

Cuối cùng, tôi chợt nghĩ đến Nguyệt.

Tôi đã định đến thăm Nguyệt từ lâu, tôi vẫn nhớ và vẫn muốn gặp Nguyệt. Lúc buồn, có Nguyệt để nói chuyện cũng là một cái thú khó lòng tìm thấy với bất cứ một người đàn bà khác. Tôi còn nhớ mấy lần đến hộp đêm nơi Nguyệt làm, trò chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ với nàng.

Tôi gọi taxi, trèo lên, tự nhiên thấy vui vui hơn trước.

Phòng trà nơi Nguyệt làm chưa có một người khách nào. Tôi vào một giờ còn quá sớm cho âm nhạc cho khiêu vũ. Dàn nhạc im lìm ngó xuống một sàn nhảy trống trơn. Tôi đến ngồi ở chỗ cũ, trên cái ghế cao lênh khênh ở đầu quầy rượu.

Một người bồi rượu từ trong quầy tiến đến.

"Ông đến sớm quá!"

"Không sao. Tôi thừa thì giờ".

Người bồi rượu hỏi:

"Ông dùng gì?"

"Một ly Martell".

Ly rượu được đưa ra. Màu rượu vàng ánh. Tôi nhìn ly rượu bằng cái nhìn lơ đãng. Mấy tháng nay ở với Hường, tôi đã chừa rượu tuy không hẳn là bỏ rượu hoàn toàn. Nhưng tôi uống thật ít. Và thỉnh thoảng mới uống một lần. Con người uống rượu trong tôi từ từ sống lại. Sống lại nữa trong trí nhớ, những đêm say choáng váng, trong Chợ Lớn, với Bằng. Tất cả là một nắm mồ vĩ đại".

Tôi nhấp một ngụm rượu, nhìn quanh quất. Phòng trà vắng khách có một vẻ gì thê lương buồn bã. Sự im lặng của nó đè nặng.

Tôi hát hăm hỏi người bồi rượu:

"Cô Nguyệt đâu?"

"Ông tìm cô Nguyệt?"

"Cô ta vẫn làm đây đây chứ?"

"Phải, nhưng cô ấy đến đây thất thường lắm, ngày đến ngày không. Chẳng chắc gì đến đâu".

"Không sao. Tôi đợi được".

Người bồi rượu lặng lẽ nhìn tôi. Chừng như y đang muốn nhớ lại xem tôi có phải là một khách quen của nhà hàng này không. Tôi để mặc cho y quan sát, nghĩ đến những thằng đàn ông lang thang, cô độc như mình, những đêm buồn tênh thân thể, chán ngán sự đời, chắc cũng đã đến tìm lãng quên trong men rượu, ở đâu quây rượu này. Làm sao y nhớ được tôi là ai. Bao nhiêu khuôn mặt đã hiện hình trước mắt y, trong cái ánh sáng mờ mờ, tỏ tỏ của căn phòng đóng kín. Tôi chỉ là một người đàn ông trong cái số trăm nghìn không đếm hết của những thằng đàn ông buồn bã lang thang mỗi đêm tới ngồi một mình trước một quây rượu.

Điều ngạc nhiên là y đã nhớ được.

Rót cho tôi ly rượu thứ hai, y hỏi, đột ngột:

"Phải ông là ông Viễn?"

Tôi nhún vai:

"Đúng. Chú có một trí nhớ tốt quá nhỉ? Cả năm nay tôi không tới đây. Làm sao chú nhớ được?"

"Cô Nguyệt nhắc tên ông luôn".

"Nhắc đến tôi?"

"Vâng. Hồi con cô ấy chết, cô ấy bị đau nặng. Hồi đó, cô Nguyệt có ý mong ông lắm. Những tối nào cô ấy gượng đi làm được vừa tới đây là hỏi có thấy ông đến không? Cô Nguyệt nói tên ông. Tả hình dáng ông. Thành ra, khi ông hỏi cô ta là tôi nhớ ngay".

Tôi nghĩ đến đứa nhỏ xanh xao, yếu đuối nằm trên tấm đệm mỏng trên sàn gác, đêm đầu tiên tôi đưa Nguyệt về nhà nàng. Thì ra đứa nhỏ ấy đã chết. Như con Elga của tôi đã chết. Cái chết của đứa nhỏ chắc làm cho Nguyệt đau đớn lắm. Nàng sống cô đơn lủi thủi với những đêm lạnh trở về nhà một mình thao thức tới sáng. Nàng chỉ có đứa nhỏ như liên hệ duy nhất với đời, như tình thương yêu cần thiết cho cuộc đời của nàng. Vậy mà liên hệ cuối cùng và duy nhất ấy cũng không còn nữa.

Nguyệt lại đau nặng sau đó. Chắc nàng không cười nữa. Chắc vậy. Tiếng cười tươi tắn rộn rã tôi đã được nghe thấy mấy đêm đến nói chuyện với nàng, tiếng cười ấy chắc không thể nào còn vang động, còn nguyên vẹn được như ngày xưa.

Tôi ngậm ngùi:

"Thế mà tôi không biết gì hết".

Người bồi rượu hỏi:

"Hơn một năm nay ông đi đâu?"

Tôi nhớ đến những ngày tháng nằm trong khám của mình. Nhớ đến Bằng, đến bữa rượu chia tay, chiều hôm đó, giữa những tiếng cười, giữa cơn say. Tôi đáp:

"Đi xa".

"Cô Nguyệt không biết sao?"

"Lẽ tất nhiên là không".

"Gặp ông chắc cô ta mừng lắm".

Tôi gật.

Dàn nhạc đã có người. Trên sàn nhảy cũng vậy. Tiếng nhạc trầm buồn đưa dẫn bước chân của mấy cặp ôm nhau lướt nhẹ trên mặt sàn nhảy trơn nhẵn. Thêm mấy đám khách tới, nhưng bầu không khí chưa được hâm nóng. Tôi nhìn đồng hồ. Đã gần mười giờ. Nguyệt vẫn chưa lại.

Tôi hỏi:

"Cô Nguyệt nghỉ sao?"

Người bồi rượu gật:

"Chắc thế. Giờ này mà chưa tới tức là không tới nữa".

Tôi gọi trả tiền. Người bồi rượu hỏi:

"Ông đi sao?"

"Tôi đến nhà cô Nguyệt thăm cô ấy một chút".

"Ông đừng đến chỗ cũ".

"Sao vậy?"

"Cô Nguyệt dọn nhà đi từ lâu rồi".

Tôi hỏi địa chỉ mới của Nguyệt. Người bồi rượu nói y không biết và mọi người cũng không biết vì Nguyệt đã dọn đến một nơi thật xa, đâu như ngoài thành phố, ở một vùng ngoại ô gần Chợ Lớn.

Ngôi nhà chắc tiêu tuy, chỗ ở chắc tối tăm. Thành ra Nguyệt không muốn cho ai thấy. Tóm lại có thể hiểu Nguyệt đã xuống dốc, xuống dốc một cách thảm hại. Tôi nghiệp cho Nguyệt, nàng có một điệu dáng thật phong lưu đài các, nàng xứng đáng được sống một cuộc sống an nhàn và đầy đủ hơn.

Không biết tìm Nguyệt ở đâu tôi đành ngồi nán lại uống thêm một ly nữa.

Khoảng mười một giờ, thằng chủ tiệm xuất hiện. Nó vẫn béo quay với cái đầu hói nhẵn bóng, tiếng cười như lệnh vỡ. Nó thuộc về loại người không thay đổi bao giờ. Nó nhận ra tôi và chạy đến chìa tay ra:

"Trời, tưởng ai. Ông Viễn ông vẫn mạnh?"

Tôi miễn cưỡng bắt tay nó. Nhìn nó tôi nghĩ ngay đến Marlène. Ngày trước, khi Marlène tới hộp đêm này thằng chủ bầm lăm đã tán tỉnh Marlène, cợt nhả với nàng công khai trước mặt tôi. Nếu tôi còn nguyên cái tâm trạng ngày trước, tôi đã đâm vào giữa cái bản mặt khả ố của nó. Nhưng tôi không còn là tôi ngày trước. Tôi đã hết yêu Marlène, do đó cũng không thấy thằng chủ nhà hàng đáng thù ghét nữa.

Trả lời:

"Cám ơn, tôi vẫn như thường".

Thằng chủ tiệm:

"Tôi ngồi uống với ông một chút được không?"

Tôi gật:

"Cứ tự nhiên".

Thằng chủ kéo ghế ngồi cạnh. Nó mời tôi uống với nó một ly. Tôi nhận mặc dầu đã say lăm.

Nó hỏi:

"Bà đâu?"

Tôi hiểu nó định hỏi thăm Marlène. Nó chưa biết tôi và Marlène đã thôi nhau từ lâu? Tôi điềm tĩnh trả lời:

"Chúng tôi đã ly dị nhau".

Thằng chủ ngạc nhiên, một ngạc nhiên thành thật.

"Xin lỗi, tôi không biết".

Tôi nhún vai:

"Chẳng sao. Marlène hiện ở Thái Lan".

Tiệm nhảy không có được cái không khí vui tươi như mấy năm về trước.

Tất cả đều già nua, phiền muộn hơn. Từ những nhạc sĩ trên dàn nhạc, đến những đám khách ngồi chung quanh sàn nhảy. Những bản nhạc cũng như len trong âm điệu những thoáng mỗi một chán chường. Tất cả đều thay đổi, đều chịu đựng không ít thì nhiều sức tàn phá của thời gian.

Người bồi rượu cũng vậy, cũng già yếu hơn trước. Đến thằng chủ tiệm cũng thế, tiếng cười của nó tuy vang động cũng không còn cái hồn nhiên, cái yêu đời ngày nào. Tôi đi tìm giải khuây đã lạc đến giữa một vùng chán chường cùng khắp. Vui ở đây chỉ là vui gượng. Một thời trẻ trung, đùa nghịch, quấy phá tung bừng đã chấm dứt, không riêng cho tôi mà cho tất cả mọi người.

Tôi thở dài, uống hết ly rượu cuối cùng, đẩy ghế đứng lên. Tôi chưa muốn về nhà. Nhưng cũng chẳng biết đi đâu. Thôi thì về bên cạnh Hường, với Hường, lăn mình vào một giấc ngủ thiếp vùi tới sáng.

Thằng chủ nắm tay tôi, chèo kéo:

"Ở lại đã ông Viễn".

Tôi trừng mắt:

"Để làm gì?"

Thằng chủ chỉ tay lên mấy chai rượu trên cái giá rượu chạy dọc theo tường:

"Đánh ngã với tôi một chai nữa đã".

Tôi nhìn thằng chủ dăm dăm:

"Ông cũng muốn say?"

"Phải. Được đêm nào hay đêm ấy".

Y chỉ tay vào cái cảnh tượng khách hàng lác đác, tẻ nhạt:

"Vắng như thế này, đóng cửa đến nơi. Tôi giải nghệ, ở nhà hay làm nghề khác. Mời ông ở lại, chúng mình uống rượu và nói chuyện".

Tôi giằng tay ra:

"Khi khác".

Lúc tôi vừa đẩy cánh cửa định bước ra ngoài đường thì cũng là lúc Nguyệt tới, đang đẩy cửa bước vào.

Chúng tôi gần như đụng vào nhau. Tôi nhìn thấy Nguyệt thật rõ vậy mà tôi ngẩn người, tưởng là một người đàn bà nào khác, vì không nhận được ra nàng. Đến lúc biết người đàn bà mới đến là Nguyệt, trái tim tôi nhói lên, đau đớn. Nguyệt không còn là Nguyệt xinh đẹp, tươi tắn của mấy lần gặp trước. Nàng đã thay đổi, bằng một thay đổi hải hùng ghê gớm. Sự thay đổi này, ở Nguyệt, phải gọi là một huỷ hoại, một tàn phá mới đúng. Tất cả

những nét thanh xuân, những nét tươi cười đầm thắm đều biến mất. Phải, biến mất, không tăm tích. Nguyệt chỉ còn là một bà già. Khuôn mặt nàng quắt lại. Nước da nàng xanh xao dễ sợ. Hai tròng mắt trũng xuống, sâu hoắm. Dáng đi xiêu đổ. Với một cái áo len đã cũ phủ trên thân hình gầy guộc, nàng là sự tiều tụy thảm thương nhất đột ngột hiện hình trước mặt tôi. Tôi kêu lên, vừa vui mừng vừa kinh ngạc:

"Nguyệt".

Nguyệt nhú mày:

"Ông là ai?"

Tôi nắm tay Nguyệt:

"Anh đây! Viễn đây. Không nhận ra anh sao?"

Chưa từng bao giờ tôi thấy Nguyệt lúng túng như thế. Lúng túng đến ngượng thẹn. Phản ứng đầu tiên của Nguyệt là quay trở ra. Tôi giữ nàng lại. Nguyệt đã nhận ra tôi rồi và nàng chớp mắt, cúi gằm mặt xuống. Tôi dịu dàng:

"Anh lại kiếm em".

Nguyệt hỏi, yếu ớt:

"Anh đến lâu chưa?"

Tôi gật:

"Anh buồn, bỏ nhà đi lang thang từ chiều. Không biết làm gì, nhớ đến em, anh lại đây tìm. Anh đến từ chín giờ tối".

Tôi cười:

"Uống bao nhiêu ly rượu rồi mà Nguyệt vẫn chưa tới. Uống một mình không hay như những lần trước nữa, định đến nhà, nhưng người bồi rượu nói Nguyệt đã dọn đi. Đúng thế không?"

Nguyệt thở dài:

"Vâng, em không còn ở chỗ cũ. Từ năm ngoái".

Tôi hỏi:

"Bây giờ em ở đâu?"

Nguyệt ngập ngừng:

"Xa lắm".

"Anh biết được không? Anh đến được không?"

Nguyệt nhìn đi chỗ khác:

"Anh đừng đến".

Tôi ngạc nhiên:

"Sao vậy?"

"Không tiện".

Tôi cười:

"Lại thăm Nguyệt thì xét thấy chẳng có gì là không tiện. Nhưng em không muốn thì thôi. Em vẫn làm ở đây?"

"Thỉnh thoảng em mới tới".

"Thế là thế nào?"

Nguyệt nhìn về phía thẳng chủ tiệm ngồi ở đầu quầy:

"Nó đang muốn cho em thôi".

Tôi cau mày tức tối:

"Thôi thì thôi, cần gì? Lại đây với anh một lát đã".

Nguyệt nói nhỏ:

"Anh chờ em một chút. Em cần gặp lão chủ có chuyện muốn nhờ y".

"Chuyện gì?"

Nguyệt cười như mếu:

"Em đến vay tiền. Em đang đau chưa có tiền mua thuốc".

Tôi ngồi xuống một cái bàn gần cửa ra vào nhìn theo Nguyệt đứng khúm núm trước mặt thằng chủ tiệm. Dáng điệu Nguyệt thật thiếu nết thật quý luy.

Nguyệt nói với thằng chủ tiệm những gì tôi không rõ chỉ thấy nó xua tay, lắc đầu lia lịa.

Nguyệt nói xong, chùng không được việc, lủi thủi quay lại trước mặt tôi.

Tôi hỏi:

"Sao?"

"Y không cho vay".

Tôi kéo ghế cho Nguyệt ngồi. Hỏi nàng:

"Uống một ly rượu nhé!"

Nguyệt gật, mỗi một chán chường:

"Vâng".

Tôi hát hàm về phía thằng chủ:

"Nó không cho mượn tiền?"

Nguyệt lắc đầu:

"Không anh ạ!"

"Sao nó tàn nhẫn với em như thế được?"

"Em cần quá thành ra phải hỏi liều. Cũng đoán là không được. Em còn nợ tiền nó, chưa trả nợ cũ làm sao vay thêm".

Lúc đó tôi muốn tôi là tỷ phú, có tiền thật nhiều để đưa ngay cho Nguyệt tất cả những khoản tiền mà nàng muốn có. Tôi xót thương cho Nguyệt đến bàng hoàng thần trí. Tôi muốn làm cho Nguyệt một cái gì, giúp đỡ nàng, tiếp tay cho nàng, đưa nàng ra khỏi cái tình trạng túng quẫn hiện tại.

Nguyệt lại là người đàn bà không bao giờ đến nỗi phải túng thiếu, điều đứng về tiền bạc và những vấn đề vật chất.

Nhưng tôi có hơn gì Nguyệt. Đêm buồn rầu đó, tôi có một người đàn bà tên là Nguyệt cùng chung một cảnh ngộ cùng đường. Chúng tôi như nhau. Như nhau, trong sự thất bại điều đứng, trong sự chán chường mệt mỏi.

Tôi muốn đưa tiền cho Nguyệt mà không được. Kiểm điểm khoản tiền đang có trong người khoản tiền đó chỉ vừa đủ để trả mấy ly rượu cho tôi và Nguyệt.

Tiền đó lại là tiền của Hường. Đã mấy tháng nay, tôi không có một đồng các nào, chẳng làm gì chẳng kiếm được một đồng xu nhỏ. Tôi thở dài:

"Em đang cần tiền mà đáng buồn là chẳng giúp đỡ em được gì hết".

Nguyệt nín thinh, nàng không nói ra nhưng nàng đang thất vọng ghê gớm, tôi hiểu như vậy. Nguyệt lảng sang chuyện khác.

"Mấy năm nay anh đi đâu gần như biệt tích vậy?"

Tôi cười:

"Vào tù".

Nguyệt tròn mắt:

"Thật không?"

Tôi gật:

"Lâu lắm mới gặp nhau, nói chuyện thật chứ nói chuyện không thật để làm gì. Anh làm ăn thất bại, vợ bỏ, con chết. Bất hạnh đến, hết lớp này đến lớp khác, cũng như Nguyệt bây giờ vậy. Cuối cùng anh đã làm những chuyện buôn bán phi pháp. Bị bắt quả tang. Bị kết án một năm tù ở. Anh vừa mãn hạn tù được mấy tháng vì thế mà suốt một năm trời, chúng mình không gặp nhau. Chuyện anh nói với em hoàn toàn là sự thật".

Nguyệt hỏi:

"Bây giờ anh ở với ai?"

"Với một người đàn bà".

Tôi hỏi lại:

"Nếu anh muốn gặp, tìm Nguyệt ở đâu?"

Nguyệt ngập ngừng và tôi nói tiếp:

"Anh thành thực muốn tìm cách giúp đỡ Nguyệt. Anh sẽ tìm tiền đưa cho Nguyệt. Cho anh biết chúng mình có thể gặp nhau như thế nào".

Nguyệt nói nàng muốn tôi đến nhà nàng. Rất muốn tuy chỗ ở tiêu tụy của nàng ở một vùng ngoại ô Chợ Lớn không đáng cho tôi lui tới chút nào và sẽ làm cho nàng ngượng thẹn. Nhưng Nguyệt ngập ngừng một giây rồi thú thật:

"Lý do chính không phải như vậy, mà là..."

Tôi ngắt ngang lời Nguyệt:

"Mà là em đang ở với một người?"

Nguyệt gật:

"Thằng ấy ghen tuông ghê gớm. Anh đến chơi, dù chỉ là bạn, nó cũng gây chuyện. Em không muốn nó gây chuyện với anh".

Tôi hỏi:

"Nó là chồng em?"

Nguyệt cười buồn:

"Anh muốn nghĩ cho em như thế cũng được".

Tôi cau mày:

"Chồng con gì mà để cho vợ như thế này, đêm hôm còn phải đi chạy tiền chạy bạc một cách quá ư khổ sở như thế này. Nó không nuôi em sao?"

Nguyệt chép miệng:

"Sự thật ngược lại".

"Em phải nuôi nó?"

"Vâng. Nghiện hút mà anh. Chẳng làm ăn gì. Như thế đã cả năm nay rồi".

Sự ngạc nhiên của tôi gia tăng thành một kinh ngạc khó hiểu.

Nguyệt kể:

"Hồi đó em đau nặng. Phải nghỉ việc nằm nhà. Rồi con em chết. Em chán đời đến độ đã tự tử hút đó, anh biết không, chung quanh không còn ai, chỉ có nó thỉnh thoảng chạy đi chạy lại. Đến lúc nó đề nghị chung sống, em gật đầu liền. Cũng là cái số em như vậy".

Tôi hỏi lại điều tôi muốn biết:

"Không tiện đến nhà thì gặp em ở đâu?"

Nguyệt suy nghĩ rồi cho tôi địa chỉ một người bạn gái nơi thỉnh thoảng Nguyệt vẫn lui tới. Trường hợp muốn gặp, tôi chỉ cần liên lạc với người bạn gái đó. Sau đó, Nguyệt đứng lên.

Tôi đưa Nguyệt ra hè đường gọi taxi cho nàng.

Tôi dặn:

"Chịu khó chờ anh chừng vài tuần, có tiền, thế nào anh cũng kiếm em ngay".

Trước khi lên xe, Nguyệt nắm lấy tay tôi, ngược mắt nhìn tôi. Trời lạnh. Đêm đã về khuya. Ánh đèn đường chiếu xuống khuôn mặt héo hon của Nguyệt, khuôn mặt tôi không còn tìm được những nét tươi vui xinh đẹp ngày nào, mà chỉ còn là một vùng tàn phá.

Tôi cũng vậy. Hai chúng tôi đứng lặng nhìn nhau, không biết nói với nhau thế nào nữa. Lời nói nào cũng thừa dư và vô ích.

Rồi tôi trở về nhà. Con ngõ ban ngày đầy đặc những bày trẻ nhỏ la hét, đùa nghịch chỉ còn là một vùng yên lặng hun hút. Bóng tối làm hoa mắt từng quãng. Tôi bước những bước hững hờ như một vực thẳm lúc nào cũng có thể mở dưới chân. Hình ảnh Nguyệt, rét mướt, bé nhỏ, cô đơn trong đêm, cô đơn giữa đời, trên chiếc taxi đưa nàng trở về với cuộc đời làm than ở một vùng ngoại ô âm thầm, ám ảnh thần trí tôi.

Lúc người ta đi lên, bao giờ cũng như thế. Khó nhọc từng bước. Hết như từ dưới chân một ngọn núi dốc ngược leo lên tới một đỉnh cao. Lúc người ta rớt xuống bao giờ cũng như thế, rớt một lèo, như cây điều đứt dây, rớt là rớt từ đỉnh cao xuống đến đáy cùng vực thẳm. Không có sự xa đoạ nào lưng chừng. Mà tận cùng. Đã ngã là không gượng dậy được. Là tan tành. Là ngã hẳn.

Tôi làm được gì cho Nguyệt? Tôi đã hứa giúp đỡ nàng. Tôi phải giữ lời hứa. Nhưng tôi đang trắng tay. Một đồng chẳng có. Phải ăn nhờ một người đàn bà. Tôi làm được gì cho Nguyệt?

Những bước chân tôi càng rã rời càng mỏi mệt hơn. Đầu tôi rũ xuống, hai vai nhô lên. Tôi bước buồn rầu, tôi bước thất thểu cho đến khi tới chân cầu thang. Đèn trên lầu còn sáng. Tôi vịn vào tay thang, bước lên. Những bậc thang rung lên, cọt két.

Hường nằm trên giường. Nàng còn thức. Thấy tôi về, nàng nhồm dậy:

"Anh đi đâu?"

Tôi trả lời cho xong:

"Lãng nhăng".

"Anh uống rượu phải không?"

Tôi gật:

"Uống. Không bằng lòng?"

Hường dịu dàng:

"Sao em không bằng lòng? Thỉnh thoảng anh đi chơi, em cũng bằng lòng như thỉnh thoảng anh uống rượu. Nhưng uống say tức là anh có chuyện buồn".

Thấy tôi nín thinh, Hường hỏi:

"Anh buồn chuyện gì?"

"Nhiều chuyện".

Tôi đến gần giường, để nguyên quần áo nằm vật xuống giường. Hường ôm lấy tôi.

"Em làm gì anh buồn không?"

Tôi lắc:

"Không, anh buồn vì anh thôi, anh không thể sống vô dụng, anh không ngồi rỗi như thế này mãi được. Anh phải làm một việc gì".

Hường nói:

"Em chưa hết tiền".

Tôi bực tức bất chợt:

"Anh không thể ăn bám em thế này mãi. Anh không muốn".

Chúng tôi cùng nín thinh trong khoảng khắc, mỗi người theo đuổi một ý nghĩa riêng, một ý nghĩ đen tối như đêm ngỗ hẻm đang vây bọc quanh mình. Đêm hôm đó, Hường biết cuộc sống mà nàng đề nghị với tôi, đã không còn được tôi chấp nhận nữa. Cuộc sống ấy là một giấc ngủ dài miệt mài, đặng đặng. Buổi sáng nối liền với buổi chiều, buổi chiều hoà nhập và ban đêm.

Giấc ngủ cũng có còn cái thú thần tiên của nó như một buồng thả lãng quên đời. Có điều là tôi đã thức giấc, ra khỏi giấc ngủ dài, có muốn nhắm mắt ngủ lại cũng không được nữa. Hường bỗng nói:

"Em có một người anh ngoài Quy Nhơn".

Tôi ngơ ngác:

"Chuyện gì vậy".

"Em nói chuyện Quy Nhơn vì chợt nghĩ đến một căn nhà của một người bạn quen ở ngoài đó. Một lần em hỏi, người bạn hứa nhượng lại cho bất cứ lúc nào em muốn. Nhà hơi cổ một chút. Nhưng rộng lắm, mênh mông bát ngát, chung quanh lại có vườn cây. Anh thích tĩnh, thích đọc sách, chắc là anh thích lắm".

Tôi gất:

"Sao em lại nói đến chuyện ấy?"

"Chúng mình đưa nhau ra ngoài ấy".

"Để làm gì?"

"Cho anh thay đổi không khí. Cho chúng mình xa lánh cái thành phố này một thời gian. Nếu được, chúng mình sẽ làm ăn, lập nghiệp ở ngoài ấy không về nữa".

Tôi lay vai Hường:

"Chuyện này là đùa hay thực?"

Hường trang nghiêm:

"Không phải chuyện đùa".

"Em có ý định này từ bao giờ?"

"Từ cái phút đầu tiên em thấy anh buồn bã, phiền muộn với chỗ ở này. Ban nãy lúc anh đi chơi, em nằm nhà một mình, em nghĩ nhiều điều lắm. Dăm bảy tháng nữa, Bằng được tự do, anh và Bằng và chúng mình lại gặp nhau.

Rồi lại sống như cũ, chơi bời, thức khuya, uống rượu tiêu tiền đánh bạc và đi buôn bán hàng lậu thuế. Cuối cùng là chẳng ai thay đổi hết. Em không muốn trở về đời sống cũ một chút nào. Thà chết thì thôi, em không bao giờ muốn em là con Hường ngày trước nữa. Em muốn chúng mình đi xa, xa hẳn Sài Gòn. Nếu anh bằng lòng, em chỉ cần đánh điện ra cho người quen là chúng mình sẽ ra thôi. Em sang căn nhà này. Bây giờ giá nhà cao hơn trước cũng có được một khoản tiền làm vốn. Ra tới đó, liệu sau".

Tôi ngẫm nghĩ rồi lắc đầu:

"Anh không thích đi xa".

"Tại sao?"

"Em hơi lười khi tưởng đi xa là thay đổi được. Theo anh thì đi xa chẳng thay đổi được gì, ở đâu cũng thế mà thôi. Sự thật này đúng cho cả anh, đúng cho cả em nữa".

Hường thở dài:

"Em lo lắm".

"Lo gì?"

Nàng đáp gọn:

"Lo mất anh".

Việc ra Quy Nhơn ở, sống ở ngoài đó, đào một cái hồ sâu ngăn chia lâu dài và vĩnh viễn với Sài Gòn, được Hường coi là giải pháp tốt đẹp nhất cho cuộc chung sống của nàng và tôi. Giải pháp đó, với Hường cũng là giải pháp đúng nhất. Nó ám ảnh Hường từ lâu rồi, nàng đã nghiền ngẫm với giải pháp ấy tự bao giờ, tự lúc nào, tôi cũng không biết nữa.

Hường đeo bám tuyệt vọng vào giải pháp ấy. Tôi từ chối quyết liệt khiến cho Hường buồn thảm vô cùng. Hôm đó, nàng bàn đi bàn lại với tôi, đến độ làm cho tôi phải bực mình lớn tiếng. Ngày hôm sau, cũng trước khi đi ngủ, Hường lại đem chuyện ra ở Quy Nhơn nói lại một lần nữa.

Tôi thở dài:

"Anh đã nói anh không bằng lòng".

Hường cố gắng tìm một đề nghị thỏa hiệp.

"Hay là thế này".

Tôi gắt lớn:

"Chẳng thế này thế nọ gì hết".

Hường ôn tồn:

"Thì anh cũng đề cho em được đưa ra một đề nghị mới. Đề nghị này không được chấp thuận thì thôi".

Tôi đành gật:

"Đề nghị thế nào?"

Đề nghị mới của Hường vẫn là Quy Nhơn. Vẫn là cái thành phố miền Trung xa xôi mà vì đã quá lâu, không đặt chân tới, tôi không có một ý niệm nào, một kỷ niệm nào. Hường thay đổi đề nghị lập nghiệp vĩnh viễn ở Quy Nhơn bằng một thời gian lưu trú tạm thời ở đó. Một vài tháng. Dăm bảy tháng. Thích thì ở hẳn. Không thích thì về.

Thấy tôi nín thinh, Hường tưởng nàng đã làm tôi xiêu lòng phần nào. Nàng thao thao tán dương tất cả những cái hay, đẹp của một cuộc sống tay đôi ở

ngoài đó. Buổi sáng chúng tôi sẽ thức giấc trong sự yên tĩnh hoàn toàn. Chúng tôi có thừa thì giờ. Để làm tất cả những gì chúng tôi muốn và thích. Tôi sẽ có một hàng hiên thật rộng, thật thoáng mát, để đọc sách, nghĩ ngợi và mơ mộng. Chung quanh nhà có rất nhiều con đường nhỏ, bóng mát trên đầu, gió thổi trong lá, để tôi có thể đi dạo hàng giờ trên những con đường đó. Hường sẽ buôn bán lặt vặt một chút. Kiếm đủ tiền cho hai đứa chúng tôi sống một đời sống đơn giản nhưng hoàn toàn thanh thoi. Nếu muốn, tôi có thể đi dạy học thêm. Ngoài đó, theo Hường có nhiều trường mới mở.

Tôi bắt đầu ngạc nhiên:

"Sao em mê Quy Nhơn đến thế được?"

"Em chỉ biết có một chỗ ở em nghĩ là thuận tiện cho cả hai chúng mình".

Tôi giễu cợt:

"Đó là Quy Nhơn?"

Hường sốt sắng:

"Vâng, Quy Nhơn".

Tôi đành nói:

"Thôi được. Để anh nghĩ lại xem sao".

Tôi hỏi lại:

"Em lo mất anh".

Hường lẫn vào gần tôi:

"Em nói thế rồi mà!"

Tôi cũng không hiểu nổi tôi có thể bỏ Hường dễ dàng như lúc tôi đến với nàng không, nhưng để nàng yên tâm, tôi trấn an:

"Không thể mất được, em cứ yên tâm".

Nhìn ngắm và quan sát Hường thêm nữa, tôi khám phá được ở Hường ở một hiện tượng có thể nói là khác thường nhất trong những hiện tượng khác thường của đàn bà. Nó đại khái như thế này. Người đàn bà nào cũng có một tuổi trẻ, một tình yêu thứ nhất, và nhiều người tuổi trẻ lại không có, và tình yêu thứ nhất ở rất nhiều trường hợp, không xảy ra.

Hường đã sống trọn nửa phần đời. Nàng định ninh đã đánh mất tuổi trẻ ở một quãng đường nào đó trong quá khứ. Phong trần từ sớm, nàng nghĩ rằng mỗi tình đầu đời, nàng đã bỏ qua. Sự thật đã chứng minh ngược lại. Hường vẫn có một tuổi trẻ, Hường vẫn sống với cái ngây ngất kỳ diệu của tình yêu thứ nhất. Điều khác biệt là cái đến với những đời người khác ở tuổi mười bảy mười tám, lại chỉ đến với Hường thật muộn, khi nàng đã gần bốn mươi. Thế là trong con người đàn bà đã quá lứa của Hường bất chợt có một người con gái dậy thì thức dậy. Thức và sống. Sống và phá phách, rồi thoát khỏi cái người đàn bà quá lứa là một nhà ngục vô hình giam cầm nó.

Sự hồi sinh của tuổi trẻ, của mỗi tình yêu thứ nhất này ở Hường là cuộc phục sinh rực rỡ, kỳ diệu. Đồng thời, nó cũng giết chết Hường. Tôi muốn nói rõ hơn: cuộc phục sinh bàng hoàng và muộn màng của tuổi trẻ, của tình cảm ở Hường là một ngọn lửa bùng cháy. Ngọn lửa cháy trên một miền băng giá hoang vu, làm sống lại một mùa xuân lộng lẫy. Ngọn lửa cháy trong một đêm dài sâu thẳm, đuổi đi bóng tối gọi về mặt trời. Nhưng ngọn lửa cũng

thieu đốt luôn thân thể Hường. Nàng nhờ lửa mà sống lại. Cũng trong lửa, nàng bị thiêu cháy.

Niềm mơ tưởng có một mái nhà riêng, trong một thế giới riêng, cách biệt và lánh khuất với cõi đời, như tôi đã nói, trở thành một ám ảnh mà Hường không rũ thoát được. Nó ở trong Hường thường xuyên, nó ám ảnh Hường đêm ngày. Và từ một người đàn bà chơi bời, phóng đảng, Hường đã hoá thân. Nàng trở lại thời con gái. Nàng mơ mộng lãng mạn hết như một đứa con gái mơ mộng, lãng mạn vừa tuổi lớn. Sự thoát xác thật khó khăn. Bất ngờ. Nhưng nó lại là sự thật.

Một thí dụ, ngày trước, Hường đâu có biết gì đến cái đẹp huyền ảo của một ánh trăng. Bây giờ, Hường biết. Nhớ một đêm, tôi đang ngủ thật say, bỗng giật mình thức dậy. Nhìn sang, không thấy Hường nằm cạnh. Đêm đã khuya lắm, khiến sự vắng mặt của Hường làm tôi lo lắng. Tôi cất tiếng gọi: "Hường!"

Một tiếng trả lời ở cuối phòng bên cạnh cửa sổ.

"Em đây".

Tôi ngạc nhiên:

"Không ngủ, thức làm gì thế?"

Hường cười:

"Em không buồn ngủ".

Tôi nhòm dậy, nhìn cái cảnh tượng khó hiểu:

"Ngồi ở cửa sổ làm gì vậy?"

"Đêm nay trăng đẹp quá. Em chưa từng nhìn thấy trăng đêm nào đẹp như trăng của đêm nay".

Tôi vừa bực mình vừa tức cười. Đang đêm thức dậy ra ngoài cửa sổ, ngắm trăng ở ngoài trời, lạ lùng và kỳ quặc thật. Ở một đứa con gái, hành động lãng mạn này đã là một khác thường. Ở Hường, thì cái sự khác thường có thể gọi là quái gở.

Tôi bò dậy, bước xuống khỏi giường, đến đứng sau lưng Hường. Hường tựa đầu vào ngực tôi, mắt vẫn nhìn ra ngoài trời bằng một cái nhìn ngây ngất. Hường nói tôi hãy nhìn để thấy rằng nàng nói đúng. Trăng đêm ấy quả có thật đẹp. Vàng trắng treo lơ lửng giữa nền trời như một cái đĩa bằng ngọc. Trời trắng vàng rực, xanh biếc, sáng láng, trong vắt, mênh mông cùng khắp.

Hường cứ ngồi lặng nhìn trăng như thế, như nàng bị ánh trăng xanh huyền hoặc đến độ ngây dại, mê đắm.

Tôi phải đóng cửa sổ lại, bắt Hường đi ngủ, nàng mới chịu trở vào giường. Còn hàng trăm thí dụ khác về cái hiện tượng trở lại với một tuổi trẻ đã mất, lột xác trong sự trở lại đó, nơi Hường, mà tôi không thấy, ở bất cứ một người đàn bà nào khác. Một chuyện khá ngộ nghĩnh khác. Hường đột nhiên mê đọc tiểu thuyết.

Nàng nói với tôi:

"Anh quen ai có tiểu thuyết mượn về cho em coi".

Tôi bật cười:

"Em thích đọc tiểu thuyết thật sao?"

"Thật".

Tôi hỏi đùa:

"Loại nào?"

Hường chẳng hiểu loại nào là loại gì khiến tôi phải giải thích vắn bằng một giọng trêu ghẹo, đùa cợt:

"Phiêu lưu hay trinh thám hay tình cảm xã hội".

Hường trả lời ngon lành:

"Chuyện tình".

Cái lỗi Hường đến với tiểu thuyết có một vẻ gì vừa thật thà vừa ngớ ngẩn khiến tôi cười lớn thành tiếng. Cũng nghĩ là Hường nói thế thôi rồi quên đi. Và nói chỉ để nói.

Ngờ đâu, chờ mấy hôm không thấy tôi đi mượn sách về, một buổi trưa, Hường bỏ giấc ngủ, ra phố, trở về với một chồng sách trên tay. Nàng xếp chồng sách ở gần đầu giường, cạnh chỗ nàng nằm, ánh mắt long lanh, khuôn mặt hiện đầy vẻ xúc động. Tôi la lên:

"Lấy sách ở đâu về thế?"

Hường nhoẻn miệng cười:

"Ngay ngoài đầu phố".

Hường giải thích:

"Bên cạnh tiệm bánh ngọt ngoài đầu phố có một cái hẻm. Đầu hẻm có một cái quán cho thuê truyện, sách nhiều vô kể".

Thấy tôi nín thinh, Hường hỏi:

"Anh không thích đọc sách?"

"Ngày trước thích. Bây giờ không".

Hường ngạc nhiên:

"Tại sao vậy?"

Tôi chỉ mấy cuốn truyện Hường vừa thuê về:

"Những điều nói trong sách không bao giờ đúng với những sự việc xảy ra ở ngoài đời. Sách là một lừa dối. Em sắp bị sách lừa dối".

Hường trả lời, thản nhiên:

"Em không cần biết sách lừa dối hay không. Em chỉ thích đọc những chuyện tình. Mấy cuốn này, người thuê sách chọn giùm cho em. Họ nói mấy cuốn này mê ly nhất".

Thế là, những lúc tôi ngủ hay xuống phố Hường nằm nhà, mê mải với những trang tiểu thuyết như lạc vào một khám phá mới lạ. Từ chối sự thật, theo con đường dẫn tới của tình yêu, Hường đi vào cái thế giới ngây ngất đó của ảo tưởng. Đọc hết cuốn này, Hường thuê tiếp cuốn khác. Chỉ một tháng sau, nàng đã đọc hết mấy chục cuốn truyện và trở thành người khách hàng quen thuộc nhất của chú Tàu lai cho thuê truyện ở ngoài đầu ngõ. Sự thay đổi của Hường thật ra không có gì đáng buồn, đáng lo ngại hết. Nó là một thay đổi đẹp. Một sống lại. Một trẻ ra. Như Hường đã đánh lạc, đã để mất nàng từ bao nhiêu năm, nàng vừa gặp lại cái con người đích thực của nàng và sống với nó. Trước kia Hường chỉ là một con đàn bà nạ dòng với tất cả những cái hư hỏng xấu xa thường thấy ở một người đàn bà nạ dòng.

Nàng đã phóng đảng, đã truy lạc, như những người đàn ông truy lạc và phóng đảng nhất. Bây giờ, thay vì làm tình với bất cứ người đàn ông nào, thay vì uống rượu, thức đêm, đánh bạc, nàng đã biết ngắm nhìn mê mải hàng giờ, một ánh trăng, vùi đầu hàng giờ trong những trang tiểu thuyết nói đến mơ mộng nói đến tình yêu. Kể như thế thì phải mừng cho Hường mới đúng.

Riêng tôi, tôi lo cho nàng. Lo thành thực. Bởi cái lẽ giản dị là tôi không thay đổi. Cuộc khởi hành mới của Hường đã có mà ở tôi thì chẳng có một sự lên đường mới, một khởi hành mới nào. Làm sao tôi cùng lên đường với Hường được. Nàng như buổi sáng. Tôi như buổi chiều, gần nhau chẳng được. Hường trẻ ở lại phía Hường. Nàng sống với một tâm hồn và những rung động mới. Phía tôi, mỗi ngày làm tôi tàn tạ, một già nua thêm. Tôi đã mệt, đã nhọc. Đã hoài nghi, đã chán chường, Hường yêu tôi bằng tất cả sự nồng nàn của tình yêu thứ nhất. Tôi không thể đáp lại. Tôi sống với một nỗi chết càng ngày càng rộng lớn. Nói tóm lại, tôi không còn đủ điều kiện tham dự cuộc tình cuối cùng cũng là cuộc tình đầu tiên của đời Hường. Còn chung sống với nhau mà trên một ý nghĩa nào, tôi đã chạy trốn đã bỏ cuộc.

Gần mười bảy tuổi

Chương 10

Thêm một mùa mưa nữa lại bắt đầu. Những đêm trăng xanh biếc của Hường không còn nữa. Không còn nữa những buổi sáng nắng lớn, những buổi chiều hoàng hôn đỏ thắm, những đêm sao giải ngân hà sáng rực một vòm trời với một rừng sao thi đua cháy sáng. Mùa mưa thật sự tới, đuổi cái xanh trong về những vòm trời khác. Trời trên thành phố thấp xuống, xám ngắt, nặng trĩu hơi nước, và những trận mưa đầu mùa cũng bắt đầu nổi dậy. Trên căn gác hẹp, có những đêm dài tôi nằm nghe tiếng mưa. Nghe mưa rơi trên thân thể mình buồn tênh. Nghe mưa rơi trên thánng ngày mình chán ngắt. Tình yêu của Hường không thay đổi được cái tâm trạng thảm sâu này. Tôi sống cái tâm trạng của người trong mấy câu thơ:

Sao lòng ta đêm nay buồn không thể nguôi.

Niềm u uất dâng cao, thánng ngày trôi xuôi.

Đây là mấy câu thơ của một tâm trạng yếm thế, sâu hận chất ngất, của một cuộc sống đã hết, đã về chiều.

Nằm nghe mưa lại nhớ đến lời hứa giúp đỡ Nguyệt. Bỏ rơi Nguyệt trong khi Nguyệt đã bị cuộc đời tàn nhẫn bỏ rơi là điều không thể được. Tôi phải làm được một cái gì cho Nguyệt. Như giúp nàng một khoản tiền, đưa nàng ra khỏi sự túng thiếu cùng quẫn. Tôi nằm nghĩ hoài mà không ra. Nghĩ đêm nghĩ ngày, nghĩ hết cách này đến cách nọ.

Tôi muốn trở lại với nghề phi pháp cũ, mặc dầu tôi đã thề nguyện không bao giờ còn trở lại con đường cũ. Tôi muốn kiếm thật nhiều tiền. Kiếm tiền

trước hết mang một ý nghĩa, một chứng minh. Cho Hường biết tôi không phải loại đàn ông sống bám vào đàn bà, mãi mãi, mặc dầu Hường không bao giờ đòi hỏi sự chứng minh này.

Sự chứng minh với tôi là một cần thiết. Với Hường, cũng đồng thời cho tôi nữa. Nếu không, tôi không còn là tôi. Tôi chỉ là một hình bóng vật vờ, một cái giẻ rách đeo bám thảm thê vào vòng quay đời sống. Phải làm một cái gì để chống lại cái tâm trạng tê liệt, cái hoàn cảnh bất động kéo dài.

Ý nghĩ bỏ Hường, hay ít nhất cũng xa Hường trong một thời gian nảy sinh trong đầu óc tôi trong mấy đêm mưa ấy của một mùa mưa đã bắt đầu. Tình yêu của Hường chừng như đã đến lúc tôi không chấp nhận được nữa.

Không phải là tình yêu ấy không làm cho tôi xúc động. Nếu thản nhiên, rưng rưng, tôi đã bỏ đi từ lâu, đâu có chung sống được với Hường một thời gian lâu dài như vậy.

Một đêm tôi hỏi Hường:

"Chúng mình ở với nhau được bao lâu rồi?"

Hường không cần nhớ lại nhưng trả lời ngay, tức khắc:

"Tám tháng".

Tôi buột miệng:

"Đã tám tháng?"

Hỏi Hường:

"Thế là lâu hay chóng?"

Tôi muốn tìm hiểu ý Hường thế nào, xem nàng nghĩ về sự chung sống của hai chúng tôi bằng ý nghĩ nào. Hường nghĩ rồi trả lời:

"Em tưởng như mới chỉ vài tháng".

"Tại sao em tưởng như vậy?"

Hường cười:

"Nói ra anh giễu cợt em".

"Không giễu cợt. Nói đi".

"Em đọc thấy ở trong một cuốn truyện vừa coi hôm qua là khi cái gì đẹp quá, đẹp quá sức mình tưởng tượng, cái đó gần như là một giấc mộng".

Tôi chưa hiểu ý Hường. Bèn hỏi:

"Thế là thế nào?"

"Giấc mộng đẹp nào cũng quá ngắn, phải thế không anh?"

"Phải".

"Tám tháng chung sống của chúng mình cũng vậy. Đẹp như một giấc mộng, nên cũng quá ngắn như một giấc mộng quá đẹp".

Thấy tôi nín thinh, Hường lo lắng:

"Anh lại thấy nó quá dài?"

Tôi chối:

"Anh không nghĩ thế. Anh cũng thấy nó quá ngắn, như em".

Bây giờ nhớ lại, tôi mới nhận thức được tất cả sự hèn nhát, dè dặt của mình về cái ý định chấm dứt cuộc chung sống với người đàn bà duy nhất trên trái đất này đã thật tình yêu tôi bằng một tình yêu không bao giờ tìm thấy được ở ngoài đời, nếu không muốn nói chỉ tìm thấy trong tiểu thuyết. Bây giờ, nghĩ lại, tất cả đều đã muộn. Chứ mùa mưa ấy, cái ý định đoạn

tuyệt thành hình trong những đêm thao thức nằm nghe mưa rơi, theo tôi là giải quyết tốt đẹp cho cả tôi, cho cả Hường. Chưa có một người đàn bà nào chết vì tôi. Và Hường sẽ quên. Tôi tin như vậy, qua những kinh nghiệm chưa chất đã thu lượm được sau nửa cuộc đời tình ái. Marlène yêu tôi như thế. Rồi Marlène tàn nhẫn rũ áo. Có với nhau một đứa con, cũng bằng không. Liên hệ gần bó đảm thắm đến thế là cùng, rồi cũng mỗi đứa một đường, không tiếc thương, không khóc lóc. Đến Thu Hà cũng vậy, Thu Hà của mối tình đầu tiên, Thu Hà của lần yêu thứ nhất, tình yêu cháy bùng thành lửa, bốc lên thành đông, thổi đi thành bão, vậy mà lúc bỏ đi, Thu Hà tàn nhẫn lạnh lùng, như tình yêu chỉ còn là một đồ dùng bỏ đi vì không cần thiết nữa.

Hường cũng sẽ như vậy. Nàng nói nàng yêu tôi nhưng rồi nàng sẽ lãng quên. Nàng nói chúng tôi phải chung sống với nhau suốt một đời, nhưng nếu chia tay, chúng tôi vẫn lại sống mỗi người một đời riêng không ai làm sao hết.

Thành ra, khi tôi hỏi nếu chúng mình xa nhau, thôi nhau thì sao, và khi Hường trả lời là nàng sẽ héo hon và chết, tôi không tin, cho là Hường nói quá, nói như một nhân vật lãng mạn của những cuốn tiểu thuyết mà Hường đã đọc, đọc mê man đến độ đồng hoá những nhân vật ấy thành nàng.

Tôi nói:

"Người ta sẽ lãng quên những điều tưởng không thể nào lãng quên được".

Hường gật:

"Em biết".

Tôi hỏi, vẫn để tìm hiểu phản ứng của Hường, nếu như sự chia ly giữa chúng tôi trở thành sự thật:

"Chuyện tình dang dở mới là chuyện tình đẹp nhất, em đồng ý thế không?"

Hường lại gật:

"Em đồng ý với anh".

"Anh đi xa ít lâu, em chịu không?"

Hường hỏi:

"Anh nói đi xa là đi đâu?"

Tôi nhún vai:

"Đi làm ăn một nơi xa chẳng hạn. Ra ngoại quốc một thời gian chẳng hạn".

Hường cười:

"Anh làm gì cũng được. Kể cả chuyện anh đi xa".

Nghe Hường nói như thế, tôi yên tâm. Tôi nghĩ là Hường chấp nhận dễ dàng sự chầm dứt, sự xa cách. Lẽ tất nhiên nàng sẽ buồn. Lẽ tất nhiên nàng sẽ khóc. Như mọi người đàn bà đều buồn, đều khóc một chút, trước bất cứ một tan vỡ tình ái nào.

Muốn phá vỡ đời sống ăn không ngồi rồi, muốn chấm dứt những ngày tháng giam cầm trên căn gác nhỏ, việc đầu tiên mà tôi phải thực hiện cho tôi là kiếm được một việc làm. Tôi xuống phố, đi tìm việc lần thứ nhì. Lần thứ nhất, nhớ là thời kỳ tôi mới ở Pháp về. Xuống tới phi trường Tân Sơn Nhất, về tới khách sạn Caravelle, chỉ mấy tuần sau, đi tìm việc làm, tôi mới thấy là đời sống Sài Gòn không dễ dàng như tôi tưởng.

Trong sự khó khăn này, tôi đã khám phá được nhiều sự thật chua chát và cay đắng hết chỗ nói. Những thằng bạn được tiếng là thân thiết nhất đều bỏ rơi mặt nạ, hiện nguyên hình xấu xa đê tiện khi tôi đến gõ cửa xin việc chúng. Tình bằng hữu với chúng chỉ là một danh từ vô nghĩa. Tôi giàu có, chắc chúng đối xử với tôi một cách khác. Nghĩ cho cùng, đó cũng chỉ là một hiện tượng đáng chán nản trong muôn vàn cảnh tượng đáng chán nản mà người ta phải gặp trên tất cả những chặng đường làm nên con đường dài thẳm của đời mình. Biết được sự thật đó, lần đi kiếm việc thứ hai của tôi là một xuống đường đầy miễn cưỡng. Mùa mưa làm cho sự miễn cưỡng ấy trở thành một cực nhọc. Mặc một chiếc áo toại mưa, đi co ro dưới bầu trời xám ngắt, nước mưa thấm vào những chân tóc, tôi bước những bước thất thiêu, với mặc cảm thất bại đè nặng. Nhiều buổi, không biết đi đâu, tôi tạt vào một tiệm cà phê bình dân, ngồi lặng hàng giờ trước ly cà phê nguội ngắt. Đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, tôi lặng người đi trong nhìn ngấm mưa rơi. Mưa đổ xuống, mưa bay nghiêng, mưa lất phất, đường mưa nào cũng là một đường bay buồn bã. Mưa làm thối trí, làm chán nản, làm cho đầu óc tối đen, tâm hồn tuyệt vọng. Tôi ngồi chán, nhìn mưa chán, lại bò về nhà nằm vật xuống giường.

Những lần tôi đi và trở về như thế, Hường đến gần bên giường sẵn đón.

Nàng hỏi:

"Anh đi những đâu?"

Tôi vất tay lên trán, trả lời cho xong:

"Nhiều nơi".

"Có được việc gì không?"

Tôi lại trả lời cho xong:

"Nhiều người hứa hẹn nhiều chỗ làm tốt lắm. Nhưng chưa có gì là chắc chắn hết".

Hường lo lắng:

"Anh định thế nào bây giờ?"

Tôi chép miệng:

"Chờ đợi".

Hường dịu dàng:

"Anh vẫn không muốn ra Quy Nhơn với em?"

Tôi gắt lớn:

"Đừng bao giờ nói chuyện Quy Nhơn với anh nữa. Để cho anh sắp đặt lấy công việc của anh".

Hường sợ, không dám hỏi han gì thêm nữa. Những câu chuyện giữa tôi và Hường đều chấm dứt như thế. Bằng sự căm kình của tôi và bằng sự nín thinh sợ hãi của Hường. Nhớ là trong mùa mưa đó, Hường đã chịu đựng nhin nhục tôi hơn bao giờ. Sự nhẫn nại ở nàng vô bờ bến. Nàng linh cảm thấy tôi sắp thoát khỏi vòng tay ôm giữ của nàng. Nàng loay hoay tìm đủ cách chống cự lại một tan vỡ đã thấp thoáng, nhưng sự cố gắng của nàng chẳng những đã chẳng giải quyết được gì hết, lại chỉ làm cho tôi bực tức thêm.

Thực ra, tôi không bực tức với Hường, mà với chính mình. Tôi biết trước

tôi sắp làm một chuyện không tốt đẹp, nếu không muốn nói là xấu xa và tàn nhẫn.

Vấn đề cuối cùng còn lại là xa Hường cách nào cho Hường chấp nhận được sự xa cách ấy là một hợp lý. Sau mấy đêm liên suy nghĩ, tôi tìm được một lối thoát. Cách thức rất tầm thường và cổ điển. Tôi tỏ cho Hường biết là tôi ngoại tình. Ngoại tình với Nguyệt. Một hôm, tôi ném ra một hòn đá dò đường mới:

"Hường, anh hỏi điều này".

Hường buông cuốn tiểu thuyết đang đọc xuống:

"Gì vậy anh?"

Tôi nửa đùa, nửa thật:

"Nếu bây giờ anh cho em biết là ngoài em ra anh còn một người đàn bà khác, phản ứng của em sẽ như thế nào?"

Hường cười:

"Nếu, không phải là thật. Đã không phải là sự thật, anh còn bắt em trả lời làm gì?"

"Đôi khi anh còn nhớ đến Marlène, đến Thu Hà, em biết như thế không?"

Họ khốn nạn, tàn tệ với anh, nhưng họ cũng đã sống với anh một thời kỳ, là vợ chồng. Thành ra, muốn quên cũng không bao giờ quên hẳn".

Nụ cười của Hường không được thành thực, tự nhiên như trước đó nữa.

Nàng lật một trang sách mới, làm bộ chăm chú đọc. Nhưng tôi biết chỉ hai cái tên Marlène và Thu Hà được chính tôi nhắc lại đã làm cho nàng buồn rầu đau đớn. Người đàn bà nào cũng ghen. Không ít thì nhiều, không cách này thì cách nọ. Tôi biết như vậy. Trước sau Hường vẫn chỉ là một người đàn bà. Nàng đã muốn có tôi, hoàn toàn và riêng biệt cho nàng, nàng đã hy vọng những phần đời về trước của tôi là những quãng thời gian đã ngủ yên vĩnh viễn trong một nấm mồ quá khứ. Tôi nghiệm thấy là khi nào tôi nhắc đến những chuyện cũ của tôi hay của nàng cũng vậy, Hường đều gạt đi, hay lảng nhanh sang chuyện khác. Bây giờ tôi đang đưa quá khứ trở về. Và sự thần nhiên của Hường chỉ còn là một thần nhiên bề mặt.

Tôi lại nói, vẫn những điều Hường không muốn đả động tới chút nào.

"Chắc em cũng thế chứ?"

Hường ngẩng đầu lên, nét mặt đã tái đi và trông mắt lung linh một ánh lửa mê hoang.

"Không. Em quên là quên hẳn".

Tôi chép miệng:

"Chúng mình khác nhau rồi đấy, anh không được như em. Thiếu dứt khoát và thiếu cứng rắn".

Ngừng một giây rồi tôi mới thông thả từng tiếng một:

"Anh vừa gặp lại Thu Hà".

Tôi nói bằng một giọng thật nhẹ nhàng mà câu nói đã tác động vào tâm hồn Hường như một tiếng sét bàng hoàng kinh dị. Nàng vẫn ngồi im, tay vẫn cầm cuốn sách đang đọc dở. Nhưng tôi biết, tôi biết nàng đã lảng người đi. Sự thật tôi không hề gặp Thu Hà. Có gặp, giữa tôi và Thu Hà cũng chỉ còn là một vùng nguội lạnh mênh mông. Tôi bịa đặt chỉ cốt xem phản ứng của

Hường như thế nào.

Nàng đau, đau ghê gớm. Lời nói của tôi như một mũi nhọn đâm trúng tử huyệt nàng, làm cho đầu óc tan tành, trái tim chảy máu. Hướng gục đầu xuống. Sự yếu đuối tuy vậy chỉ lộ ra trong khoảng khắc. Bằng một cố gắng phi thường, Hướng lại gượng cười được ngay. Nụ cười của nàng thật thảm hại thiếu nảo. Nhưng nàng cười, nàng đã cười được.

"Thế à! Thu Hà bây giờ ra sao?"

Tôi đáp:

"Khá lắm".

"Còn nhớ đến anh không?"

Tôi đáp, lưỡng lự:

"Anh không rõ, chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Thu Hà vẫn ở vậy, nói vừa đi chơi ngoại quốc về".

"Có cho anh địa chỉ?"

Tôi hỏi lại Hướng:

"Em hỏi để làm gì?"

"Để biết. Chắc chị ấy phải cho anh biết địa chỉ, trong trường hợp anh muốn đến thăm chị ấy".

Tôi nhún vai:

"Không có lý do nào đưa tới một gặp lại như vậy".

Rồi tôi cắt ngang câu chuyện, đưa tới một câu chuyện khác. Tôi lại nói đến một người đàn bà khác. Một lần tôi đem cả Nguyệt ra làm đầu đề. Nói ngày trước, một thời kỳ thất cơ lỡ vận, tôi đã được một người đàn bà giúp đỡ.

Người đó chính là Nguyệt. Tất cả những người đàn bà của những liên hệ quá khứ đó, đều được tôi phác hoạ chân dung bằng một phác hoạ thật diễm lệ. Người nào cũng trẻ trung, cũng đậm thắm hết sức. Hướng nín thinh nghe, thỉnh thoảng ngắt quãng bằng một vài nhận xét cố làm ra thản nhiên, nhưng sự theo dõi bình thản thực ra đã là một cực hình cho Hướng. Một vài tuần lễ kéo dài trong thứ trò đùa quái ác ấy, và cuối cùng là tôi đã gieo được sự ngờ vực vào Hướng. Tôi làm như những người đàn bà ngày trước đã gặp lại tôi, tôi đã nối lại với họ, tôi không còn chung tình với Hướng nữa. Thật là dễ tiện, nhẵn tâm, và cũng thật là hèn. Nếu tình yêu là một xây dựng chỉ có thể có được ở cả hai phía, phía tôi, một phá hoại đã bắt đầu.

Tôi tạo tôi, trước cái nhìn của Hướng thành một người tình đã bắt đầu có những mầm mống phản trắc xuất hiện. Làm cho Hướng chán dần, thất vọng dần, mất tin tưởng dần cho đến khi giữa hai người, chuyện ăn đời ở kiếp không thể được coi như một sự thật nữa, đó là âm mưu và mục đích của tôi. Và tôi đã thành công.

Hướng không nói đến chuyện ra Quy Nhơn nữa, mọi dự định tương lai lâu dài ở Hướng đều dẹp bỏ hoặc giấu kín trước thái độ của người tình mà Hướng linh cảm thấy sẽ xa nàng, một ngày nào đó.

Cuộc hành hạ kéo dài. Hướng cố gắng, chịu đựng bằng một sức chịu đựng phi thường. Nàng bám víu lấy tình yêu cuối cùng mà cũng là tình yêu duy nhất của đời nàng hết như một người chết đuối nắm lấy một đầu cọc. Phần tôi, tôi đã gieo xong những mầm mống của một tan vỡ và một chia ly bất

buộc phải xảy ra. Vừa lúc đó, tôi tìm một việc làm. Đó là một chân dạy học ở một trường trung học tư thực trên Ban Mê Thuật. Một người bạn cũ làm hiệu trưởng ở trường học đó, về Sài Gòn có việc, tình cờ gặp tôi ở lề đường. Chúng tôi hỏi thăm nhau. Đưa nhau vào một quán cà phê. Thấy tôi than đang ở một tình trạng thất nghiệp kéo dài đã hàng năm, Minh hỏi:

"Thích đi xa ít lâu không?"

Tôi lại hỏi:

"Xa là tận chân trời góc biển nào".

"Lên núi".

"Đốt rẫy, phá rừng?"

Minh cười, lắc đầu:

"Không phải, mà anh làm sao nổi những công việc nặng nhọc như thế.

Chừng như anh có một cái vốn ngoại ngữ khá lắm. Tôi có trường, đang thiếu một giáo sư Anh văn. Lên với tôi một thời gian".

Tôi hỏi:

"Một thời gian là bao nhiêu lâu?"

"Anh có thể thôi bất cứ lúc nào. Anh hoàn toàn tự do".

Tôi suy nghĩ. Ở một trường hợp khác, mang một tâm trạng khác, tôi đã cảm ơn và từ chối không lưỡng lự một giây một phút. Hường đề nghị tôi ra Quy Nhơn, sống ung dung, sung sướng với nàng, tôi còn từ chối. Lên một vùng heo hút buồn rầu và xa lạ như Ban Mê Thuật để làm gì? Nghề dạy học không hấp dẫn tôi bao giờ hết, không thích nó là đằng khác. Tôi thiếu kiên nhẫn, không có một ý niệm nào về hướng dẫn giáo dục những người tuổi trẻ, tôi trở thành một ông giáo tỉnh nhỏ để làm gì. Thế nhưng cái việc đi xa, và đi một mình, trong một thời gian lại đang nằm trong kế hoạch đoạn tuyệt.

Tôi nghĩ rồi gật đầu:

"Có lẽ tôi đi theo anh".

Minh ngạc nhiên:

"Tôi hỏi đùa cho vui, không ngờ..."

Tôi ngắt ngang lời Minh:

"Không ngờ tôi nhận lời?"

"Phải, một người như anh..."

"Chỉ có thể sống ở thành phố lớn? Ý anh muốn nói thế? Sự thật có đúng như thế. Nhưng tôi đang muốn thay đổi không khí, đang muốn đi xa một thời gian. Đề nghị của anh vừa đúng lúc".

Minh vui mừng:

"Hay lắm".

Tôi hỏi:

"Anh còn ở đây mấy ngày?"

"Nhiều lắm một tuần".

Tôi gật đầu:

"Được rồi. Trước khi đi chúng mình sẽ gặp lại nhau một lần nữa".

Minh hỏi:

"Anh đến tôi hay tôi đến tìm anh?"

Tôi nghĩ phải để cho Minh gặp Hường. Cho chuyến đi của tôi là sự thật, không phải là một bịa đặt. Minh đến tận nhà, Hường mới tin là tôi đi theo Minh lên cao nguyên dạy học được. Tôi trả lời:

"Anh đến nhà tôi".

Minh hỏi:

"Quên chưa hỏi, anh ở một mình hay hai mình?"

Tôi nhún vai:

"Hai nhưng không hẳn là hai".

Minh hiểu ngay ý tôi, cười:

"Nghĩa là một người vợ không hôn thú, một người vợ không bao giờ cưới?"

Tôi nói, hơi ngượng, khi nghĩ đến tình yêu chân thật của Hường:

"Anh muốn hiểu như thế cũng được".

"Anh có thể đưa nàng đi theo".

"A, chuyện đó thì không, tôi lên một mình".

"Anh sợ trên ấy không có chỗ ăn chỗ ở cho hai người? Điều đó, anh khỏi lo. Nhà cửa dễ dàng, thừa thãi là đằng khác, không khó khăn như ở dưới này đâu. Tôi sẽ tìm cho ông bà một chỗ ở ấm cúng thơ mộng".

Minh cười, nói tiếp:

"Một cái tổ uyên ương. Nếu anh muốn".

Tôi xua tay:

"Chính vì không muốn giam mình trong một tổ uyên ương mà tôi đã nhận lời lên trên ấy với anh".

Sau đó, tôi dặn Minh là gặp Hường, Minh phải miêu tả ngôi trường Cao Nguyên như một nơi đèo heo hút gió, và chỗ ở cho giáo sư chỉ là những căn phòng nhỏ, không thuận tiện chút nào hết cho đàn bà. Tôi nói tránh ra là Hường còn có nhiều công chuyện chưa giải quyết xong ở Sài Gòn, nàng muốn đi cũng chưa được. Minh cười, hoài nghi:

"Anh định thực hiện một cuộc bỏ rơi?"

Tôi đỏ mặt:

"Đừng nói bậy. Đâu phải thế".

Con người tôi, bây giờ nhớ lại, buổi nói chuyện với Minh hôm đó ở tiệm cà phê, chỉ còn là hiện thân của sự đê tiện đáng phỉ nhổ nhất. Vừa để tiện lại vừa ngu xuẩn.

Đê tiện vì tôi đã đóng kịch, đã hèn nhát, muốn làm một chuyện xấu mà lại tìm đủ cách che giấu nó bằng một bề ngoài tốt đẹp. Ngu xuẩn vì vở kịch sau đó xét ra hoàn toàn vô ích. Chia tay với Minh sau khi đã cho Minh địa chỉ, tôi về nhà. Nói với Hường là không chừng mấy ngày nữa tôi sẽ đi dạy học ở xa. Điều làm tôi ngạc nhiên là Hường không tỏ vẻ buồn phiền hay phản đối gì hết. Nàng thật hơn Marlène và Thu Hà thì thua xa nàng. Hường đã biết trước. Biết rằng sớm muộn tôi cũng tìm cách bỏ đi, và nàng đã âm thầm chấp nhận sự trở mặt của một người tình đã giả dối, không còn chung thủy nữa.

Thấy Hường nín thinh, tôi nói:

"Trường hợp em không bằng lòng, anh sẽ từ chối không đi nữa".

Câu nói này cũng là một đóng kịch giả dối và đê tiện. Từ chối cái gì khi tôi

đã quyết định? Hường lắc đầu:

"Anh muốn thế nào cứ tự ý. Em thì thế nào cũng được".

Sự hồ thẹn ngấm ngấm của tôi càng gia tăng trước cái thái độ chấp nhận xa cách không gây chuyện, không phản đối của Hường. Thật không thể ngờ một người đàn bà như Hường khi muốn nghiêm chỉnh, khi chịu thiệt thòi, lại có được một thái độ cao đẹp như vậy. Tuần lễ trước khi đi xa trở thành một cực hình cho tôi. Tôi sống với một mặc cảm tội lỗi tràn ngập. Hồ thẹn, tránh những lúc đối diện với Hường. Gần như không dám nói chuyện, không dám nhìn thẳng vào mặt Hường nữa. Buổi trưa, ban đêm, tôi kéo dài những giờ phút nằm trên giường, nhắm mắt lại, giả vờ ngủ say, hay kiểm soát việc phải xuống phố. Tuần lễ đó đúng là tuần lễ dài nhất. Một buổi tối, không muốn ở nhà, tôi tìm đến chỗ ở người bạn gái của Nguyệt. Người bạn Nguyệt tiếp tôi niềm nở, nói chị ta đã được nghe Nguyệt nói chuyện thật nhiều về tôi. Nói Nguyệt có đến nhà chị ta mấy lần trong tuần lễ trước và xem chừng Nguyệt có ý mong chờ tôi lắm. Tôi dặn:

"Mấy hôm nữa tôi đi xa. Nhờ chị cho Nguyệt biết tôi muốn gặp Nguyệt trước khi đi".

"Anh muốn gặp ở đâu?"

Tôi hỏi:

"Nguyệt tránh không muốn cho ai thấy. Sợ phiền lụy cả tôi, cả Nguyệt. Giá được ở đây thì hay quá".

Người bạn gái của Nguyệt ưng thuận liền:

"Sao không được. Anh hẹn giờ nhất định đi. Tôi sẽ đến nói cho Nguyệt biết".

Tôi tính nhảm trong bụng. Sáng mai Minh đến nhà, tôi sẽ mượn trước Minh một khoản tiền, càng được nhiều bao nhiêu càng hay bấy nhiêu. Chắc cũng được dăm ba chục ngàn. Được bao nhiêu, tôi cũng đưa hết cho Nguyệt, để thực hiện, bằng được, ít nhất cũng một lần, điều tôi đã hứa.

Đưa cho Nguyệt một khoản tiền, đó là điều cuối cùng tôi làm trước khi rời khỏi Sài Gòn. Tôi nói với người bạn gái Nguyệt:

"Năm giờ chiều mai".

"Được".

Người bạn gái Nguyệt tủm tỉm:

"Chiều mai tôi sẽ cho ông bà mượn cả căn nhà này. Cho hai ông bà được tự do với nhau".

Tôi cười buồn:

"Cảm ơn chị".

Lúc đưa tiền tôi ra cửa, người bạn gái của Nguyệt còn hỏi thêm tôi.

"Anh đi xa là đi đâu vậy?"

"Tôi lên cao nguyên".

"Làm gì?"

"Tôi tính dạy học trên ấy ít lâu".

Người bạn gái Nguyệt cười:

"Anh bỏ rơi Nguyệt sao?"

Tôi xua tay:

"Giữa tôi và Nguyệt không có gì hết. Chỉ là tình bạn; xin chị đừng hiểu lầm".

"Tình bạn hay tình gì nữa thì cũng là bỏ rơi, vì Nguyệt đang cần anh".

Tôi hơi ngượng đành chỉ biết nói:

"Tôi không thể làm khác. Thôi, chào chị, chiều mai tôi trở lại".

Chiều hôm sau Minh đến nhà tôi như đã hẹn. Chúng tôi nói lại chuyện tôi theo Minh lên dạy học ở Ban Mê Thuột một lần nữa, lần này với sự chứng kiến của Hường. Thật là một màn kịch kịch cớm mà Hường là khán giả duy nhất. Vừa nói chuyện với Minh, tôi vừa kín đáo thăm dò phản ứng của Hường, tôi đã quyết định đi xa, đi hẳn, không bao giờ trở lại nên mới phải bố trí công phu và cầu kỳ như vậy.

Tuy nhiên, tôi cũng chờ đợi ở Hường một phản đối quyết liệt vào những giây phút cuối cùng, để huỷ bỏ chuyến đi để ở lại, sống tiếp với Hường những ngày tháng khép kín và khuất lánh trên căn lầu chật hẹp.

Trái với dự đoán của tôi, Hường không có một phản ứng nào hết.

Trong một nửa tiếng đồng hồ, ngồi nghe tôi nói chuyện với Minh, Hường lặng lẽ, bình thản như bao giờ, trong một chịu đựng âm thầm không tỏ lộ.

Minh hỏi:

"Anh lên với chúng tôi ít lâu, chị không phản đối?"

Hường chớp mắt, nói thông thả từng tiếng một:

"Anh Viễn làm gì tôi cũng bằng lòng".

Minh cười, đưa mắt nhìn tôi:

"Tất cả những chuyện anh Viễn đã làm từ trước đến nay cũng được chị bằng lòng như thế này?"

Câu trả lời của Hường làm Minh ngạc nhiên:

"Từ trước đến nay vẫn như thế".

Hường yên lặng một giây rồi nói tiếp:

"Lần này cũng thế".

Minh nói:

"Chị có thể lên chơi trên đó nếu chị muốn".

Hường gật đầu. Nàng nhìn tôi bằng một cái nhìn không hiểu tại sao đã khiến tôi ngượng thẹn phải nhìn đi chỗ khác.

"Chùng nào anh Viễn muốn tôi lên, tôi sẽ lên".

Tôi nói cho xong, cho qua:

"Nhất định là Hường lên. Trừ trường hợp tôi không ở lâu trên đó".

Câu chuyện chấm dứt. Tôi đưa Minh xuống cầu thang. Ra đến đầu ngõ, tôi hỏi trước Minh một khoản tiền. Minh đưa cho tôi ba chục ngàn. Tôi giữ lại năm ngàn cho mình. Khoản tiền còn lại tôi tìm đưa cho Nguyệt. Nguyệt đến rất đúng hẹn. Khi tôi tới nhà người bạn gái của nàng, Nguyệt đã có mặt ở đó. Nguyệt vẫn xanh yếu, bệnh hoạn như lần gặp trước. Tôi cho Nguyệt biết tôi đi Ban Mê Thuột, ở trên đó một thời gian, trước khi đi, tôi muốn đưa cho Nguyệt một khoản tiền nhỏ, gọi là giúp đỡ nàng chút đỉnh trong cơn túng quẫn. Nguyệt nhận tiền của tôi. Nàng chảy nước mắt:

"Em chưa thấy ai, gặp ai tốt với em như anh".

Tôi nghĩ đến sự hèn nhát, sự giả dối mà tôi đang thực hiện với Hường. Tôi

vẫn còn được coi là người tốt hay sao? Vô lý. Làm gì có sự tốt đẹp đó. Tôi lắc đầu:

"Anh chỉ là một thằng khốn nạn".

Thoạt đầu, Nguyệt tưởng tôi nói đùa. Thấy tôi nghiêm trang, buồn rầu, không cười, nàng mới hiểu tôi nói thật. Nàng nói:

"Anh đừng nói anh như thế. Khốn nạn là những người đàn ông khác.

Không phải anh".

Tôi lắc đầu:

"Em chưa biết đó thôi".

Có phải tình yêu, trong cái sự thật cuối cùng và thảm hại của nó là như thế đó phải không? Là một cuộc đuổi bắt và không bao giờ bắt gặp? Là yêu nhưng không bao giờ yêu nhau trong cùng một lúc. Là lúc người này yêu đắm thắm thì ở người kia, sự lạt phai hờ hững đã thấp thoáng hiện hình? Là ở người này tình yêu nóng bỏng, ào ạt, như ngọn triều thì ở người kia ngọn lửa đã tàn và ngọn triều đã rút? Giữa lúc Nguyệt cần tôi, tôi đi xa. Nguyệt cần, sự cần thiết còn nằm trong một giới hạn nào đó. Hường cần, sự cần thiết mới tận cùng và toàn vẹn. Tôi bỏ rơi Nguyệt, Điều đó chẳng đáng kể, ít nhất Nguyệt cũng còn sống với người đàn ông khác. Tôi bỏ rơi Hường, sự bỏ rơi mới là đồng nghĩa với tội ác.

Vậy mà tôi đã bỏ đi. Tôi đã lên Ban Mê Thuột. Đêm cuối cùng, gần nhau, cả tôi và Hường đều không ngủ được. Tôi hỏi chuyện, Hường chỉ nín thinh không nói.

"Sao em không nói chuyện với anh?"

Hường quay mặt đi chỗ khác:

"Anh ngủ đi. Mai lên đường sớm".

"Anh sẽ viết thư về thăm em".

"Vâng".

Tôi dặn:

"Nhận được thư nhớ trả lời anh ngay".

"Vâng. Em sẽ viết trả lời".

Chỉ có thế. Tôi chưa đi, Hường đã chết rồi. Chết trong tâm hồn. Chết vì trái tim nàng tuy vẫn đập nhưng đã chảy máu, đã vỡ tan thành muôn nghìn mảnh nhỏ. Nàng đã hiểu rõ cái ý định đen tối của tôi, cái ý định muốn chấm dứt, muốn đoạn tuyệt, bằng một lần đi xa. Và ý định đó đã giết Hường, làm cho Hường chết. Đó là lần chết mới. Lần chết đầu tiên vì tình yêu cũng là lần chết cuối cùng của cuộc đời nàng. Ngày trước, sự truy lạc đã giết chết nàng, một lần. Thân thể nàng ê chề, da thịt nàng tàn héo bởi vùi ngập đắm chìm trong miệt mài truy lạc. Tình yêu chột đến. Như ánh nắng ban mai. Như trận mưa đầu mùa. Mảnh đất cằn cỗi dần dần tốt tươi. Trong cái héo hon bất ngờ hồi sinh, đời sống thoát xác lại nảy ra được những mầm hạt mới. Hường như thế. Hường là một mầm hạt mới. Điều khốn nạn cho nàng là mầm hạt của một hồi sinh ấy chỉ có thể sống, nếu nó nhận được một nuôi dưỡng chu đáo. Sự nuôi dưỡng đến từ tôi, do nơi tôi. Đáng ân hận, biết chừng nào, đáng ân hận cho cả tôi cả Hường là sự nuôi dưỡng ấy không có, mãi mãi.

Đêm hôm đó, thật khuya tôi mới ngủ thiếp đi. Và, có cảm tưởng như lúc tôi chìm vào giấc ngủ, thì, như một hòn đảo lơ lửng giữa một đại dương mênh mông không cùng của cô đơn, Hường vẫn thức.

Buổi sáng hôm sau. Trời đất đúng là trời đất của chia xa và đưa tiễn. Trận mưa dấy lên từ nửa đêm về sáng, vẫn còn lai rai chưa dứt. Trời thấp đọng những mái nhà. Nền trời xám đục, nặng trĩu hơi nước của những trận mưa lớn hơn hứa hẹn sẽ đổ ập xuống lúc nào không hay. Trời lạnh. Hường trở dậy từ sớm. Đúng là cả đêm nàng chỉ nằm mà không ngủ.

Nhìn Hường đi đi lại lại, thu xếp quần áo vào va ly cho tôi, tôi chỉ mong Minh đến ngay, đưa tôi thật mau khỏi căn lầu, để cho cả Hường và tôi khỏi phải kéo dài thêm những giờ phút khó thở và ngượng ngập.

Khuôn mặt Hường tái nhợt. Bàn tay nàng run run. Nàng cố gắng trấn tĩnh.

Đẩy nắp valy cho tôi xong, nàng nói:

"Em đã thu xếp đủ những đồ dùng cần thiết cho anh. Lên trên đó, anh sẽ không thiếu thốn gì hết".

Tôi đáp ứng:

"Cám ơn em".

Hường cười một nụ cười kỳ lạ:

"Đó là bổn phận của em. Tại sao anh lại cám ơn".

Tôi lại gần. Tôi ôm lấy Hường:

"Em ở nhà giữ gìn cho khoẻ mạnh".

Hường đáp, yếu ớt:

"Vâng".

Tôi băn khoăn:

"Em muốn dặn gì anh nữa không?"

Hường ngẫm nghĩ thật lâu. Nàng buông thõng hai tay, cúi đầu xuống, nét mặt chìm đắm tan nát. Nàng còn hàng trăm ngàn lời muốn nói với tôi. Như tại sao tôi lại như vậy? Như tại sao tôi lại bỏ nàng? Như nàng coi tình yêu giữa hai chúng tôi là lẽ sống, vận mệnh của đời nàng, tại sao tôi nỡ coi nó là một trò đùa chốc lát.

Phải, Hường đã muốn nói. Muốn trách móc. Muốn buộc tôi phải giải thích. Và hơn nữa, muốn van xin tôi đừng bỏ đi, tôi hãy ở lại. Nhưng nàng đã tôn trọng sự tự do là đời sống của tôi. Nàng biết tôi đã định đoạn tuyệt và nàng bằng lòng để cho tôi được làm như ý muốn.

Cuối cùng, Hường ngẩng đầu lên. Nàng thông thả lắc đầu:

"Không".

Minh tới sau đó. Minh chạy lên:

"Xong chưa?"

Hường đáp, thay cho tôi:

"Xong xuôi cả rồi. Anh Viễn em đang chờ anh".

Tôi nắm lấy tay Hường:

"Anh đi nhé!"

"Vâng. Anh đi".

Hường đưa tôi ra đến cầu thang.

Xuống tới đường, tôi nhìn lên. Thấy Hường đứng bất động, và nhìn theo sau khung cửa sổ.

Gần mười bảy tuổi

Chương cuối

Hình ảnh Hường đứng bất động giữa khung cửa trên cao của căn lầu tiêu tuy cũng là hình ảnh cuối cùng tôi ghi nhận được, về Hường. Cuối cùng. Cuối cùng. Buổi sáng mưa gió, với bầu trời xám ngắt hôm đó cũng là buổi sáng cuối cùng giữa Hường và tôi. Chúng tôi hẹn viết thư cho nhau. Nhưng không có một tờ nào được gửi đi, không có một tờ thư nào nhận được. Hường đứng nhìn tôi trong buổi sáng lên đường có mưa bay về một hướng núi rừng, phút đó nàng biết tôi đã đòi lại tình yêu, lấy lại sự tự do và sự thay lòng đổi dạ của tôi, hơn bất cứ liều thuốc độc, hơn bất cứ một mũi nhọn nào, đã giết nàng. Nàng không sống được nữa. Khi hy vọng duy nhất và hy vọng cuối cùng của nàng đã tắt.

Hai tháng sau, một bức điện tín của một người hàng xóm chẳng hiểu sao biết được địa chỉ của tôi trên cao nguyên, báo tin cho tôi là Hường đã chết. Bức điện tín đến vào lúc tôi đang dạy học. Tôi bàng hoàng cả người. Tôi ngồi lặng đi với trời đất quay cuồng chung quanh, và một tâm trạng rùng rợn khủng khiếp trong đầu óc. Tôi nghĩ Hường sẽ quên. Mau chóng. Dễ dàng. Tôi nghĩ không còn tôi nàng sẽ trở lại cuộc sống phóng đảng của nàng như trước. Để lại lẫn mình vào những đêm trác táng miệt mài ở Chợ Lớn. Gặp và làm tình với những người đàn ông khác, như Hường đã thế, sẽ lại như thế, không bao giờ đổi thay. Hường chết được sao? Vô lý. Vô lý quá chừng. Một người đã nửa đời gió sương lẫn lộn như nàng mà chết được? Nhất là chết vì tình yêu? Vô lý. Vô lý. Hay là nàng đau mà chết? Dù thế nào đi nữa, cái chết của Hường cũng làm tôi sững sốt đến bàng hoàng. Ngay buổi chiều hôm ấy, tôi bỏ dạy học trở về Sài Gòn. Về tới nơi, nhìn thấy xác Hường lạnh ngắt trên mặt đệm và trước những nhân viên công lực tới làm biên bản, tôi mới được mọi người cho biết là đêm trước, Hường đã uống hết một ống thuốc ngủ. Tôi ngã quỵ xuống bên cạnh xác Hường. Tôi nhắm mắt lại, lòng tràn đầy hối hận. Tôi thề cầu nguyện Hường tha tội cho tôi, mặc dầu tôi biết tội lỗi của tôi không bao giờ có thể tha thứ được. Người hàng xóm gọi điện tín, thấy tôi về, mời tôi sang nhà ông ta nói chuyện. Ông ta nói ông ta biết được địa chỉ của tôi vì nhìn thấy một chiếc phong bì ở đầu giường. Phong bì đề tên và chỗ ở của tôi trên cao nguyên. Nhưng phong bì không đựng một lá thư nào ở bên trong. Như thế có nghĩa là Hường đã định viết thư cho tôi rồi không viết nữa. Tính nàng như thế. Nàng yêu. Yêu tận cùng. Yêu sống chết. Nhưng nàng không van xin, không khóc lóc, không đòi tôi ở lại, cũng không viết thư xin tôi trở về, vì nàng

biết tình cảm là cái không thể van xin như vậy. Và nàng đã chết. Còn tôi, tôi như thế nào?

Không biết nữa. Chỉ biết là tôi không trở lên cao nguyên, sau đó. Tôi viết thư cho Minh, nói tôi không thể trở lại Ban Mê Thuật, Minh nên tìm một người giáo sư khác thay tôi.

Rồi tôi sang căn lầu, dọn đi chỗ khác. Đời sống của tôi sau đó, không có gì đáng ghi nhớ nữa. Tất cả chỉ còn là một cơn ác mộng. Tất cả chỉ còn là một vô nghĩa lớn lao, không cùng. Tôi chỉ còn là một xác chết mặt dầu tôi vẫn còn sống.

Điều kỳ lạ cuối cùng là lúc sống, Hường tuy chung sống với tôi, nhưng ở ngoài cuộc đời và tâm tưởng tôi. Chỉ đến khi chết rồi, nàng mới ở trong tôi toàn vẹn, như một ám ảnh, như một trùng phạt. Như một hiện hữu tràn đầy. Bằng đủ mọi hình thức của một cố gắng tuyệt vọng, tôi đã muốn xoá đi sự hiện hữu ấy. Bởi xoá bỏ là một cần thiết. Không có Hường trong kỷ niệm, trong lương tâm và trong trí nhớ, tôi mới tìm lại được cho mình những tháng ngày yên ổn. Mới có thể làm ăn, tính toán chuyện này chuyện nọ. Nhưng cuối cùng, tôi biết là mọi cố gắng ấy đều uổng công. Sự hiện hữu của Hường tuy vô hình mà thật ghê gớm, tuy phảng phất mà ở trong da thịt, trong hơi thở trong máu huyết tôi, mãi mãi. Trừ trường hợp tôi giết chết tôi đi, sự hiện hữu của Hường mới không còn nữa. Tôi đã uống rượu, nhiều và điên loạn hơn bao giờ. Tôi đã say, say như từng lần chết đi, từng lần sống lại. Tôi đã hút thuốc phiện, đắm mình trong truy lạc, tìm quên lãng bằng miệt mài đắm đuối trên không biết bao nhiêu thân thể đàn bà. Hết thấy đều vô ích. Vô ích. Đêm, tôi mơ thấy Hường. Ngày tôi nhìn thấy Hường. Cùng khắp. Mọi nơi và mọi chốn. Đôi mắt Hường từ bên kia thế giới lặng lẽ nhìn tôi. Đôi mắt ấy ở trong tôi, sáng ngày, như chính lương tâm tôi đã thức dậy vì cái chết oan khuất của người đàn bà đã yêu tôi, đã chết vì mối tình không được đáp lại. Bây giờ thì tôi như thế này đây. Một xác chết vất vưởng. Một thân ma lang thang. Và cực hình thì chưa chấm dứt. Và cực hình và trùng phạt chỉ mới bắt đầu.

Nguồn: Mai Thảo, *Gần mười bảy tuổi*, Nxb Nguyễn Đình Vượng, 38 Phạm Ngũ Lão, Sài Gòn, ĐT: 23.595, Giấy phép số 2942/BTT/PHNT, 31-8-1972. Giá 40đ. Bản điện tử do talawas thực hiện.

Nguồn: Talawas

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 01/12/2008 12:51:52 SA